

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Russo Saga Book Two

RUIN

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

nicolina martin

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

RUIN

Russo Destanı - İkinci Kitap

NICOLINA MARTIN

Blushing Books An Imprint of
tarafından yayınlanmıştır.
ABCD Grafik ve Tasarım A.Ş.
Bir Virginia Şirketi 977
Seminole Trail #233
Charlottesville, VA 22901

©2019 ABCD Graphics and Design, Inc. ve Nicolina Martin

tarafından Tüm hakları saklıdır.

Kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Blushing Books ticari markası ABD Patent ve Marka Ofisi'nde beklemededir.

Nicolina Martin
Harabe

E-Kitap ISBN: 978-1-64563-003-6
v1

Kapak Tasarımı ABCD Graphics & Design tarafından yapılmıştır

Bu kitap sadece olgun okuyucular için uygun fantastik temalar içermektedir. Bu kitaptaki hiçbir şey Blushing Books'un veya yazarın rıza dışı herhangi bir cinsel aktiviteyi savunduğu şeklinde yorumlanmamalıdır.

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4 Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7 Bölüm 8
Bölüm 9 Bölüm
10 Bölüm 11
Bölüm 12 Bölüm
13 Bölüm 14
Bölüm 15 Bölüm
16 Bölüm 17
Bölüm 18 Bölüm
19 Bölüm 20
Bölüm 21 Bölüm
22 Bölüm 23
Bölüm 24 Bölüm
25 Bölüm 26
Bölüm 27 Bölüm
28 Bölüm 29
Bölüm 30 Bölüm
31 Sonsöz
Teşekkür Nicolina
Martin E-Kitap
Teklifi

Eric Reed ve Anna Raymond.

*Yıllardır benimle birliktesin, zihnimi dürtüklüyorsun, hikayenin anlatılmasını talep ediyorsun.
Umarım hikayenizin hakkını vermişimdir.*

Bölüm 1

Eric

Yakasından tutup kendime çektim. Adamın bilinci hâlâ yerinde, ki ona attığım yumruklardan sonra bu inanılmaz bir şey. Boşta kalan elimi yumruk yapıp çenesine tekrar indiriyorum.

"Salvatore'dan para çalamazsın, Sam."

Nefes alışım biraz zorlaştı ama bunun dışında kesinlikle hiçbir şey hissetmiyorum. Bu acınası insan müsveddesinin kullanım süresi yıllar öncesine dayanıyor.

"Çocuklarım var," diye kekeliyor, ağzından kan sızıyor. "Lütfen."

"Her lanet olası üreyebilir. Sensiz daha iyi olacaklar, seni küçük çakal." "Hayır! Lütfen!"

Ona tekrar vurdum. Burnu yumruğumun altında çıtırdıyor ve başı yana düşüyor. Onu yere bırakıp ayağa kalkıyorum ve artık bilinci yerinde olmayan adamı inceliyorum. Bir ayakkabımı omzuna koyup onu dürtüyorum. Kıpırdamıyor. Onu öldüresiye dövebilirdim ama eklemlerim acıyor. Silahı ağzına dayayıp tetiği çektiğimde uyanık olmasını isterdim. Aslında öleceklerini anladıkları o son anı görmek neredeyse seksten daha iyi. Bu bir tahrik değil, ama güç patlaması inanılmaz. Yıllar önce babamın gözlerinde gördüğüm ifadenin aynısı. Çok erken bitti ve o zamandan beri bu tatmin duygusunu arıyorum. Bir daha asla bulamadım.

Colt'umu kılıfından çıkarıp gözlerinin arasına nişan alıyorum ve ateş ediyorum. Kurşun kemiğe ve beyne girerken vücudu seğiriyor. İşini bitirdiğime emin olmak için iki el daha ateş ediyorum. Kafatası neredeyse kendi üzerine çöküyordu. Bunun geri dönüşü yok.

Silahı bir kenara bıraktım ve masasındaki kâğıtlara bakmaya başladım. Saçmalık, saçmalık, saçmalık, daha fazla saçmalık. Beni patronuma borçlu olduğu paraya yönlendiren hiçbir şey yok. Çekmeceler kilitliydi ve kilitleri kısa sürede açıp içlerine birkaç mermi yerleştirdim.

Porno. Çocuk pornosu. Ürperdim. Keşke bunu on dakika önce bilseydim. Düşüncelerim, onları dikkatlice kitlemeden önce kız kardeşime yöneliyor ve keşke onu tekrar öldürebilseydim diyorum.

Masayı tekmeliyorum. Büyük bir gürültüyle devrildi.

"Siktir!"

Sam West'e karanlık bir bakış fırlatıyorum, eldivenleri çıkarıp cebime atıyorum ve telefonumu çıkarıyorum. "Luci."

Luciano Salvatore. Batı Yakası'ndaki en güçlü organize suç şebekesinin başı. Patronum, akıl hocam, kurtarıcım. Bu adamdan kesinlikle nefret ediyorum ve onun için ölürüm.

"Eric. Benim için bir şeyin var mı?"

"Nada. Çok şaibeli ve korkağın tekiydi ama ya bir bok bilmiyordu ya da sır saklamakta çok iyiydi. Burada kâğıt yok. Hiçbir şey yok. Zinciri yukarı taşıyayım mı?"

"Kesinlikle. Yine de bunu telefonda konuşmayalım. Bu akşam yemekte görüşürüz. Takım elbise giy ve bir bayan arkadaşını getir. Küçük bir toplantı düzenliyorum. İşle zevki birleştirebiliriz."

Bu gece hiçbir şey yapmamayı planlamıştım. Bir duble viski ve biraz müzik dinlemek. Salvatore'a hayır diyemezsin. Deneyebilirsin ama bu onun işleri kendi istediği gibi halletme kararlılığı konusunda acı bir ders olur.

"Benim bayan arkadaşım yok," diye mırıldandım. Yok. Onları becerip bırakıyorum. Zaten sonrasında kimse benimle arkadaş kalmak istemiyor.

Salvatore bir kahkaha atar. "Sen paha biçilemezsin, seni sadist pislik. Senin için birini bulmuş olabilirim, günlerce bacakları var, küçük sıkı bir kıcı var, uzun siyah saçlı, yarı Japon. Çok ateşli."

"Fahişelerle işim olmaz."

"Bunu biliyorum. O bir fahişe değil." "Ben de senin artıklarını yemem."

"O bir müşterinin kızı. Daha tadına bakmadım. Henüz. Göğüsleri ve kalçaları olduğu sürece artıklarla bir sorunum yok."

"Sen bir domuzsun."

Gülüyor. "Biliyorum. İletişim bilgilerini sana mesaj atarım. Saat tam sekizde burada ol." Bağlantıyı kesiyor.

Telefona bakıyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. Çöplüğe dönmüş ofisten çıkarken West'e bir tekme de ben atıyorum. Telefonum çalarken küçük ayakkabı tamircisinin arka tarafından bir ara sokağa çıkıyorum.

Salvatore'den bir mesaj. Sun Yamamoto. Ve bir telefon numarası. İç çektim. Hissettiğimi söyleyemem ama başka seçeneğim yok.

Arabama doğru bir blok yürüyorum ve sürmeye başlarken onu arıyorum. Yumuşak, nefessiz, çok kadınsı bir ses cevap veriyor. "Evet?" "Sun Yamamoto?"

"Evet. Kimsiniz? Numaramı nasıl aldınız?"

Biraz şüpheli görünüyor. Kendini korumak iyi bir şeydir. Belki de tamamen boş kafalı değildir.

"Adım Eric Reed. Babanızla işi olduğunu düşündüğüm Bay Salvatore için çalışıyorum."

"Bay Salvatore'un kim olduğunu biliyorum, evet." Sesi hâlâ temkinli. Aferin kızıma. İçimde bir şeyler kıpırdıyor ve birden o duvarı yıkıp onu çığlık çığlığa ağlatmak istiyorum.

"Bu akşam evinde küçük bir toplantı düzenliyor ve sizin de katılmanızı istedi. Size eşlik etmem söylendi ve bu benim için bir onurdur, Bayan Yamamoto."

"Talep mi edildi?" Sesi bir perde yükseliyor. "Varlığımı öylece *talep* edemez."

"Tamamen katılıyorum. Bu onun için son derece cesurca, ama memnun edilmesi kolay bir adam değil ve bunun babanıza büyük fayda sağlayacağı izlenimini edindim."

O sessiz. Bekliyorum ve bunu sindirmesine izin veriyorum. "Peki sen kimdin?"

"Ben Eric Reed. Bay Salvatore'un sağ koluyum." "Önce seni kontrol edeceğim. Doğru olup olmadığına bakacağım."

"Elbette. Daha azını asla beklemiyordum; aksine, kendi başının çaresine bakabilen bir kadına hayranım."

Ben bilmiyorum. Ama bu beni heyecanlandırıyor, çünkü onları kırdığımda daha eğlenceli oluyorlar.

"Bayan Yamamoto. Akşam yemeği saat sekizde. Kokteyl elbisesi uygun olur. Saat şu anda 14:00. İki saat sonra sizi arayıp sizi almak için plan yapacağım. Bay Salvatore'a nasıl ulaşacağınızı biliyor musunuz?"

"Evet, tabii ki."

Sesinde yeni bir gerginlik var. Artık o kadın şüpheli değil, ama sanki biraz baştan çıkarılmış

gibi. Sırıtiyorum. Güzel.

"Sonra konuşuruz, Bayan Yamamoto."

"Bana Sun de."

"Güneş," diye mırıldandım. "Seni arayacağım."

Bağlantıyı kesip yolun kenarına çekiyorum. Google'da arama yapınca binlerce sonuç çıkıyor.

Dedikodu dergileri. Wikipedia. Instagram. Jet sosyete hayatı. Bir sosyete. Ve gerçek bir güzellik. Fransız bir anne ve Japon bir baba. Badem gözler. Uzun, düz siyah saçlar ve kalın kaküller. Uzun boylu. İnce. Fit. Luciano o kadar da sikik biri değil zaten. Bazen tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyor.

* * *

Hilton'da bir süitte kalıyor. Tabii ki öyle. Kapısının önünde koyu renk takım elbiseli ağır bir adam duruyor. Bir koruma. Acaba hayatına yönelik tehditler var mı? Kaçırılma korkusuyla mı yaşıyor? İlk aklıma gelen, adamı nasıl atlatacağım. Ya da onu becerirken ağzını tıkayabilirim. Geldiği gibi oynayacağım.

Benim için onun kapısını çalıyor, zaten geleceğimden haberdar edilmiş.

Sun Yamamoto gerçek hayatta da bir vizyon. Uzun boylu, benim kadar uzun değil ama topuklu ayakkabılarıyla çoğu kadından çok daha uzun. Podyumlara çıkabilir. Parlak saçları omuzlarına dökülüyor, gözleri şehvetli ve is gibi koyu. Elbisesi ya da kıvrımlarını örten küçük kumaşı siyah, neredeyse tüm sırtını gösteriyor ve kalçasının üst kısmında bitiyor.

Bana bir göz atarken dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Uzun boylusun." "Sen de öylesin."

"Çok seksisin."

"Siz de öyle, Bayan Yamamoto."

Bir tutam saçını omzundan savuruyor. "Biliyorum."

Bir kahkaha atıyorum ve ona kolumu uzatıyorum. "Salvatore malikanesindeki akşam yemeği sefahatine tanık olmaya hazır mısınız?"

İnce elini koluma koyup onu yönlendirmeme izin verirken gözleri ilgiyle parlıyor. Onun dokunuşuyla içimde bir heyecan oluşuyor.

"Zamparalık mı? İşte şimdi ilgimi çektin."

Kızım, gece bittiğinde seni çok daha fazla meraklandıracağım.

Arabama doğru ilerlerken kocaman koruma arkamızdan geliyor. "O et parçasının da gelmesine gerek var mı?" Kulağına sessizce söylüyorum. "Bu biraz işleri zorlaştırıyor."

Gülüyor. "Bu benim kontrolüm dışında. Sürekli tehdit altında yaşıyorum. Yaşamayı seviyorum. Bu önlemleri almak zorunda kalmaktan nefret ediyorum ama durum böyle."

"O benimle gelmiyor."

"Hayır, sorun değil. Arkadan takip edebilir. Sadece onu kaybetmeyin, lütfen."

Ondan ayrılmasına izin verildiğinden içtenlikle şüpheliyim ve o da buna şiddetle karşı çıkıyor ama söz hakkı yok. İyi bir çocuğu oynuyorum ve tüm yol boyunca beni takip etmesine izin veriyorum, herkese kontrolün kendilerinde olduğunu hissettiriyorum. Oyunlar, aldatmacalar ve sonunda istediğimi elde etmek benim uzmanlık alanım. Bunu yapmak için eğitildim.

Salvatore bizi kollarını açarak ve havadan öperek karşıladı. Sağ yanak, sol yanak. Sun'ı elinin tersiyle öpüyor, bana bir bakış atarken bazı iltifatlarda bulunuyor ve bu pürüzsüz görüntünün altında aklından geçen kirli düşünceleri bana anlatıyor. Yüzümü nötr tutuyorum. Zihnimi işgal etmesine izin vermekten hoşlanmıyorum.

Akşam yemeği her zamanki gibi. Seksi küçük hizmetçiler, iyi para alan ve gece boyunca sarkıntılık edilmeye katlanmak zorunda olan genç erkekler ve kadınlar. Gece sona erdiğinde birçoğu fazladan para kazanmış olacak. Uzun bir masa koyu renk takım elbiseli adamlarla dolu, bazılarının yanında göz alıcı bir güzellik var. Birkaç sert eş, kocalarının işine karışmadan kendi aralarında

oturup konuşuyor. Buradaki herkes Salvatore'un nasıl bir adam olduğunu çok iyi biliyor,

ve onun iyi tarafında olmanın faydalarının tadını çıkarıyorlar.

Sun'a bakıldı, yaklaşıldı ve kirli önerilerde bulunuldu. Bütün gece onu korudum, mükemmel bir centilmeni oynadım. Yine de o çetin cevizdir ve daha az hoş karşılaşmaların hiçbirisi onu sarsmışa benzemiyor.

"Bay Salvatore için ne yapıyorsun, Eric?"

"Orta seviye oyuncularla olan iş anlaşmalarını ben yönetiyorum. Bu tam zamanlı bir iş. Hiç dinlenmiyor. Ayrıca korumalığını da yapıyorum."

Takdir dolu bakışlarla beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ve... Bay Salvatore ne iş yapıyor?"

"Bunu sormana gerek olduğunu sanmıyorum, Sun." Ona geniş bir gülümseme gösteriyorum ve kadehini şampanyayla dolduruyorum. Çakırkeyif olmaya başlamıştı ve kesinlikle ilgileniyordu. Yanakları kızarmış, alt dudağını çiğniyor ve bana bakarken göz bebekleri büyüyor.

Eğilip ağzımı kulağına dayadım. "Bu melezlerden bıktın mı?"

Nefes nefese kalıyor ve meme uçları ince kumaşın üzerinden gözle görülür şekilde sertleşiyor. Onun çiçekli parfümünün baş döndürücü kokusu ve görüntüsü karşısında sikim kıpırdıyor. Biraz ağır ama ona uyuyor, tıpkı uzun, solgun boğazının etrafındaki kalın elmas kolyenin ona uyması gibi. Parmaklarımı o boğazın etrafına dolamak ve uyarılmışlığıyla korkusunu hissetmek istiyorum. Onu üzerinde sadece o seksi kolyeyle çıplak görmek istiyorum.

Başını sallıyor, gözleri buğulanıyor, göğsü hızla inip kalkıyor.

Ona elimi uzattım ve o da tuttu. Ayağa kalktığımızda bir kolumu dar beline doluyor ve onu yanıma çekiyorum.

"Hadi biraz temiz hava alalım." Ona arka taraftaki verandaya kadar rehberlik ediyorum. Karanlık ve boş, sadece içeride giderek artan gürültülü ve sarhoş partiden gelen pencerelerden aydınlanıyor. Gece ılık ve toprak kokularıyla dolu. Parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum, o da bana izin veriyor, sonra bir elini göğsüme koyuyor, gömleğimi, göğüs kaslarımı ve karnımı okşuyor. Kaslarım gerginlikle dalgalanıyor. Onu yakalayıp etrafımızda döndürüyorum, duvara doğru itiyorum, ağzımı onunkine bastırıyorum.

İnliyor ve alt dudağımı oldukça sert ısıyor. İçimden bir telaş geçiyor ve bir anda kaya gibi sertleşiyorum. Sert mi seviyor? Ona sertliği göstereceğim.

Onu duvara doğru kaldırıyorum, ellerim kışının altında. Uzun, ince bacaklarını belime doluyor ve nefes nefese kalıyor. Elbisesini yolundan çekiyorum ve lanet olsun, külot yok. Parmaklarım ıslak yarığına gidiyor, ileri geri oynayarak onu elimde titretiyor. Sonra içeri itiyorum. Üç parmak, sertçe, son boğuma kadar. Geriliyor ve kıvranıyor, baskıyı hafifletmek için biraz yükseliyor ama kaçmasına izin vermiyorum. Çekiyorum ve klitorisini buluyorum, etrafında dönüyorum, çimdikliyorum, onu ağlatıyorum. Kıkırdıyorum ve tekrar içeri sokuyorum, nefes alış veriş hızlanırken, kalbi göğsüme çarparken içeri ve dışarı itiyorum. İç duvarları parmaklarımın etrafında kenetleniyor ve ben çekiliyorum. Henüz boşalamadı.

Onu bıraktım. Yalpalıyor ve destek için omuzlarıma tutunuyor.

"Seni adi adam," diye sızlanıyor. "Çok yaklaştım amina koyayım."

"Daha ne demek istediğimi anlamadın, Sun. Gecenin geri kalanında seni orgazmın kıyısında tutacağım. Ve eğer iyi oynarsan, boşalmana izin vereceğim."

Kıvranıyor. "'Güzel' nedir?" diye soluk soluğa soruyor.

Kolundan tutup bahçeye doğru kendimle birlikte çekiyorum. "Göreceksin, aşkım. Şimdi bakıcını gizlice geçelim. Tabii onun da katılmasını istemiyorsan?"

"Olamaz," diyor ve kıkırdıyor.

Onu arabama doğru yönlendirdim. Arabayı biraz kenara park ettim, böylece kolayca çıkabiliyordum. Bütün gece bir kadeh şarapla beslendim. Bu benim numaram. İnsanlar giderek sarhoş olurken, içlerinden birinin bardağını doldurmaya devam etmediğine dair hiçbir fikirleri yok. Bu haydutların arasındayken, zinde kalmak istiyorum. Tutuyorum

Kolunu rahat edebileceğinden biraz daha sıkı tutuyor. Olacaklara dair küçük bir ipucu.

Salvatore'un muhafızlarının yanından geçerken hâlâ sertim. Direksiyonu evime doğru kırdım. Ekipmanlarımı istiyorum. Belki düşündüğümde daha yaramaz bir kızdır ve evinde güzel oyuncaklar vardır, ama beni tatmin edeceklerinden şüpheliyim.

Otoyolda hızla ilerlerken elim bacağının üzerinde duruyor, uyluğunun iç kısmındaki yumuşak deriyi okşuyor, daha yukarılara çıkıyor, şişmiş kıvrımlarını okşuyor. İçinden bir titreme geçerken sırtıtıyorum.

"Elini sikimin üzerine koy, ama daha fazla değil, çarpmak istemiyorum. Sadece seni hissetmek istiyorum." İtaat ediyor ve dikkatlice parmaklarının azgın ereksiyonuma dokunmasına izin veriyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor. "Kocaman olmuşsun."

"Onu nereye koyacağımı bilmek ister misin?"

Yutkunur ve başını sallar.

"Yemyeşil dudaklarını etrafına dolayacağım, o ateşli ağzını çalıştırmak zorunda kalacaksın, sonra amını ve kıcını almadan önce boğazını sikeceğim."

Nefes alışları ağırlaşıyor. Ona bakıyorum. Gözleri kocaman ve ağzı açık. Dudaklarını yalıyor. "Ben hiç..."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Böylesi daha iyi. Hiç yapmadığı şeyin ne olduğunu bile bilmiyorum, ama yarın sabaha kadar yapmış olacak.

Bölüm 2

Anna

"Baba."

"Balkabağım! Merhaba. Nasılsın?"

"Bu akşam yemeğe gelmek ister misin? Lazanya yapabilirim." Yana bakıyorum, şerit değiştiriyorum ve otobandan çıkıyorum, eve gitmeden önce süpermarketi hedefliyorum.

Babam gülüyor. "Beni en sevdiğim yemekle kıskırtmana gerek yok tatlım. Gelmekten her zaman mutluluk duyarım. Zaten yalnız oturuyorum."

"Bu çok üzücü. Birini bulmalısın."

"Ben yaşlı bir moruğum, yeterince eğlendim. Birini bulmalısın."

Donup kalıyorum, göğsüm aniden çok sıkışıyor. "Elbette baba," diye boğuluyorum. "Akşam görüşür müyüz?"

Babam, her zamanki gibi, içimdeki kargaşadan habersiz. Her zaman, çünkü ona hiç söylemedim. Saldırıdan kimseye bahsetmedim. Kimsenin acımasını istemiyorum; kimsenin nezaketini ya da beni teselli etmeye çalışmasını istemiyorum. Duvarlar ördüm ve hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin onları yıkmasına izin vermeyeceğim. Herkes farklı tepki verir, farklı başa çıkar. Bu iyi bir yol olmayabilir ama benim yolum bu.

Gece beklendiği gibi ilerledi. Şoku biraz hafifletmek umuduyla babama bir kadeh şarap koydum.

"Ben... işimi bıraktım."

Çatalını tabağıyla ağzı arasında tutarak durur ve kaşlarını kaldırır. Etkiyi azaltmak için çok fazla. "Ne?"

Kıvranıyorum. "Bak... Hukuk firmasındaki pozisyonumla ne kadar gurur duyduğunu biliyorum. Diplomamla, ama ben bunu hissetmiyorum. Çok stresliydi; kendimi erken yaşta mezara girecekmişim gibi hissediyorum."

"Gerçekten mi? Neden bana söylemedin?"

Ona söylemedim çünkü bir yıldan biraz daha kısa bir süre önce başıma gelenlerle sıkı sıkıya bağlantılı. Bu düşünceyi bir kenara iterek ona gülümsüyorum. "Bilmiyorum. Sanırım seni gururlandırmak istedim."

Öne doğru eğilip yanağımı okşuyor. "Seninle her zaman gurur duyuyorum, aşkım. Her zaman. Mutlu olduğun sürece ne yaptığın benim için önemli değil."

Evet, büyük sorun da bu. Ona söyleyemem. Bu onu benden daha çok üzer. "Ben mutluyum. Başka bir işim var elbette; plansız programsız atlayıp gitmedim."

"Anlat bana!" Gözleri yine parlıyor.

"Bu sadece küçük bir şirket ve sorumluluklarımı yönetebiliyorum. İşten çıktığımda düşünmek zorunda kalmıyorum. Evde oturup üzerinde çalışmam gereken bir yığın belgeyle uğraşmak zorunda kalmıyorum."

Babam başını sallıyor. O biliyor. Emekli bir boşanma avukatı. İronik ve üzücü bir şekilde, annem o mesleğe yeni başladığında kaçtı ve ilk davası da kendisinin boşanması oldu. Bildiğim

kadarıyla hiç başka bir kadınla birlikte olmadı. Tüm hayatım boyunca annem ve babam oldu ve içeri girmesine izin verdiğim tek kişi oydu. Hukuk fakültesine o kadar odaklanmışım ki arkadaşlarımı ihmal ettim ve sonunda hepsini kaybettim. Üniversitede bir erkek arkadaşım vardı ama hayatta farklı hedeflerimiz vardı ve hiçbir kırgınlık yaşamadan ayrıldık.

"Peki, bu iyi bir şey mi? Yoksa sadece bir gelire sahip olmak için mi?"

Yüzümü buruşturuyorum ama gerçeği söylemeye karar veriyorum. "Gerçekten çok sıkıcı. Uzun vadede beni öldürecek gibi. Ama şu anda bana uygun, çünkü havadan yaşayamam."

"Biliyorsun, evde senin için her zaman yer var."

Gülüyorum. "Evet baba, ama ben yirmi altı yaşındayım. On dokuz yaşından beri evden uzakta yaşıyorum. Bir daha ailemin yanına taşınmayacağım."

Yüzünü buruşturuyor. "Sanırım ne demek istediğini anlıyorum. Peki başka yeni ne var? Biriyle görüşüyor musun?" Onu rahatlatmak için yalan söylemek istiyorum. Ama söylemiyorum. "İlgilenmiyorum."

"Uzun zamandır sormak istiyordum, erkeklerle ilgilenmiyor musun?"

Bir kahkaha patlattım. "Daha garip olabilir misin? Hayır, sanırım ben sıradan bir heteroseksüel kızım. Bu arada bu kelimedenden nefret ediyorum. Sanki düzgün kelimesinin zıttı eğri, çarpık, hatalı." Kaşlarımı çattım. "Her neyse, hayır, ben eşcinsel değilim baba. Neden?"

"Şey..." Boynunda bir kızarıklık belirliyor ve ben de onu rahat bırakmaya karar veriyorum. "Golf nasıl gidiyor?"

Güneş gibi parlıyor ve gecenin geri kalanında yeni favori hobisi hakkında konuşuyor. O *kadar* Kolay, ve ben karanlık aldatmacada tam bir ustayım.

* * *

Günlerim, haftalarım, aydan aya tamamen aynı görünüyor ve küçük özel baskı şirketinde geçirdiğim dört ayın ardından, bunun korkunç olmadığını fark ediyorum. Patronlarım oldukça soğukkanlı; çalışanların geri kalanı da nazik. Ofis, Los Angeles şehir merkezindeki en havalı iş bölgelerinden birinde yer alıyor ve güvenlik görevlisi olan harika bir yeraltı garajı, yakınlarda çok sayıda restoran ve kahve dükkanı gibi avantajları var. Anlayamadığım şey ise nasıl bu kadar çok para kazanabildikleri. Anladığım kadarıyla biz oldukça vasatız. Ceza hukukunun yanı sıra finans hukuku da okudum ve bir şeyler tutmuyor. Yine de herhangi bir cinayet belirtisi yok ve geçmişimin çok canlı bir hayal gücü yarattığından şüpheleniyorum.

Bir öğleden sonra küçük ofisimin önünden geçen siyah takım elbiseli, yağlı, arkaya taranmış saçları olan iki adam beni bir an duraksatıyor. Kalbim hızlandı. Mafya hakkında hiçbir şey bilmiyorum, onları sadece filmlerde gördüm, ama bu ikisi doğrudan *The Godfather*'dan çıkmış gibi görünüyorlardı.

Bay Darrell o öğleden sonra alışılmadık bir şekilde sessiz ve biraz solgun.

Sanki gözlerimin önünde küçülüyor. Günler haftalara dönüştükçe, neşeli ve arkadaş canlısı patronum kendisinin bir gölgesine dönüşüyor. Bir stres reaksiyonu gördüğümde anlarım. Aynaya her baktığımda bunu görüyorum. Bir yanım ona ulaşip konuşmak isteyip istemediğini sormak istiyor, diğer yanım ise bunu bilmekten korkuyor.

* * *

Eric

"Yani kara para aklama işi ne mi karışmışlar?" Christian Russo kirli ayakkabılarını ön konsoluma

dayamış oturuyor, bıçağının ucuyla tırnaklarını temizlerken bir yandan da kürdan çiğniyor.

Dişlerimi sıkıyorum. San Francisco'dan Los Angeles'a, gezegendeki en kötü bok çukuruna gönderildik ve bir hafta boyunca bu adama katlanmak zorundayım. O bir domuz. En büyük Russo kardeş eskiden acımasız bir

adam, ama biraz medeni ve disiplinli, ama bana sorarsanız geçen yıl iş için bir yük haline geldi. Bir gün Salvatore ile onun hakkında konuşmak zorunda kalacağım. Aileden olabilirler ama o tüm organizasyon için bir tehlike.

Yüzümü ovuşturarak yanımdaki su şişesini alıyorum, kapağını çeviriyorum ve bir yudum alıyorum. "Evet.

Büyük olan Myles, eskiden Salvatore için ayakçı olarak çalışıyordu. Karısını kaybettiğinde ve dört çocukla ortada kaldığında, Salvatore ona bu şirketle biraz çıkış yolu verdi. Tabii ki sonsuza dek borçlu. Şişman olan Darrell'ı işe aldı ve o zamandan beri biraz büyüdüler. Yine de en büyük gelir kaynakları, matbaa işi değil, onlara akan para."

Christian kürdanı penceredeki açıklıktan dışarı tükürür. "Ve şimdi Salvatore paranın kaybolduğunu mu hissediyor?"

"Oh, evet, ve fıstık da değil. Luci bir sentin bile ortadan kaybolmasını kabul etmezdi."

Christian alay ediyor. "Evet. O çok... özel biri."

"Christian," dedim ve ona döndüm. "Bak dostum. Senden hoşlanmıyorum, sen de benden hoşlanmıyorsun ama bu işte birlikte çalışacaksa bir takım olarak çalışmalıyız. Evden uzaktayız ve bu işte birbirimize yapışmış durumdayız. Kendini kontrol edebileceğini bilmediğim biriyle hiçbir şeye girmem. Neden bana sana ne olduğunu anlatmıyorsun?"

Bana bakarken zaten karanlık olan gözleri zifiri karanlığa bürünüyor. Hiçbir şey beni sarsmıyor, ama bakışlarındaki ıssız boşluktan ben bile tedirginlik duyuyorum.

"Bana bir şey ver," dedim.

Burnundan nefes veriyor ve pencereye dönüyor. "Yapmamam gereken bir şey yaptım. Birini incittim. Yani, benim işim bu, ama bu farklıydı."

Kafam karıştı. "Gençliğinden beri yaşamak için insan öldürüyorsun. Ne yaptın da bu kadar sinirlendin? Artık kimse seni tanımıyor. Serseri mayın gibisin. Herkes senden korkuyor. Bu kadar farklı olan neydi?"

Bana bakarken dudakları hoşnutsuz bir ifadeyle kıvrılmıştı. "Birinin güvenini aldım ve ona karşı kullandım. Bunu küçükük, savunmasız, zeki, cesur ve şefkatli bir kıza yaptım. İçimdeki canavarın tüm gücünü serbest bıraktım, içimdeki şeytanı serbest bıraktım, tüm kontrolü kaybettim, tüm yanlış seçimleri yaptım. Onu öldürseydim daha iyi olurdu çünkü ondan tüm ışığı aldım. Dahası da var ama bu benim taşımam gereken bir yük."

Gerçekten hayretler içindeyim. Kötünün de kötüsüyle çalışıyorum. Salvatore'un kendisi olabildiğince zalimdir ama Christian her zaman çok kontrollü, her şeyden etkilenmeyen biriydi. Onan bunu hiç beklemezdim.

Görünüşe bakılırsa, onun da yoktu.

"Neden onu öldürmedin ve ikinizi de üzüntüden kurtarmadın?"

"Oldu işte. Artık biliyorsun. Devam edelim. Ve Eric, bir iş üzerindeyken ne yaptığımı çok iyi bilirim."

Yavaşça başımı sallıyorum. Ona inanıyorum. Gerçi itiraf etmesi iyi oldu, artık ona güvenebileceğimi biliyorum. Motoru çalıştırdım ve kenara çektim. "Yarın onları ziyaret edeceğim. Muhtemelen hafta sonuna kadar harekete geçeriz."

Christian başımı sallıyor ve ben onu otelinin önüne bırakana kadar sessizlik içinde araba kullanıyoruz. Arabadan atlıyor ama oyalanıyor, sonra eğiliyor. "Salvatore ve ailem biliyor, ama bunun dışında, bunun seninle benim aramda kalacağına inanıyorum."

"Tabii ki." Dedikodu yapmak için bir nedenim yok. Ben böyle biri değilim. "Seni ararım."

Kapıyı çarparak kapatıyor ve ben de motoru çalıştırıp eve dönmeye önce gösterge panelindeki

toz ve kire bakıyorum. Bu adamın bir vicdanı olduğunu hiç bilmiyordum. Otuz beş yaşındayım ve görünüşe göre

şaşıracaksın.

Yirmi birinci katta, tüm şehrin ayaklarımın altında olduğu geçici olarak kiraladığım dairem çok büyük değil ama ihtiyacım olan her şeye sahip. Anahtarları yan masaya atıyorum, ayakkabılarımı çıkarıyorum ve büyük bir viski doldurmak için mutfığa gidiyorum. Siyah deri koltuğu okyanusa bakan tavandan tabana pencereye doğru itiyorum, Rolling Stones'un odayı doldurmasına izin veriyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Yarın, binayı inceleyeceğim, kazandıklarının bir kısmını saklayarak paçayı kurtarabileceklerini düşünen çakallarla biraz konuşacağım ve bu konuda ne yapacağımıza bakacağım.

Bölüm 3

Anna

"Doğum çok kolay oldu. Küçük Toby hemen emmeye başladı ve çok fazla sütüm var. Bu inanılmaz bir şey. Preemie koğuşuna bağlı yapıyorum. Galonlarca, bilirsiniz. Anne inek gibiyim."

Herkes gülüyor ve Gabriella'nın telefonunun küçük ekranındaki buruşuk küçük bebeğin resimlerine hayranlıkla bakıyor. Dudaklarımı sert bir gülümseme haline getiriyorum ve telefonu aralarında dolaştırırken sehpanın etrafındaki diğerleriyle sohbet ediyorum. Elbette meslektaşım adına mutluyum ama diğerlerinin coşkusuna yetişmekte zorlanıyorum.

Gabriella bugün doğum izninden döndü ve henüz bir işe yaramadı. Süt lekeleri, kakanın rengi, şu anda bebekle birlikte evde olan harika kocası ve bla-bla hakkında konuşup duruyor.

Sesimi kesiyorum ve odanın diğer tarafına bakıyorum. Başımı eğerek orada oturan iki adamı incelerken kaşlarımı çatıyorum. Bay Darrell son birkaç ayda gözle görülür bir şekilde yaşlanmış, kilolu, saçları dökülmüş, gözlerinde tekinsiz bir ifade var; Bay Myles ise uzun boylu, zayıf ve seğiriyor. Myles kimseyle pek konuşmuyor. Darrell şirketin yüzü ve her şeyle ilgilenen kişi. Aslında Myles'in ne iş yaptığından emin değilim. Yine de beni her zaman nazıkçe selamlıyor, koridorlarda karşılaştığımızda beni selamlıyor.

Hiç bitmeyen bebek muhabbeti birden beni boğmaya başladı. Kahve molamın üzerinden sadece beş dakika geçmişti ki artık canıma tak etmişti. Yerimden fırlıyorum, çantamı almak için neredeyse koşuyorum ve iş arkadaşlarımın hiç şüphesiz şaşırması yüzlerine bakmadan ofisten kaçıyorum. Zaten benim deli olduğumu düşünüyorlar, tuhaf, sessiz ve her zaman garip giyinen bir kız olduğumu. Bu pek bir şey değiştirmiyor.

Asansörden inip lobiye birkaç hızlı adımda geçiyorum ve görevliye başımı sallıyorum. Starbucks hemen köşede. Bir latte, bir daha asla görmek zorunda kalmayacağım birkaç yabancı. Çok daha idare edilebilir.

Dalgınlıkla en sevdiğim içeceği sipariş ederken menüyü tarıyorum ama başka bir şey istememeye karar veriyorum. "Tarçınlı Latte mi? Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Ha?" Topuklarımın üzerinde dönerek sesin kaynağını buluyorum ve kendimi beyaz, iyi ütülenmiş bir gömlek, düzgünce iliklenmiş siyah bir yeleğin içinde kaybolan gizli bir geometrik desenle süslenmiş gri bir kravat ve görünümü tamamlayan pahalı görünümlü siyah bir takım elbise ile bir göğse bakarken buluyorum. Bakışlarım kravatı takip ederek yukarıya, koyu sarı kirli sakalı ve çenesinin ortasında küçük bir çukuru olan kare şeklinde bir çeneye yöneliyor. Başımı kaldırıyorum ve gülümsemeye dönüşen dolgun dudaklara, hafifçe çarpık bir buruna ve sonra gözlerle bakıyorum - açık yeşil gözler - nerede olduğumu unutturacak kadar yoğun. Sertçe yutkunuyorum.

"Sanırım bu iğrençliğin bedelini ödemeni bekliyorlar." Bakışlarımı bırakıyor ve arkamdaki bir şeye başını sallıyor.

Büyüden kurtulmak için başımı sallıyorum ve gösterdiği yöne bakıyorum, ancak şimdi tezgâhın arkasındaki sabırsız kızın farkındayım.

"Bayan, beş dolar, kırk beş sent, lütfen." Kahverengi gözleri sırasını bekleyen uzun insan kuyruğuna kayarken bana yalvarıyor. Cuma sabahı Los Angeles'ın en işlek caddelerinden birinde

bir Starbucks'tayız ve ben herkesin ilerlemesini engelliyorum.

"Ah, evet. Özür dilerim." Mahcup bir şekilde çantamı karıştırırken ona tekrar baktım, cüzdanı buldum ve

kredi kartımı çıkarıp ödüyorum. Birkaç adım kenara çekilip lattemin gelmesini beklerken bir yandan da siparişini veren çarpıcı adama göz ucuyla bakmaya devam ediyorum. Gözlerimiz bir kez daha buluşuyor ve kalbim çarpıyor, ama sonra bir fincan sade kahve uzatıyor ve bana bir daha bakmadan mekanın derinliklerine doğru gözden kayboluyor.

Sabahtan beri topuklu ayakkabılarla koştuktan yorgun düştüm.

Kâğıt bardağımın üzerinde yazan isim hantal büyük harflerle 'ANY'. Kimin adı 'Any'? Yemin ederim bu 'hataları' bilerek yapıyorlar. 'Anna' yazmak ne kadar zor olabilir ki? Gözlerimi devirerek çantamın askılarını omzumda daha yukarı kaldırıyorum, bardağı alıyorum ve oturacak bir yer bulmak için yola koyuluyorum. Ofise dönmeden önce sadece on beş dakikam var ve Starbucks'a giderek değerli zamanımı boşa harcamak belki aptalcaydı ama biraz nefes almaya ihtiyacım vardı. Gabriella'nın bebeği ve muhteşem hayatı hakkında anlattıklarını dinlemek can sıkıcıydı. Ve acı vericiydi. Buna asla sahip olamayacağım.

Büyük bir çanta ile oldukça büyük bir insanın arasına sıkışarak bir kanepeye uzanıyorum. Sırtımı duvara yaslamayı seviyorum. Bir şekilde kendimi daha güvende hissediyorum. En yakın komşum ters ters bakıyor ve çantasını ayaklarının dibine bırakıyor. İç çekiyorum. Bu sabah yeterince iyi başlamıştı. Aslında oldukça iyi bir ruh halindeydim ve bir kez olsun iyi uyudum, ama şimdi aşağı doğru dönüyor gibi görünüyor. Masadaki kırıntıları temizliyorum ve lattemi yudumlayarak Noel tadının keyfini çıkarıyorum. Noel'den üç gün önce tarçının hiçbir sakıncası yok.

"Bu koltuk dolu mu?" diyor yumuşak bir bariton yukarıdan. Telefonumdaki sosyal medya güncellemelerine göz atarken şaşkınlıkla irkiliyorum, kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Karşımda az önceki manken gibi adam duruyor. Sertçe yutkunuyorum. Dikkati bir ışık huzmesi gibi sadece ve sadece bana yönelmiş. Önümdeki sandalyeye oturduğunda hala dudaklarımın işbirliğini sağlamaya çalışıyorum. Göz ucuyla yanımdaki kızın canlandığını fark ediyorum. Gülümsememi gizliyorum. Onu görünce onun da çenesinin düştüğünden şüpheleniyorum.

"Tadı nasıl o zaman?" Sırıttırıyor ve fincanıma başını sallıyor.

"Ehm... bu iyi. Denemelisin." Aramızda kaldırıyorum, gülümsüyorum ve büyük bir yudum alıyorum, mideme doğru yol alırken ılık sıvının tadını çıkarıyorum.

Gözleri kısıldı. "Benimle dalga geçiyorsun. Bunu sadece benimle ve basit zevkimle alay etmek için yapıyorsun."

Fincanına başımı salladım. "Sadece normal kahve alacaksan neden Starbucks'a gidiyorsun? Crocs almak için Saks'a gitmek gibi bir şey bu."

"Benim kahvem Cr-" diye homurdanıyor. "Birinci kalite. Özel çekirdeklerden-" Ellerini sahte bir teslimiyet jestiyle havaya kaldırıyor ve arkasına yaslanıp ellerini boynunun arkasına koyuyor. "Sanırım bazı insanlar için fazla sofistike. Sonradan edinilen bir tat."

"Kahve konusunda tartışıyor muyuz?" Bakışlarımı onun biçimli göğsünden ayırarak soruyorum.

Kendi fincanına, benimkine ve tekrar bana bakıyor. "Sanırım öyleyiz." Göz kırıyor. "Ama ben kazanıyorum. Tartışacak pek bir şey yok."

Gülüyorum. "Gerçekten mi? Garip olan sensin. Etrafına bir bak. Çoğunluk oy verdi. Karar verildi. Aromalı kahve rekabeti ezip geçiyor." Yüzümü ona dönüyorum ve aldığım zevki abartarak uzun bir yudum alıyorum. Sonra fincanı aniden yere bırakıyorum ve ellerime bakıyorum, avuçlarım aniden terliyor. Hem kahve tartışıyoruz, hem de flört ediyoruz. Kalbim tekliyor ve etrafımıza bakıyorum. Ne yapıyorum ben?

"Ben burada çalışıyorum." Girişe doğru başını sallıyor, içimdeki ani çalkantıdan habersiz. "Binanın içinde. Çok yakın. Lafi açılmışken, seni gördüğüme eminim. Sen..." Parmaklarını birkaç kez şıklatıyor, ağzı açılıp kapanırken kaşlarını çatıyor ve kelimeler arıyor gibi görünüyor.

"Darrell ve Myles," diyorum kendimi şimdiki zamana geri dönmeye zorlayarak. Sanki ne zaman bir erkekle konuşsam, karşımda bir avcı görüyorum. Buna bir son vermeliyim. Şimdi iyi bir zaman olabilir.

"Evet!" diye bağılıyor. "Üçüncü kat, değil mi?"

Gülüyorum ve yarı histerik değil de biraz doğal bir ses çıkmasını umuyorum. "Onüçüncü. Beni düşündüğüne emin misin?"

"Evet, kesinlikle. O güzel kahverengi gözleri kaçıramazsın." Göz kırıyor.

Gözlerim seğiriyor ve kol saatime bakıyorum. "Kahretsin, geri dönmeliyim." Yerimden fırlayıp çantamı alıyorum ve omzuma kaldırıyorum, ardından fincanımı selamlarcasına kaldırıp son damlasına kadar bitiriyorum. İstedikini söyleyebilir; Tarçınlı Latte'yi seviyorum. Cadılar Bayramı'nda Balkabaklı Latte'yi de severim. Aromalı kahve rekabeti kazanır.

Telefonunun ekranına bakar. "Oh, kahretsin. Ben de." Ayağa kalkıyor ve ben kapıya doğru ilerlerken beni takip ediyor. Bardağı çöp kutusuna atıyorum ve birlikte çıkıyoruz. Onun varlığını birkaç adım arkamda, sırtımda neredeyse fiziksel bir çekiş olarak hissediyorum. Ofis binasının girişinde elini cebine atıyor. Yüzünde şaşkın bir ifade belirliyor. Göğüs ve pantolon ceplerini yokluyor ve sonra boş ellerine bakıyor. Bu arada ben de çantamdan giriş kartımı çıkarıp okutuyorum.

"Seninkini mi unuttun?"

"Evet," diye yanıtlıyor mahcup bir sırıtışla, parmaklarını kalın saman rengi saçlarının arasından geçirerek etrafımıza bakarken.

Kapıyı çekerek açmaya çalışıyorum ama o kapıyı tutuyor ve benim için tutuyor. Sessiz bir gümbürtüyle kapandığında elini uzatıyor.

"Ben Eric, bu arada. Eric Reed. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Tokalaşması sert ama ezici değil. Avucunun ne kadar nasırlı olduğunu fark etmeden edemiyorum. Bir şekilde masa başı işi eli değil. Kalp atışlarım hızlanıyor ve elimi sanki yakmışım gibi hızla geri çekiyorum.

"Anna."

"Anna," Adım sanki onunla sevişiyormuş gibi dilinden dökülüyor ve yanaklarımın ısınmasına neden oluyor. "Bu güzel bir isim."

Kaşlarımı çatıyorum, saati tekrar kontrol ediyorum. "Hayır, değil. İnanılmaz derecede yavan. İzninizle." Kaçmak, küçük ofisimin güvenliğine geri dönmek için kaşınıyorum.

"Elbette. Belki bir gün başka bir kahve tartışması?" diye yarı bağılıyor, ben neredeyse asansöre doğru koşarken.

Elimi havada sallıyorum, arkamı dönmüyorum. Yukarı düğmesine bastığımda arkama bakmaya cesaret ediyorum ama o gitmiş. Onu neden daha önce görmediğimi merak ediyorum. Varlığı ve çarpıcı yakışıklılığıyla görmeliydim. Bu olaydan sonra erkeklerden uzak durmaya yemin etmiş olsam da, bu beni kör etmedi.

İşlerimi hallederken ve telefonlara cevap verirken saatler akıp gidiyor. On dakikalık bir öğle yemeğinde bir Fanta ve bir jambonlu ve peynirli sandviç yiyorum çünkü aniden kıyamet kopuyor ve herkes sahip olduğumuzu bilmediğimiz bir teslim tarihini karşılamak için koşmaya başlıyor. Şirket sahipleri son birkaç haftadır gergin. Dün yine ofisimin önünden geçerken oldukça asık suratlı iki adam gördüm. Onları iyi göremedim ama sanırım birkaç hafta öncekilerle aynıydılar. Aynı dönemde iş yükümüz de önemli ölçüde arttı. Ofis dedikodularla çalkalanıyor, bir teori diğerinden daha çılgınca. Görünüşe göre, isminin gizli kalmasını isteyen çok önemli bir müşterimiz var. Bu hepimizin çözmek istediği bir gizem.

Sadece yarı mevcudum, düşüncelerim tutarsız ve dağınık. O adamla tanışmak Pandora'nın kutusundaki karmakarışık duyguları ortaya çıkardı. Ne kadar istesem de huzursuzluktan kurtulamıyorum. Sorun o değil, iyi birine benziyor. Hatta gerçekten iyi. Sorun benim... geçmişim.

Bunu düşünmek istemiyorum.

"Hey, Anna! Kendine gel." Darrell masanın karşısından bana el sallıyor. "Bunlara hemen ihtiyacımız olacak."

Başımı sallıyorum ve iş beni hayallerimden uzaklaştırdığında rahatlayarak nefes veriyorum.

Saat 17:00'de aç ve yorgunum. Ofisten kaçıp eve gitmek için sabırsızlanıyorum. Tek istediğim bir sürü makarna pişirmek, carbonara sosu hazırlamak, babamla gece telefon görüşmesi yapmak ve gecenin geri kalanında Netflix izlemek.

"Bu gece kalmanı istiyorum. Geç haber verdiğimi biliyorum ama bunların dünden halledilmesi gerekiyor. Bunu halledebilirsin, değil mi Anna?"

Darrell'a bakıyorum, kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "Ama Noel'den sonra demiştin...

O zamana kadar elimde olurlar." "Bunlara yarın sabaha kadar ihtiyacımız var."

"Yarın çalışmıyoruz. Bugün cumartesi."

"Onları bu gece yaparsan, yapmak zorunda kalmazsın. Sadece birkaç saatini alır."

Neredeyse ağlamak istiyorum ama kendimi nötr bir ifadeye zorluyorum. Makarna ve sinema ertelenmek zorunda. Bunun yerine, bu öğleden sonra kararlaştırılan broşürün kalın taslağının elli örneğini bir araya getireceğim. İçten içe inliyorum. İki saatten çok daha fazla sürecek. Sekreter değilim ama kıdemsiz bir çalışan olarak bana söylenen her şeyi yapmak zorundayım. Üstelik güzel bir gülümsemeyle. Dişlerimi sıkarken amirime sırtıyorum.

"Tabii. Sorun değil."

Uzaklaşıp köşede kaybolurken kamburlaşmış sırtını izliyorum. Yorgun görünüyordu, saç çizgisinde boncuk boncuk ter damlaları vardı. Çok çalışmış görünüyordu. Çantamı alıyorum. Eğer kalacaksam, bir şeyler yemeliyim, yoksa bayılacağım. Bir yığın belgeyi kapıp, yemek yerken onları düzenlemeye başlayabileceğimi düşünerek asansöre yöneliyorum. Lobiye adımımı atar atmaz karnım guruldamaya başlıyor ve güvenlik görevlisine başımı sallıyorum. Altmışlı yaşlarında hoş bir adam. Güzel karamel tenli. Hiç çıkarmadığı koyu gri kasketinin altında tıraşlı bir kafa. Siyah gözlü. Her zaman tetikte. Her zaman dost canlısı.

"Merhaba!"

Etrafımda dönüyorum. Çarpıcı yeşil gözler benimkileri delip geçiyor ve adamın yüz hatlarına geniş bir gülümseme yayılıyor. Kalbim boğazıma doğru bir sıçrama yapıyor. Hay aksi.

Bölüm 4

Anna

"Eric," diye onaylıyorum ve başımla onaylıyorum. Onunla tekrar karşılaşmakla ilgili duygularım karmakarışık. Heyecan, bir doz endişeyle eşleştirilmiş, bir tutam cazibe ve bir dilim korkuyla baharatlanmış, hepsi göğsümde yer için savaşıyor.

"Anna... mıydı?" Başını eğiyor. "Seni tekrar görmek ne güzel. Eve mi gidiyorsun?" Çıkışa doğru başını sallıyor.

Yüzümü buruşturuyorum ve cam kapıların dışındaki işlek bulvara, özgürlüğe doğru bakıyorum. "Öyle bir şansım yok. Bir sürü işim kaldı." Yer değiştirip elimdeki belge yığını düzeltiyorum. Bakışları bir tomar kâğıtta, belki göğsümde ya da her ikisinde birden kalıyor. İçime bir ürperti hücum ederken nefesimi içime çekiyorum.

"Kaçıyor musun o zaman?" Arkama bakıyor, sonra sesini alçaltarak öne doğru eğiliyor. "Henüz peşinde kimse yok, bu yüzden hâlâ vaktin olduğunu düşünüyorum."

Bakışlarımı tutuyor ve ben gergin bir şekilde gülüyorum. "Yok, bir şeyler yemem lazım." Kaçmak niyetiyle çıkışa doğru ilerliyorum, ama o yanımda sıraya giriyor ve benim hızıma ayak uyduruyor.

"Seni oraya götüreyim."

"Buna gerçekten gerek yok." Ağzım kurudu. Bu sabah onunla geçirdiğim on beş dakika, günün geri kalanında kafamı allak bullak etti. Bu ay için bu kadar heyecan yeter. Lütfen Ocak'ta tekrar gelin.

"Sorun değil," diyor, yine içimden gelen gevezeliklere tamamen sağır bir tonda. "İşe dönmeden önce kendime bir kahve daha takviye ediyorum."

Özgür iradesini kullanmasını engelleyemem, o yüzden gidiyoruz. Starbucks'a. Yine. Çok centilmence kapıyı tutuyor, sonra da dürümümün ve havuçlu kekin parasını ödemek için ısrar ediyor. Kendi eşyalarımın parasını ödemeye çalışıyorum, ama o kararlı ve kasiyerin önünde ve arkamızdaki insanların daha yüksek sesle iç çekmesiyle gülünç olma noktasına geliyor.

"Kahve tartışmasından finans tartışmasına mı geçtik?" diye soruyor. "Bu hızlı oldu. Sırada daha evlenmeden boşanmak var."

Yanaklarım kızarıyor ve ne ödemek istiyorsa ödemesine izin veriyorum. "Teşekkürler, ben..." Başımla çıkışa doğru işaret ediyorum, kollarım klasörler ve kağıt torbalarla dolu. Tek istediğim ofisimin güvenliğine geri kaçmak, yemek yerken kafede çalışma planlarım paramparça oldu.

Bir elinde kahve fincanını dengelerken diğer eliyle cüzdanını takım elbise ceketinin iç cebine geri sokuyor.

"Benimle oturur musun?" Boş bir masayı işaret ederek kaçma girişimimi yarıda kesti.

Sesi bu sabahki kadar ukala çıkmıyor. Biraz daha az tehditkâr hissettiriyor ve irademin sarsıldığını fark ediyorum. Ona bir an bakıyorum ve kararımı veriyorum.

"Tamam, ama sadece kısa bir süre için. Burada ne kadar uzun kalırsam, o kadar geç çalışmam gerekecek."

Sesim sert çıkıyor. Böyle çıkmasını istememiştim ama onun varlığından ve bana katılmamı

teklif etmesinden dolayı kesinlikle sarsılmış durumdayım. Tabii ki o da bunu anladı. Kaşlarını çatıyor ve dirseğıme sıcak bir el koyuyor. Şaşkınlıkla sertçe sarsılıyorum, kalbim yerinden fırlıyor. Elini hemen çekip dokunduğı yere ve sonra tekrar yüzüme bakıyor.

"Özür dilerim, kişisel alanınızı işgal etmek istememiştim. Bu... Hayır, boş ver." Gözlerimle tekrar buluşmadan önce ayakkabılarına bakıyor. "İyi akşamlar. Çok fazla çalışma."

"Hayır, sorun değil," dedim çabucak. "Biraz oturabilirim sanırım."

Yüzü aydınlanıyor ve gülümsemeye cesaret ediyorum. Yüz hatları aydınlandığında kalbim bu güzel görüntüyle sarsılıyor.

O önden gidiyor ve bize pencerenin yanında bir köşede küçük bir masa buluyor. Oturmaya çalıştığımda neredeyse elimdeki her şeyi kaybediyordum. Sadece onun hızlı tepkisi beni kurtarıyor, kese kâğıdını kapıyor ve ellerini kollarıma koyarak belgeler üzerindeki tutuşumu sabitliyor. Beklenmedik temastan dolayı tekrar sarsılıyorum, tenim tenime değişiyor ve kolları kaldırdığı gibi aniden iniyor. Parmaklarındaki yanma hissi beni bıraktıktan sonra da devam ediyor ve ellerinin hâlâ orada olup olmadığını görmek için o noktalara kendim dokunmak istiyorum.

Boğazımı temizliyorum, kalbim hızla çarpıyor, sonra oturmak için sandalyeyi çekiyorum, ayaklarım gürültüyle yere sürtünüyor.

"Özür dilerim, ben-" diyoruz hep bir ağızdan ve sonra gülüyoruz, gerginlik dağılıyor. "Öyle demek istemedim-" Savunmacı bir tavırla eliyle işaret ediyor.

"Hayır. Sorun yok. Benim, ben..." Devam etmiyorum. İnsanlara anlattığım bir şey değil, geçen yıl olan şey. Bir daha bir erkeğin bana dokunmasına izin verme isteğimi öldüren şey. Ve yine de buradayım, kendime rağmen, bu adamla konuşuyorum.

Eric.

Sandalyesi devrilmek üzereyken arkasından tutarak ayağa fırladığında sırıyorum. Bir parmağını kaldırdı. "Bir dakika." Bir cep telefonu alıp kafenin önüne doğru ilerliyor, telefonu kulağına götürürken duyma mesafesinin dışına çıkıyor.

Gözlerimi kısarak onu uzaktan incelerken zihnim karmakarışık düşüncelerle dolu. Telefonda hararetli bir tartışmaya girmiş gibi görünüyor. Neden tanımadığım bir adamla iletişim kuruyorum ki? Sinsi sinsi dolaşan bir panter gibi görünüyor, güç ve bastırılmış bir sıcaklık yayıyor, ama konuştuğunda çok tatlı ve hatta biraz tuhaf. Aklım almıyor.

Sandviçin paketini açarken hafifçe titriyorum, marul şeritleri masaya dökülüyor. Bir dilim domatesi de kaçmaktan kurtararak bir ısırık alıyorum ve yavaşça çiğniyorum. Sokakta iş adamları koşuşturuyor. Rekabetçi görünüyorlar. Eve gitme görevindeler. Kalbimde bir sızı hissediyorum. Eskiden ben de öyleydim. Kariyerin çok önemli olduğunu düşünürdüm, statü için, önemli biri olmak için. Ama kariyerimi bıraktım, köşe ofis hayalinin peşinden koşmaya olan tüm ilgimi kaybettim. Şimdi heyecan verici hiçbir şeyin olmadığı küçük, sessiz bir şirkette çalışıyorum. Hâlâ çok çalışıyorum ama bu akılsızca bir iş, farklı bir şekilde yorucu ve ben de böyle olmasını istiyorum. Saldırıdan beri düşünecek zamanım olsun istemiyorum.

"Düşünceleriniz için bir peni?" Omzumun üstünden bir fincan kahve alıp önüme koydu. Otururken ona bakıyorum, gözleri benimkilere odaklanmış. Gözlerindeki neredeyse gerçek dışı yeşile, bakışlarının yoğunluğuna bir kez daha vuruluyorum.

Hafifçe gülümsedim. "Evet. Çok uzaktaydım."

"Fark ettim. Stresli bir iş mi? Fazla mesai falan?" Masada yanımızda duran belgelere başıyla işaret ediyor. "Patronların seni diken üstünde mi tutuyor?"

"Evet, hayır." Kağıtlar mükemmel bir şekilde üst üste dizilene kadar yığını karıştırıyorum ve ellerimi üzerlerinde dinlendiriyorum. "Bilmiyorum. Sorun değil, sanırım. Benim için sorun değil. Bazen beş dakikadan biraz daha önceden haberdar edilmek isterdim ama onun dışında sorun değil."

"İşini seviyor musun?"

İç çekiyorum. "İşim hakkında konuşmak istemiyorum. Ne iş yapıyorsun? Seni daha önce buralarda hiç görmedim. Ve sanırım ben-" Ne kadar yakışıklı olduğunu ağzımdan kaçırmadan önce kendimi durduruyorum.

"Beni gördüğünü söylediğinden beri."

Durdu ve sorumu değerlendiriyor gibi göründü. "Bu biraz karışık. Suçla uğraşıyorum ama size detay veremem." Yüzünü buruşturuyor. "Üzgünüm. Pek açık sözlü değilim..."

"Yani, sen bir avukat mısın?"

Polis misin?" Alay ediyor.

"Hayır."

Onu incelerken gözlerimi kısıyorum. "İyi. O zaman iş konuşamayacağız gibi görünüyor." Kâğıt bardağı kaldırıp kahvemden bir yudum alıyorum. "Ow!"

Yüzünü buruşturuyor. "Sıcak mı?"

"Yok artık." Dilimi dışarı çıkarıp kıvırıyorum, küçük nefesler çekerek onu yatıştırıyorum. Ağzıma bakıyor ve yanaklarım tekrar ısınırken dudaklarımı kapatıyorum. Onun yerine pencereden dışarı bakıyorum, telaşlı sokağı seyrediyorum. O da benim bakışlarımı takip ediyor.

"Sence gerçekten varlar mı?"

"Onlar mı?" Koşuşturan insanlara doğru başımı sallıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Onlar gerçek mi? Yoksa hayal gücünüzün ürünü mü? Bir caddenin kalabalık olduğunda nasıl görünmesi gerektiğine dair bir imge."

İleri geri koşuşturan kitleleri incelerken kaşlarımı çatıyorum. "Elbette gerçekler. Senin ilişki kuramıyor olman onların var olmadığı anlamına gelmez. Başka bir insanın dış görünüşünün altında ne sakladığını asla bilemezsiniz. Başarılı, çok önemli görünüyorlar ama hepsinin, her birinin başarısızlıkları ve güvensizlikleri var."

"Yaşınızın çok ötesinde deneyimleriniz varmış gibi konuşuyorsunuz." Başını eğip bana bakıyor, yeşil gözleri neredeyse buluşulamayacak kadar yoğun.

Yüzümü buruşturuyorum ve kâğıt bardağı tutan ellerime bakıyorum. "Hayır. Bazen öyle şeyler olur ki -ne bileyim- seni altüst eder, sanırım. Ya da yolunuzu değiştirmenize neden olur."

"Peki oldu mu? Senin başına geldi mi?"

Cevap vermeyeceğim. Buna cevap veremem.

Boğazını temizliyor ve daha dik oturuyor, sandalye ahşap zemine sürtünüyor. "Özür dilerim, birbirimizi çok az tanıyoruz. Bu çok kabaydı."

"Hayır, sorun yok. Bazı şeyler oldu. Evet, belki de hayata ve onun değerlerine dair bir ya da iki kez düşünmek için nedenim oldu."

"Biliyorum. Bunu gördüm. Gözlerinde bir şey var," diyor usulca. "Büyük, kahverengi, güzel ama aynı zamanda çok üzgün."

Kalbim hızlandı. Bu, eve çok yakın bir yere çarptı. Hala çok sıcak olan kahvemden kalanı yudumluyorum, ayağa kalkıyorum ve kalanları paketliyorum. "Geri dönmem gerek."

Saatine bir göz atıyor ve keskin bir nefes alarak ayağa fırlıyor. "Ben de öyle. Seninle birlikte olmak zamanın nasıl geçtiğini anlamamamı sağlıyor."

Kollarımı klasörlerle ve paketi sandviçle dolduruyorum. Kendime bile itiraf etmek istemiyorum ama o da iyi bir arkadaş. Tuhaf biri. Biraz muamma. Benimle ilgilenemeyecek kadar yakışıklı. Felsefi tuhafliklar saçmak için fazla iş adamı gibi. Başka bir insanın kabuğunun içinde gerçekte ne olduğunu kim söyleyebilir? Ben herkesten daha iyi bilirim.

"Evet, ben de iyi vakit geçirdim," diyorum kapıya doğru ilerlerken. Çok fazla abartmak istemiyorum ama bir yanım onunla tekrar karşılaşmayı umursamıyor.

Diğer bir kısmı ise başka bir şehirde yeni bir iş bulma ve asla arkasına bakmama planları yapar.

Binanın girişine vardığımızda ellerini havaya kaldırıp sırtıyor. "Kartımı hiç bulamadım."

Gülüp kendiminkini çıkarıyorum, kaydırıyorum ve ağır cam kapıyı bizim için açmasına izin

veriyorum. "Yani,

Temelde beni kendi ihtiyaçların için kullanıyorsun." Sonra yanaklarım kızardı. *Lanet olsun.* "Yani... içeri girebilmen için," diye ekliyorum, kelimelerin üzerinde tökezleyerek, kendimi tam bir moron gibi hissederek. Yeni gafımı fark ettiğimde daha da kızardım. *Allah kahretsin!* ksryorum ve dikkatle ayaklarıma bakıyorum, çantamı düzeltiyorum ve lobiye doğru ilerliyorum. Güvenlik görevlisi her zamanki yerinde değil. Őapkasının masanın üzerinde durması garip. Sanırım unutmuő.

Eric gülüyor. Dönüp ona bakıyorum, yanaklarım yanıyor.

"Konuşmak eğlenceliydi," diyor. "Belki başka bir gün yaparız? Yani, nerede çalıştığını biliyorum, içeriye bir göz atabilirim ve başka bir kahve için zamanın olup olmadığına bakabilirim. Belki sana gerçek kahve içmeyi bile ğretirim."

Asansöre ulaőtık. Sırıtıyor ve önce benim gitmeme izin vererek kenara çekiliyor, sonra on iki ve on üç numaralı düğmelere basıyor. Nasıl karşılık vereceğimi bilemiyorum. Elbette, birkaç dakikalık tesadüfi bir buluőmanın tadını çıkardım, hatta iki, ama hayır, olmuyor.

"zgnm, biraz meőgulüm. Gelemem."

Reddediőim karşısında yüzü biraz düştü. İncelemesinin altında kıvranıyorum ve kollarımdaki belgeleri düzelterek, onlara daha sıkı tutunarak başka tarafa bakıyorum. Kapılar kapanırken konuőacakmıő gibi nefes alıyor, ama sonra aniden bana doğru eğiliyor, bakışları boğazıma düşüyor. Elini kaldırıyor ama ben geri çekilince hemen bırakıyor.

"zr dilerim. İstemeden de olsa yara izini fark ettim."

Serbest kalan elim havaya kalkıyor ve biraz yana kaymıő olan ve saldırının nefret edilen anısını ortaya çıkaran atkımı düzeltiyor.

"Saldırıya uğradım. Bu konuda konuőmuyorum."

Kaşlarını çatıyor, sonra gözleri hafifçe kısılıyor. "yle mi?" diyor sessizce, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. Gözleri eőarby tutan elimle benim gözlerim arasında gidip geliyor. Boğazını temizliyor. "Saldırıya uğradım... gibi mi?"

Nefesimi sakinleştirmeye çalışarak bakışlarımı kaçırıyorum. Tabii ki fark etti. "Anna. Burnumu sokmayacağım. Bu benim işim değil.

Konuşmak istersen buradayım."

Konuş. Evet, doğru. abucak bir karara vardım. Bir şeyler őkleyebilirim. Biraz yumuőatabilirim.

"Saldırıya uğradım. Kötü bir şeydi ama daha fazlası değil." Sertçe yutkunuyorum ve yalanı inandırıcı kılmaya çalışıyorum. Ona bakınca, bu yalana inandığından emin olamıyorum. "Bir inşaat alanında," diye devam ediyorum, sesim titreyerek. "Bazı evrakları teslim ediyordum. Bu konuda konuşmak zor. Ama teşekkür ederim, minnettarım." Ona hızlıca, belli belirsiz bir gülümseme veriyorum ama onun bunu anladığından şüpheleniyorum.

Kuru dudaklarımı yalarken, bu saçmalığa neredeyse gülecektim. Aileme bile tecavüzden bahsetmedim, bir yabancıya bu konuyu açmam çok zor. Başka tarafa bakıyorum ve gözümün kenarından akmak üzere olan bir damla yaőı siliyorum. Asansör zili çalıyor ve on ikinci katı anons ediyor. İkimiz de kapının üstündeki panele bakıyoruz. Zil kurtardı. Gerçek anlamda. Kapılar açılırken benden bir adım uzaklaşıyor. Bir kolunu kaldırarak sıcak elini st koluma koyuyor. Bu sefer ona izin verdim.

"Bunun seni aşağı çekmesine izin verme. Sen bunun için fazla iyisin. nnde koca bir hayat var." Bana bakıyor. Sanki zaman durmuş gibi. "Kendine iyi bak, Anna Raymond. Bu gece çok geç saatlere kadar alıőma." Bununla birlikte dönüp gidiyor.

Geniş omuzlu, zarif giyimli sırtını izliyorum ve kaşlarımı atıyorum. Soyadımdan ne zaman bahsetmiőtım? Kapılar kayarak kapanıyor ve bir sonraki katta durmak üzere tekrar yukarı doğru

ilerliyorum. Belgeleri göğsüme bastırıyorum, kalbim küt küt atıyor. Bana dokunduğu yer tenimi yakıyor. Bir avucumu yanağımın sıcaklığına dayayıp nefes veriyorum, sonra doğrulup adımlarımı ofise doğru yönlendiriyorum. Biraz iş yapma zamanı.

Bölüm 5

Eric

Christian terk edilmiş on ikinci katta bekliyor, her zamanki gibi kürdan çiğniyor. Ben ona doğru yürürken kürdanı cebine atıyor.

"Bunlar da ne?"

"Sigara içmemeye çalışıyorum," diye homurdanıyor. "Nasıl gidiyor?"

Yüzünü buruşturuyor. "Bok gibi. Motivasyon eksikliğim var."

Alay ediyorum. Her günün son gününüz olabileceği bir meslekte, seksen yaşına geldiğinizde sizi öldürebilecek bir şey için endişelenmek oldukça aptalca görünüyor. Yine de sigara içmiyorum. Gençliğimde denedim. Bok gibi kokuyordu ve bana pahalıya mal oluyordu. Ne anlamı olduğunu anlayamadım. "Neden deniyorsun ki?"

Omuz silkiyor.

"Pekâlâ," diyorum. "Ofislerinde bekliyorlar. Beni yalnız bekliyorlar. Yanlarında koruma getirmediklerine güvenmiyorum, o yüzden seni hemen dışarıda, onların göremeyeceği bir yerde istiyorum. Bazı cevaplar alacağım ve eğer duyduklarımdan memnun kalmazsam, onları bitireceğiz."

On üçüncü kata çıkan merdivenleri çıkmaya başladığımızda, "Muhafızın icabına baktım," diyor. "Evet, onu gördüm."

"Neredeydin?"

"Kahve içmeye gittim. Sen buradaydın, personel gitmeden önce zaten bir bok yapamazdık." Kapıyı ittim ve ortağıma döndüm. "Hazır mısınız?"

"Ben hazır doğdum."

Ona bir aşağı bir yukarı baktım. "Eminim öyleydin."

Christian yanımda sessizce yürüyor. Yaklaştıkça gerilim daha da artıyor. Olayları kendi açılarından anlatırlarken bir süre bu adamlarla oturacağım. Ne kadar geç olacağını bilmiyorum ama ne söylerlerse söylesinler bu işin nerede biteceğine dair bir his var içimde. Salvatore onlara bir daha güvenmeyecek ve zaten çok şey biliyorlar. Organizasyon için bir yük olacaklar.

Kafedeki garip kızı düşünüyorum. Benden bir kafadan daha kısaydı. Ne diyeceğimi bilemiyorum, hippie ve Amiş karışımı eklektik bir kıyafet. Kaliforniyalı bir kız için çok fazla kıyafet. Burada çalıştığını biliyorum. Bu gece çalışması talihsizlik ama ofisi binanın diğer ucunda. Sorun olmaz. Russo nöbet tutacak. Ona ne olduğunu merak ediyorum. Kocaman perili gözlerini, saklamak için çok uğraştığı yara izini, ona dokunduğumda nasıl geri çekildiğini. Yanımdaki heybetli adama bakıyorum ve ne yaptığını söylediğini hatırlıyorum. Bir kadını ezen, var olan tek şey içeriği olmayan bir kabuk olana kadar onu patlatan şey nedir? Ya da o kadar çok içeriğe sahip ki sıkıca tutulması gerekiyor yoksa kan kaybından ölür mü? Tabii ki biliyorum, hiç söylememiş olsa bile. Soyulmadı. Bu yalancı bir saçmalık. Tecavüze uğradı. Christian'ın bahsettiği kıza yaptığı şeyin bu mu yoksa başka bir şey mi olduğundan tam olarak emin değilim, ama yine de dürtmeyi bıraktım.

Anna'nın daha önce nasıl olduğunu merak ediyorum, alingan ve eğlenceli olup olmadığını. Ortağım gibi biri gelip bunu ondan almadan önce.

Yine de onunla konuşmak çok keyifliydi. Bana ne oldu bilmiyorum. O tam bir

Benim istediğimin tam tersi. Uzun boylu, uzun bacaklı, biraz sertleşmiş olanları severim. Muhtemelen ipi ilk gördüğünde kaçacak olan uysal küçük bir kızdan çok daha eğlenceli.

Alnımı ovuşturuyorum ve zihnimi boşaltmaya çalışıyorum. Önümüzdeki göreve odaklanmam gerekiyor ve ne kadar muamma olurlarsa olsunlar, sevimli küçük kızların araya girip yer kaplamasına izin veremem. Yine de onu tekrar bulup bulamayacağımı merak ediyorum. Sonra.

Darrell ve Myles aslında yalnızlar. Bunu oldukça safça buluyorum. Gerçi burada daha fazla insan olsaydı onlara pek yardımcı olmazdı. Sadece ortağım ve benim için daha fazla iş. Uzun bir konferans masasının en ucunda bir araya toplanmış oturuyorlar. Onları selamlamıyorum ama yavaşça odaya girip karşılına oturuyorum, gözlerinin içine bakabileceğim kadar yakınlarına. Sonra bekliyorum. Önlerindeki kağıtlarla oynamaya başlıyorlar, boğazlarını temizliyorlar, birbirlerine bakıyorlar.

"Efendim, tüm evraklar elimizde. Biz," diye ortağına bakar, "bu suçlamaların nereden geldiğini anlamıyoruz." Darrell'in alnında boncuk boncuk terler var. Şişman, cildi yağlı, başının tepesinde sadece acınası saç telleri kalmış, onları da taramaya çalışıyor. Muhtemelen benden yirmi beş yaş büyük ama yine de bana efendim diyor.

Myles'a baktım. Birçok yönden Darrell'in tam tersi, uzun boylu, zayıf, seğiriyor. Benim yaşıma daha yakın. Ayrıca hiç konuşmuyor ki bu bana oldukça şüpheli geliyor. Sessiz insanlar hakkında fikir edinmek daha zordur. Bundan hoşlanmıyorum.

"Darrell. Bay Salvatore her ay şirketinize elli bin dolar yatırıyor. Her ay karşılığında kırk beş bin dolar alıyor. Bir şeyler ters gidiyor."

"Masraflarımız var."

"Gerçekten mi? Ne masrafı?"

"T-transport, döviz bürosundaki adam ücret talep ediyor, ehm..."

"Peki bu... ücretlerin makbuzları nerede?"

"Eminim burada bir yerlerde vardır." Bolca terleyerek kâğıtları karıştırıyor.

Bekliyorum. Onda olmadıklarını biliyorum ve oyalanmanın ne anlamı var diye merak ediyorum.

"Bakın," diye bağılıyor Myles, birden sesini yükselterek, "Her şey yolunda. Bay Salvatore'dan para çalmıyoruz. Kimse buna cesaret edemez. Biz sadece iki hiç kimseyiz, neden hayatlarımızla kumar oynayalım ki?"

"Evet, neden?"

"Biz değiliz!" Myles'ın sesi titriyor ama korku salan Darrell'in aksine Myles daha meydan okuyan, daha düşmanca bir tavır sergiliyor. Uzun zaman önce doğrudan patronumun altında çalışıyordu, bu yüzden ipleri biliyor.

"Bay Salvatore farklı düşünüyor."

Myles, "Pekala, siktirsin gitsin," diye homurdandı, "ne düşünüyorsun?"

Gerginim, saldırmaya hazırım. "Neye inandığının bir önemi yok, kaybolan Salvatore'un parası." Ayağa kalkıyorum. "Burada işimiz bitti. İtirazlarınızı dikkate alacağım."

Yapmayacağım. Gece yarısından önce ölmüş olacaklar ama önce Salvatore'la son bir kez konuşacağım. "Beyler," diyorum. "Hiçbir yere gitmeyin. Birazdan döneceğim."

Russo birkaç kapı ötedeki uzun koridorda kürdanını çiğneyerek beklemektedir. Tüm ofisler kilitli ve her birinin ışıkları kapalı. Tüm kat terk edilmiş gibi görünüyor.

Takip etmesi için başımı salladım. "Salvatore'u arayacağım. Bir bok sunamadılar ve bu işi bu gece bitireceğimizden eminim, ama sadece istediği şeyin bu olup olmadığını ya da telafi etmelerini isteyip istemeyeceğini kontrol etmek istiyorum."

Christian asansörün düğmesine basarken güler. "Bundan şüpheliyim."
Binadan çıktıktan sonra telefonumu açıp patronumu aradım. Anlaşılan o ki

Müsait değil ama en kısa zamanda arayacak.

"Tanrı aşkına. O pisliğin bize zaman ayırmasını beklerken gidip bir kahve içelim." Christian suratsız ve sinirli görünüyor. "Bir sonraki uçağa yetişmeyi umuyordum. Burada gereğinden fazla kalmak istemiyorum."

Yakındaki bir kafeye doğru yöneldik. Starbucks'a değil ama. "Evde bu kadar önemli olan ne? Bekleyen bir şey var mı?"

Bakışları kararır. "Yok bir şey. Sadece kolayca huzursuz oluyorum."

Üç saat ve üç kahve sonra, Salvatore nihayet bizi arayarak şereflendirdi. Darrell ve Myles'ın yarın sabah güneşin doğuşunu görmesiyle hiç ilgilenmiyor.

"Gidelim." Christian ayağa fırlayıp silahının kayışında durduğu göğsünü okşuyor. "Sonunda."

Binanın anahtar kartı bende. Genç Anna'yla biraz oynamayı eğlenceli buldum.

* * *

Anna

Sayfaları sıralamak ve yarın o gizemli müşteriyle buluşacakları zaman her şeyin düzenli olduğundan emin olmak sonsuza kadar sürüyor. Ben anlamıyorum. Materyali muğlak buluyorum, konuyla ilgili çok spesifik değil. Ama bu benim kararım değil, bu yüzden gözlerimi ve kulaklarımı kapatıp bana söyleneni yapıyorum. Bu benim yeni hayatım. Düşünme, sadece yap.

Bir çığlık ve ağır bir gümbürtü duyduğumda sarsılıyorum. Sonra her şey duruyor. Cam duvara bakıyorum ama dışarıdaki koridor karanlık ve ıssız. Bu ses daha uzaklardan geldi. Ani kargaşa yüzünden kalbim küt küt atıyor. Yalnız olduğuma emindim. Ayağa kalkıyorum, sonra tereddüt ediyorum. Bilgisayar ekranının sağ alt köşesindeki küçük rakamlara bakıyorum. Dokuza on var. Ugh. Neden hâlâ buradayım ki? İşim bitmedi ama bir dakika daha kalmayacağım. Bilgisayarı kapatıp odayı neredeyse tamamen karanlığa gömüyorum, sonra olduğum yerde donup kalıyorum, zorlukla nefes alıyorum. Binadan çıkmak için güçlü bir dürtüye kapılıp telefonumu alıyorum, çantama atıyorum ve parmak uçlarımda ofisten çıkıyorum. Her şey sessiz, ama daha önce bir şey duyduğumu biliyorum. Orada olmaması gereken bir şey.

Dışarıdaki koridor belli belirsiz aydınlanıyor ve ben de öylece bırakıyorum. Adımlarımı hızlandırarak en uçtaki asansörlere yöneliyorum ama yine bir şey duyunca duruyorum. Bir ses, acı çeken birine benziyordu. Ya o kişi hastaysa? Ambulansa ihtiyacı var. Kim o? Burada yalnızım. Belki de yanlış duydum? Tereddüt ediyorum. Tüm içgüdülerim bana koşturmanı söylüyor ama ihtiyacı olan birinin yanından geçip giden o insanlardan biri gibi olmak istemiyorum. Lanet olsun. Topuklarımda üzerinde dönüyorum ve sesin geldiği yöne doğru yürüyorum, içimi korku kaplarken her adımım daha da ağırlaşıyor. Şimdi sessiz ve bu beni daha da korkutuyor. Her köşeye bakıyorum. Tüm kapılar kilitli ve tüm ofisler karanlık ve boş. Koridorlar cam duvarlarla ayrılmış, bu yüzden görmek kolay.

Tam açık bir kapının önünden geçerken odanın içinden bir homurtu, boğuk bir patlama ve ardından bir çığlık geliyor. Şoktan neredeyse çatıdan atlayacaktım. Önümdeki sahne bir filmden fırlamış gibiydi.

Bir adam düşer.

Loş ışıktaki silah parlıyor.

İki adam bana doğru geliyor.

Nefesim kesildi. Bu Bay Myles. Koridora doğru kaçmadan önce kısa bir karşılıklı dehşet alışverişinde bulunduk. Peşinden giden silahlı adam, iri yarı siyah saçlı bir adam, omzuma vurarak bağırıyor

anlayamadığım bir şey. Düşürdüğüm çantaya takılıyor ve yüzüstü yere düşüyor. Çarpmanın şiddetiyle neredeyse dönüp ona bakıyorum, ne yapacağımı şaşırmış bir halde. O cüsseye göre inanılmaz bir çeviklikle ayağa fırlıyor, dudaklarında alaycı bir ifadeyle bana bakıyor ve patronumun peşinden fırlıyor.

Saçımda keskin bir çekiştirme hissettiğimde irkiliyorum ve küçük ofis malzemeleri odasının içine çekiliyorum. I

Bay Darrell'ın kıpırdamayan bedeninin üzerinde neredeyse tökezliyordum ve bir hıçkırık koptu içimden. Saldırganın elini kavriyorum ve parmaklarını üzerimden çekmeye çalışıyorum. Kafa derimdeki yırtılma beni acıyla inletiyor. Başımı kaldırıyorum ve bugün üçüncü kez gördüğüm o ürkütücü açık yeşil gözlerle karşılaşınca nefes nefese kalıyorum.

Eric. Starbucks'tan. Kahve içerken tartıştığım çekici yabancı. İşi hakkında konuşmak istemeyen. Şimdi nedenini anlıyorum.

Korkudan hıçkırıklara boğuluyorum, kalbim göğsümde öyle bir çarpıyor ki bayılacak gibi oluyorum ve elini tutup kendimi kurtarmaya çalışıyorum. Böyle bir şey olmayacak. Bir daha olmaz. Lütfen, yine olmasın!

Hiç memnun görünmüyor. Ağzı bükülmüş ve gözleri parlıyor.

"Anna."

Bölüm 6

Eric

Bir kız ne kadar şanssız olabilir ki? Ona geç saate kadar çalışmamasını *söylemiştim*, ama işte burada, üstelik tam da yanlış zamanda geldi. Birkaç dakika sonra Russo ve ben gitmiş olacaktık. Siktir, umarım Myles'ı yakalar. O sıksa orospu çocuğunu yakalamak o kadar zor olamaz.

Küçük bir tavşan gibi elimde çırpınıyor, gözleri korku ve tanımayla açılıyor. "Hayır! Lütfen! Bırak beni!" Elimi tutuyor ve inleyerek parmaklarımı bükmeye çalışıyor. "Şşşt, mücadele etmeyi bırak, Anna."

Sesimi yumuşatıyorum, kaba kuvvet kullanmak yerine onu ikna etmeye çalışıyorum. Kaderini kabullenirse ikimiz için de daha kolay olur. Duruyor, küçük elleri hala parmaklarımın etrafında kenetlenmiş durumda. Birkaç dakika boyunca her şey hareketsiz kaldı. Tek duyulan onun zor nefes alış veriş. Gerçek bir pişmanlık hissediyorum. İlgimi çeken bir yanı vardı, keşfetmek istediğim sırlar taşıyordu ve bu kızı öldürmek zorunda kaldığım için gerçekten üzgünüm. Hiçbir şey söylemiyor, sadece kocaman kahverengi gözleriyle bana bakıyor, karanlık ve korkmuş.

"Özür dilerim," dedim. Ve ciddiym.

"Neden özür *diliyorsun*?" diye hırlıyor. Gözleri genişliyor, yüzü bir korku maskesine dönüşüyor. "Aman Tanrım! Binaya girmene ben izin verdim! Beni kullandın!"

Onu düzeltmeye zahmet etmedim. Bir an bile pişmanlık duymayacaktır.

Onu daha sıkı tutmak zorundayım, sarsılıp bükülürken küçük bedenini göğsüme bastırıyorum. "Bırak beni!"

Başımı sallıyorum, kalbim ağırlaşıyor ve bıçağı boğazına doğru kaldırıyorum. Gözleri bıçağı takılıyor ve pek çoklarının yaptığı gibi korkudan donup kalmıyor. Tamamen çılgına dönüyor, tekmeler atıyor, çığlıklar atıyor ve kasıklarına diz atmayı başarıyor. Taşaklarımdan beyaz bir acı fişkirirken tüm hava ciğerlerimi terk ediyor. Sanki bir yerimi kırmış gibi hissediyorum. Dizlerimin üzerine düşüyorum ve içime dolan mide bulantısından neredeyse kusacağım.

Serbest kalıyor ve kapı aralığına doğru atılıyor. Ne olursa olsun, kaçmasına izin veremem. Kendimi öne atıyorum, yere düşüyorum ama bileğini yakalamayı başarıyorum, var gücümle kavıyorum. Tekme atıyor, burnuma çarpıyor ve tutuşumu kaybediyorum, sonra ayağı kalkıyor, ama ben de öyle. Kollarımı beline dolayarak bizi döndürüyorum, onu duvara doğru itiyorum, Xerox makinesi ile bir raf arasında köşeye sıkıştırıyorum. Dudaklarımdan ıslak ve sıcak bir şey damlıyor ve taşaklarımdaki yakıcı acı yüzünden sırtımda tüylerim diken diken oluyor. Becerikli küçük hanım. Bıçağı kaptığım gibi, birdenbire onu öldürdüğüm için o kadar da üzgün hissetmiyorum. Gözleri benimkilere kaydı ve gözyaşları sel oldu.

"Tanrım, lütfen hayır!" diye ağlıyor. "Söylemeyeceğim. Lütfen bunu yapmayın!"

Bıçağı boğazına dayadım. Yara izini hatırlayınca, yapmam gereken şey karşısında göğsüm sıkışıyor. "Keşke bunu görmeseydin, Anna."

Nefesleri kısa nefesler halinde geliyor, dönüyor ve aniden sert bir şey yüzümün yan tarafına çarpıyor. Kaçıyorum ve yakalamaya çalışıyorum ama bana tekrar tekrar vuruyor. Acıyla patlayan kaşımdan kan sızmaya başlıyor. Bıçağı bırakıp sendeliyorum ve yüzümü tutuyorum, sonra da saçından tutup onu duvara çarpıyorum. Elindeki şeyi burnuma vuruyor ve sonra geri çekiyor.

Bitiriyorum.

Elimde önemli bir tutam çilek sarısı saçla kalkıyorum ama Anna yok. Nefes nefese ve inleyerek kurtulmaya çalışıyor. Bileğini tutmayı başardım ama beni ısırdı. Derisini kıracak kadar sert. İnanılır gibi değil! Kükreyip onu tekrar yakalamaya çalışıyorum ama tek ödülüm sarı hırkası oluyor.

Kendimi tuttuğumdan ve onu fena halde küçümsediğimden eminim, çünkü o küçücük bir kadın ve *beni* alt etti. Ve şimdi onu kaybettim. Yerden bir şey kaparak odadan çıkıp gözden kayboluyor. Bir an durup gözlerimdeki kanı silmem gerekiyor çünkü görmek gerçekten zorlaşıyor, sonra peşinden koşuyorum. Kaçmasına izin veremem. Bir tanık bırakamam.

* * *

Anna

Yerde bulduğum telefonu elime alarak, sanki arkamda şeytanın ta kendisi varmış gibi koridorda koşturuyorum. Benim küçük dünyamda öyle. Karanlık bir korku uçurumuna düşüyorum, başım dönüyor, nerede olduğumun farkında değilim. Tek bildiğim aramıza mümkün olduğunca mesafe koymam gerektiği. Bacaklarımın tutmaması için dua ediyorum, çünkü jöle gibi hissediyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki zorlukla nefes alabiliyorum. Eric hemen arkamda olabilir. Beni yavaşlatsa da omzumun üzerinden bakmayı bırakamıyorum. Beni bir sonraki anda mı, bir sonraki anda mı, bir sonraki anda mı yakalayacağını bilmediğim için sırtım sürünüyor. Ellerini hala tenimde hissediyorum, dokunuşu sonsuza dek ruhuma işliyor.

Arkama baktım. Hala bir şey yok. Nerede o?

Bugünün görüntüleri zihnime bir çekiç gibi inip kalkıyor. Gözlerimiz buluştuğu andan itibaren beni büyüleyen yoğun bakışlar. Yumuşak kahkahası ve beni ürperten hafif törpülenmiş sesi. Starbucks'ta tanıştığım çekici bir yabancı. Uzak durmam gereken çekici bir yabancı.

Beni kandırdığı için ondan nefret ediyorum, ama kendimi daha çok küçümsüyorum, çünkü buna kandım. Çok uzun zamandır karanlıktaydım, çok yalnız ve kaybolmuştum. Ondaki bir şey içimdeki bir şeyi uyandırdı. Beni *gördüğünü* hissettim. Yanılmışım. Korkunç, tamamen yanılmışım. Benimle ilginç ya da konuşması eğlenceli biri olduğumu düşündüğü için flört etmedi, tek yaptığı beni binaya girmek için kullanmaktı. İçimde kara bir öfke bulutu yükseldi. Bir kez daha kullanılmışım. Öfke, ayaklarımın yere vuruşuyla birlikte damarlarımda dolaşıyor.

Uzaklaşmam lazım. Bir telefon görüşmesi yapmalıyım. Saklanmalıyım!

Hayatım için koşarken telefonu kullanamayacağımı anlayınca, uzakta olması için dua ederek engelli tuvaletine daldım. Telefon, sağ olsun, şifresiz bağlanıyor.

911. Ekrandaki numaralara dokunurken ellerim titriyor. "911, acil durumunuz nedir?"

"Takip ediliyorum," diye fısıldadım. "Bir adamı öldürdüler ve şimdi o benim peşimde!"

"Tamam. Sakin olun ve saklanacak güvenli bir yer bulmaya çalışın. Yardım yolda olacaktır. Konumunuz nedir?"

"Bay Myles, patronum. Ona yardım edin! Lütfen yardım edin! Buradan kaçtı, dışarıda bir yerde!" "Hanımefendi. Şu anda güvenli bir yerde misiniz?"

"Evet." Kapalı alanda etrafıma bakıyorum. "Evet, sanırım öyle." "Bana adresinizi söyleyebilir misiniz?"

"İki yirmi bir güney O-"

Bir bip sesi ve bağlantım kesildi. Kalbim küt küt atıyor. *Hayır! Hayır!*

Sanki işe yarayacakmış gibi telefonu sallıyorum, sonra başlat düğmesine basıyorum. Telefonu zar zor tutuyorum çünkü çok titriyorum. Ekran bir kez titriyor ve içimde bir umut doğuyor ama ekran karardığında tekrar ölüyor. En azından adresi duydular mı? Aramanın izini sürebilirler mi?

Kahretsin!

Umutsuzca çalışan bir telefon bulmam gerekiyor. Nerede olduğumu ve buradan sokak seviyesine nasıl çıkacağımı hatırlamaya çalışıyorum ama binanın içinde körlemesine koşuyorum ve içim parçalanarak nerede olduğuma dair hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum. Önce kapıya sonra da telefona bakarken gözlerimden yaşlar süzülüyor. Telefonu tüm gücümle duvara fırlattım ve fayans döşeli zemine düşerken paramparça oluşunu izledim. *Siktir git, Eric!*

Umarım acı çekiyordur ve ona yaptığım şeyden sonra bir daha asla güzel olamaz. Midem sıkışıyor. En çok da umarım beni bulamaz.

Yerdeki parçalara bakıyorum. Burada kalamam. İçimdeki her içgüdü oraya geri dönmem için bağılıyor ama başka bir çözüm yok.

Ben iri bir insan değilim, ama o öyle. Büyük. Onun gücünü hissettim. Kaçabilmem bir mucize. Boğazımdaki yumruyu yutarak kilide uzandım. Bir anlık tereddütten sonra gizlice kapıyı açtım. Hızla çarpan kalbimi kontrol altına almaya çalışırken sağa sola baktım. Nerede o? Buralarda olduğuna eminim. Gözlerindeki öfkeyi gördüm, ona saldırmamın yanına kâr kalmasına izin vermeyecekti. Öfke bunu anlatmaya yetmez. Telefonunu kullandığımı da biliyordur. *Ve ben bir tanığım.*

Ayakkabılarımı çıkarıp yerine onları elime alıyorum. Hızlı olmalıyım. Ve sessiz. Yüksek topuklar olmaz.

Koridora girdikten sonra arkama baktığımda, Eric koridorun en ucundaki köşeden çıkınca nefesim kesiliyor. Yüzündeki kanla, ağzındaki ince, öfkeli çizgiyle korkunç bir görüntüsü var. Gözlerimiz kilitleniyor ve sırtıyor. Bakışlarında acı ve ölüm vaadi var. Sızlanıyorum ve diğer yöne, köşeyi dönmeye çalışıyorum ama bir çıkmaz sokakla karşılaşıyorum.

"Hayır!" Dizlerimin bağı çözülmek üzereyken tökezliyorum.

Yanımda bir kapı var ve kilidinin açılmasını umacak zamanım bile olmadan kapıyı açıyorum. Kilitliyorum ve odanın etrafına bakıyorum. Boş, terk edilmiş gibi görünüyor. Arkamda, kapı menteşeleri üzerinde sallanıyor. İleri atılıp bir sonraki kapıyı açıyorum ve başka bir koridor buluyorum. Loş ışıklı ve daha soğuk. Yine de aşırı terliyorum, bu yüzden soğuğu hoş karşılıyorum. Hafif bir beton ve taze ahşap kokusu var.

Neredeyse nefesim kesiliyor, hıçkırıklarımı bastırıyorum. *Lütfen...* Bunu yapmayı bırakması için ona yalvarmak istiyorum. Bu hiç adil değil. Bunu hak etmiyorum. Starbucks'ta tanıştığım nazik ve çekici adamdan bu canavara dönüştüğüne hâlâ inanamıyorum. Erkeklerle karşı genel güvensizliğime rağmen bir parçam ona güvendi, onu yargıladı ve onayladı ve içimdeki o küçük parça bu kayıptan dolayı acı çekiyor.

Gözlerimden yaşlar akıyor ve koşmaya devam ederken göğsümde bir yumru büyüyor, her adım daha da ağırlaşıyor. Bunu yapmak istemiyorum. Evimde, kanepeme kıvrılmış, babamın gece telefonunu bekliyor olmak istiyorum. Hayatım, pişmanlık duymadan beni kovalayan adamın ellerinde yatıyor.

Lütfen, Eric!

Ama tabii ki sessiz yakarışımı duymadı. Duysa bile bana gülerdi. Arkama baktığımda onu görüyorum, kolları ve bacakları öfkeyle pompalanıyor. Bana doğru hızla yaklaşıyor. İnleyerek bir köşeden daha atlıyorum ve kendimi dar bir geçitte buluyorum. Ellerimi göğsüme ve çarpan kalbime bastırarak aç bir şekilde nefes alıyorum. Işıklar neredeyse hiç yok ve tavandaki havalandırma

bacasından sürekli bir uğultu geliyor. Hava öncekinden daha da soğuk, ahşap ve beton kokusu ise daha güçlü.

En uçta, kapalı bir kapı daha var. Altından ayak bileklerime serin bir esinti vuruyor. Bir merdivene çıkması için dua ederek kapıyı çekip açıyorum ve kapatırken kapının üzerine düşüyorum. Dayanabileceğimden emin değilim.

Bir adım daha. Tüm vücudum yorgunluk ve korkudan titriyor. Sonra çevreye bakıyorum.

Bir inşaat alanı!

Binayı yeniliyorlar ve ben bir şekilde bitmemiş alanlara rastladım. Ham beton zeminler ve alçıpan yığınları. Açık alanı bölümlere ayıran büyük plastik levhalar, soğuk rüzgarda ürkütücü bir fısıltı sesiyle yer değiştiriyor. Şehirden gelen zayıf ışıklar mekânı aydınlatarak daha da hayaletli bir hale getiriyor.

Bu kadar ciddi olmasaydı, ironiye gülerdim. Bir yıl önce bir şantiyede tecavüzden sonra öldürülmekten kaçarak kaderimden kaçtım da bu gece başka bir şantiyede mi öleceğim?

Arkamdan gelen uzak bir hışırtı beni ürkütüyor ve transımdan uyandırıyor.

Bölüm 7

Anna

Bir duvar boyunca kayıyorum, kapı ile aramda bir sıra sütun tutarak onun görüş alanından uzak duruyorum. Bir çarpma sesi ve ardından adım sesleri duyduğumda sırtımda tüylerim diken diken oluyor. Midem sıkışıyor. O burada. Gidecek başka yerim yok. Bu benim için yolun sonu ve o beni öldürecek. *Aman Tanrım!*

Gri, soğuk duvarlar arasında yavaş adımlar yankılanıyor. Daha da geri çekiliyorum. Alternatif bir âleme girmişim hissi beni çarpıyor. Hışırdayan plastik örtülerin arasından sızan hayaletimsi turuncu ışık, sönmekte olan bir güneşin içindeymişim hissi veriyor. Bu alegoriyi neden düşündüğümü bilmiyorum. Belki de ölmekte olan kısımdır? Plastik tekrarlanan bir 'öl-öl-öl' fısıldıyor. Ayak sesleri yaklaşıyor. Yumruklarımı göğsüme bastırıyorum, çarpan kalbimi duyacak diye korkuyorum. Kendimi daha derin, daha yavaş nefes almaya zorluyorum. *Düşün, Anna, düşün!* Hava sıcaklığı düştü ve içimi bir ürperti kapladı. Nemli, çürük bluzun içinde donan kollarımı ovuşturuyorum ve sonra ısınmaya çalışırken kendime sarılıyorum.

"Bir inşaat alanı, Anna." Ses tonunda açık bir alay var. "Ne ironi ama, değil mi? Kader sonunda seni yakaladı."

O konuştuğunda bir mil sıçırıyorum. Sesi buz gibi bir keskinliğe sahip, sessiz boşluğu bir jiletin kenarı gibi kesiyor. Göğsümdeki dehşetten kurtulmak için sertçe yutkunuyorum ve duvara yaklaşıp diğer uca doğru ilerliyorum. Çıplak beton sütunların arasındaki boşluktan kararan gökyüzünün bir parçasını görüyorum. Sessiz bir inilti çıkarıyorum. Kendimi buraya nasıl hapsettim?

Bir çıkış yolu *olmalı*.

"Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum ve inan bana acelem *yok*. Benim işim bitti ve başlattığın bu küçük oyun artık seninle benim aramda, Anna. Bu kader." Gülüyor. Dostça bir ses değil. "Bunu bitirmek için daha iyi bir yer var mı, ha?"

Yine ayak sesleri. Nefesimi tutuyorum.

"Dışarı çık, her neredeyse dışarı çık," diye şarkı söylüyor. Daha fazla adım. "Sonsuza kadar saklanamazsın. Sadece kaçınılmaz olanı uzatıyorsun." Bir tıkırtı sesi. "Sadece *benim*, Anna. Sadece seninle konuşmak istiyorum. Starbucks'taki gibi, tatlım."

Sesinde bir çekicilik var. Beni ona doğru çekiyor. İtaat etmemek için neredeyse topuklarımı yere vurmam zorunda kalıyorum.

"Seni araştırdık, Anna. Seni ve meslektaşlarını. İçeri girmemiz gerekiyordu ve sen *çok* kolay bir hedeftin. Küçük yalnız, garip olan. Babandan gelen gece telefonları. Onunla cumartesi öğle yemeği. Başka arkadaşın yoktu. Yapayalnızdın. Tıpkı şimdi olduğun gibi. Bana gel tatlım, buna bir son verelim, ben de meslektaşımın babanı parçalara ayırmasını engelleyeyim. Biliyorsun, Myles'ı bulamazsa, muhtemelen bunu yapacaktır. Babamın peşinden git. Sırf o küçük kızdan intikam almak için. Ve çok kızacak. O lanet bir psikopat. Acımasız. Titiz. Yoluna çıkan her şeyi öldürür. Ve önce onlarla oynamayı sever."

Donup kalıyorum, başım dönüyor ve kalbim çılgınca atıyor. *Ne oldu?* Beni takip mi ettiler? Gözlerim doluyor ve hıçkırıklara boğuluyorum. Bu hayal ettiğimden bile daha büyük bir kabusmuş. Bu düşünce beni neredeyse yere seriyor. Çok yorgunum. Dinlenmem gerek. Buna daha fazla

dayanamayacağım. Bir parçam ona gitmek, pes etmek, ne yapmak istiyorsa yapmasına izin vermek ve bu işi bitirmek istiyor. Ama ölmek istemiyorum ve biliyorum ki

Bana ulaşırsa beni nasıl bir kaderin beklediğine dair ürpertici bir kesinlik. Dışarı çıkmam lazım. Bir telefon bulmalıyım. Herkesi kurtarmalıyım: Babamı, Bay Myles'ı, kendimi.

Yanaklarımdaki yaşları siliyorum ve kendimi toparlamak için ellerimi sıkıca yumruk yapıyorum. Bir sütunun arkasından hızlı bir bakış atıp siyah giysili bir bacak ve bir ayakkabı gördüğümde nefesimi tutuyorum. Gerçekten çok yakınımda. Kalbim boğazımda, etrafıma bakıp onu atlatmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

İşte o zaman anladım.

Odanın ortasında, ama diğer uca daha yakın bir yerde, açık duran bir asansöre açılan iki parlak çelik kapı var. Bir kurtuluş vaadi. Oraya ondan önce varabilirsem, asansöre atlayabilir, zemin kata ulaşabilir ve kaçabilirim. Belki de. Büyük bir risk alıyorum ama başka bir çıkış yolu göremiyorum.

Doğru açığı tutturursam sütun sütun beni ondan gizliyor. Nerede olduğumu zaten bildiği ve sadece kedi-fare oyunu oynadığı gibi dehşet verici bir düşünceye kapılıyorum. Bu düşünce beni korkutmaktan çok öfkeliyor. Fare olmak istemiyorum. Hayatta kalan biri olmak istiyorum. Asansöre bakarak onu odanın ortasından uzaklaştırmaya karar veriyorum. Parmak uçlarımla girişe doğru geri dönüyorum ve kalbim boğazımda, ayakkabılarımdan birinin topuğuyla duvara sürtünerek bir ses çıkarıyorum.

Bekliyorum. Hiçbir şey duymuyorum ama beni duyduğundan eminim. Yaklaştığına dair bir işaret var mı diye dinliyorum ama hiçbir şey duymuyorum, sonunda şansımı denemek zorundayım. Odanın içinde sessizce ilerliyorum ve bir sıra sütunun daha arkasına geçiyorum. İçimde bir umut kıvılcımı yükseliyor. Çok daha yakınımda. Güneş neredeyse ufkun altında kayboldu ve hava gittikçe kararıyor ve soğuyor. Asansör sarımsı, sıcak bir ışıkla aydınlanıyor ve beni ona doğru çekiyor. Etrafa göz gezdiriyorum. Beni kovalayan adamdan hiçbir iz yok. Nedense bu beni adamın tam karşısında olmasından daha çok korkutuyor. Onu takip edememek, ama yakınlarda bir yerde olduğunu bilmek, omurgamın karıncalanmasına ve nabzımın hızlanmasına neden oluyor.

Lütfen, lütfen, lütfen!

Davetkâr asansör boşluğuna bir kez daha bakıyorum. Çok yakın, ama son birkaç adımda açıkta kalacağım.

Kapıların yeterince hızlı kapanması için yalvarıyorum.

Artık çok yakın. Kaçma içgüdüleriyle savaşıyorum, etrafıma tekrar bakıyorum ve sonra koşuyorum. Daha önce hiç koşmadığım kadar hızlı koşuyorum. Kendimi içine atıp üzerinde büyük bir 'G' harfi olan yeşil düğmeye bastığımda asansör kafesi zıplıyor. *Yakın, yakın, yakın, yakın!* Beni görmemesini umarak duvara yaslanıyorum. Kapılara bakarken kalbim küt küt atıyor. Yavaşça kapanmaya başlıyorlar ve rahatlayarak nefes veriyorum. *İşte bu!* Neredeyse kapandıklarında çatlakta bir kol beliriyor.

Eric içeri girdiğinde çığlık atıyorum, kanlı yüzünde kötülük, gözleri neredeyse delice bir bakışla parlıyor.

"Hayır!"

Bana çarpıp ön kolunu boğazıma dayadığında çığlığım kısa kesildi. Dehşet içinde ona baktım. Kolunu tutarken yanıldığımı anladım. Onun yakınlarda bir yerde görünmemesi, bana doğru bastırıp beni boğmasından daha korkutucu değil.

"Evet," diye küçümsüyor ve bedenimi amansız gövdesi ile inatçı duvar arasında sıkıştırıyor, yüzü beyaz dişler ve soğuk gözlerden oluşan bir bulanıklık. Boğuk bir ses çıkararak kolunu boğazımdan çekmeye çalışıyorum. Sırıttırıyor ve daha yakına eğiliyor. "Kaçış yolunu izleyeceğimi düşünmedin mi tatlım? Beni aptal mı sanıyorsun?"

Aptal olduğunu düşünmüyorum ama ciğerlerime hava alamadığım için bunu ona söylemem

mümkün değil. Onun pençesinde sarsılıp seğiriyorum, kollarım çırpınıyor. Kurtulmak için ona ve asansörün duvarlarına vuruyorum ama o kımıldamıyor.

Beni öldürecek!

Aklım başımdan gidiyor. Ölmek istemiyorum. Tecavüzden beri zaman zaman ne kadar öyle hissetmiş olsam da, şimdi fark ediyorum. Yaşamak istiyorum. Onu üzerimden atmak için dişimle tırnağımla mücadele ediyorum. Panik göğsümde kabarıyor, adrenalin kalan azıcık oksijenimi de tüketiyor. Bacaklarına tekme atıyorum. Bu onu tökezletiyor ve acı dolu bir nefes alıyorum, sonra tekrar üzerimde.

"Rahatla Anna," diye fısıldıyor kulağıma. "Benimle kavga etme. Yakında her şey bitecek."

İlk tanıştığımızda mizah ve şefkat dolu olan inanılmaz berrak yeşil gözlerine bakıyorum. Şimdi buz gibi ve duygusuzlar. Gözyaşlarım görüşümü karartırken bunu yapmaması için ona sessizce yalvarıyorum. Olduğum yerde kilitliyim, bir eli boğazımı sıkıyor ve diğeri saçlarımı acımasızca kavırıyor. Dizlerim acıdan ve havasızlıktan bükülüyor. Son bir panik, öfke ve hayatta kalma içgüdüğü göğsümde patlıyor. Dengesini bozmak için ayaklarımı karşı duvara çarpıyorum. Tökezliyor ve sonra öfkeli bir aslan gibi kükreyerek kendini tekrar üzerime atıyor. Eylemi tekrarlıyorum, tekmeliyor ve çırpınıyorum, ayağını tekrar kaybettiğinde bir umut kıvılcımı hissediyorum.

Asansör ileri geri sallanıyor, sonra kapılar kayarak kapanıyor ve batıyoruz. Kafesin hareketini kendi avantajıma kullanıyorum ve onu üzerimden çıkarmak için sarsıyorum ve büküyorum.

Görüşüm dalgalanıyor ve her kalp atışı kulaklarımda uğulduyor. Sarkarak elbiselerine, yüzüne, duvara tutunuyorum, hırıltılı bir şekilde öğürüyorum. Sabah beni bulacaklar, kaskatı ve hüzünlü, soğuk bir asansörde isimsiz bir ceset. Dizlerim bükülüyor ve bedenim üzerindeki kontrolümü kaybederek mücadeleyi bırakıyorum. Asla sahip olamayacağım hayatın yasını tutarken kalbim kırılıyor.

Delici bir çığlıkla asansör birkaç metre alçalır ve ardından şiddetli bir sarsıntıyla durur.

Bölüm 8

Eric

Yere bir yığın halinde düşüyoruz, ani duruş ikimizin de nefesini kesiyor, uzuvlarımız birbirine dolanıyor, dizim bacaklarının arasında, göğüs göğüse. Boynundaki tutuşumu kaybettim. O kadar öfkeliyim ki onu yumruklamak istiyorum ama yumruğumu sıkıp bu dürtüyle savaşıyorum. Önce bu yeni durumu değerlendirmem gerekiyor, sonra bu sinir bozucu küçük kadınla ilgileneceğim.

Soluk soluğa kalıyor, nefesleri hırıltılı. Çenesinden bir tutam salya akıyor ve boğazını tutarak inliyor. Güzel. Umarım acı çekiyordur. Taşaklarım hâlâ çok ağrıyor. Aslında her yerim ağrıyor ve bir avucumu göğsüne koyup onu yere iterek ayağa fırlarken inliyorum. Kafası sert yüzeye çarptığında inliyor.

Asansör hareket etmiyor ve tek ses bizim nefes nefese kalışımız. Tuş takımındaki düğmeler endişe verici bir şekilde yanıp sönüyor. Anna o kadar yüksek sesle yutkunuyor ki duyuyorum, sonra sonsuza dek öksürüyor. Ona ve boğazını sıkarken yanaklarından süzülen gözyaşlarına bakıyorum. Eminim acıyordur. Henüz gerçek bir hasar vermedim ama birkaç saniye daha geçseydi nefes borusunu ezebilirdim. Tekrar düğmelere ve kapıya bakıyorum. Bu konuda içimde gerçekten çok kötü bir his var.

"Biz-" Sesi kelimeleri zar zor taşıyor. Boğazını temizliyor. Acıyla yüzünü buruştururken ona bakıyorum. "Sıkıştık mı?" Nefesleri kısa soluklarla geliyor, acı dolu gözlerinin ardında panik belirliyor.

"Bu *senin* sorunlarının en küçüğü olurdu," diye hırlıyorum.

Ayağa kalkıyor, beni dikkatle izliyor. Her hareketini takip ediyorum. Ona hiç güvenmiyorum.

"Kapıyı aç," diye homurdanıyor sıkılmış dişlerinin arasından.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona bakıyorum. Bu eğlenceli olabilir. Ya da sinir bozucu. "*Kapıları* açın!" diyor daha yüksek sesle, nefes alış veriş sığ ve düzensiz.

İç çekiyorum. "Kendi iyiliğin için kapa çeneni, Anna."

"*Hayır!*" diye bağırıyor ve öne doğru bir adım atıyor. Beni kenara itti ve ben de olayların bu şekilde gelişmesiyle eğlenerek ona izin verdim. Cesur biri, hakkını vermeliyim. Parmak uçlarını kapıların arasındaki çatlağa sıkıştırarak onları birbirinden ayırmaya çalışıyor. Omzunu kavradım ama omuz silkti. "Yardım et bana. Buradan *çıkma* zorundayız!"

Onu tekrar yakalıyorum, bu sefer ezici bir sertlikle ve etrafında döndürüyorum. "Sakin ol, Tanrı aşkına." "Sakin mi? Sakin derken ne demek istiyorsun?" Alnından terler boşanıyor, gözleri açılıyor. "İhtiyacım var

Buradan çıkmamız gerekiyor," diye soluk soluğa bağırıyor ve yanıp sönen düğmelerin olduğu panele doğru dönüyor. Bana dikkatli bir bakış attıktan sonra düğmelere teker teker basmaya başladı.

"Bunun bir yararı olmaz."

Bana bakarken gözleri kısılıyor, bakışları benimle panel arasında gidip geliyor. Her şey kafasına dank ettiğinde, nasıl da odaklandığını görüyorum. Alarm düğmesine uzanıyor, elleri şiddetle titriyor. Saldırıyorum ve elini ezici bir şekilde kavriyorum, kemikleri birbirine sürtüyorum, büküyorum.

Anna nefes nefese kalıyor ve elimi tutup kurtulmaya çalışıyor. Onu yana itiyorum. Elini tutuyor ve bana hançer gibi bakıyor.

"Aklından bile geçirme," diye hırlıyorum.

"Ama! Dışarı çıkmalıyız!" Sesi bir perde yükselir.

"Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz ve *sen* de hiçbir yere gitmiyorsun. Şimdi kapa çeneni ve bırak düşüneyim."

Ağzını birkaç kez açıp kapatıyor. Bir elimi saçlarımın arasına sokuyorum ve ona dikkatle bakıyorum. Bir şeyler planlıyor, bunu biliyorum.

Başını sallayıp geri adım atıyor, duvara yaslanıyor, sonra kendini yanımdan atıyor ve neredeyse lanet düğmeye ulaşıyor. Onu arkasından tutup kendime doğru öyle sert çekiyorum ki göğsüme çarpıyor. Kollarımı beline dolayarak, tekmeleyen ve çığlık atan kadını kaldırıp asansörün arkasına doğru fırlatıyorum. Ağlayarak elleri ve dizleri üzerine düşüyor ve hızla ayağa kalkmaya çalışıyor.

Burun delikleri alevlenir ve gözleri kararır. "Seni lanet olası pislik, orospu çocuğu, katil pislik!"

Bir saniye içinde çileden çıkıp gülmeye başladım. Sanki bu kelimeleri hayatında daha önce hiç kullanmamış gibi konuşuyor, belki de pislik dışında.

"Bundan çok daha iyisini yapman gerekecek. Aptal gibi mi görünüyorsun? Elbette bir gardiyan çağırmana izin veremem. Ona seni öldürmeye çalıştığımı söylersin ve o zaman hayatım karışır. Şimdi kapa çeneni ve bu işi çözmeme izin ver."

"Hayır, söylemem," diye mırıldanıyor, alt dudağı

titriyor. Alay ediyorum. Evet, tabii.

Ağzını kapatıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Acaba panelin arkasına geçmenin ve bir şekilde kısa devre yapmanın bir yolu var mı? Bilmiyorum ama en azından bir bakmak istiyorum. Ceplerimi yoklayarak bıçağımı arıyorum ve dehşet içinde yanımda olmadığını fark ediyorum. Onu önümde görüyorum, ofiste bu dişi şeytanla dövüşürken yere düşmüş.

"*Siktir!*" Elimi duvara vuruyorum, patlama sesi bizi kilitleyen amansız çelik kafeste yankılanıyor. "Sikeyim! Siktir! Siktir! Siktir!" Dönüp Anna'ya ters ters bakıyorum. "*Sen* de kıpırdama ve kapa çeneni!"

"Ben bir şey söylemedim," diye inliyor.

Ona doğru atılıyorum ve avucumu başının yanındaki duvara çarparak burun buruna geliyorum. İrkildi ve gözleri büyüdü.

"Sürekli konuşuyorsun," diye homurdanıyorum.

Birden ne kadar tatlı koktuğunu fark ediyorum, parfüm yok, sadece hafif kokulu çiçekli bir sabunun doğal kokusu. Eğiliyorum ve kabaran göğsünden yükselen ılık havayı kokluyorum. Sertçe yutkunuyor ve ben hâlâ onun üzerinde yükselerek kendimi itiyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve bir an için bakışlarında o solgun yanağı tokatlamak yerine okşamak istememe neden olan bir şey var. Yumruğumu sıkıp geri çekiliyorum. O küçük kurnaz bir sürtük ve yemin ederim benimle oynamaya çalışıyor.

O konuştuğunda sarsılıyorum.

"Eric-" diye mırıldanıyor ve boğazını sıkıyor, "Kapalı alanları sevmiyorum, sanırım hasta olacağım."

Çömelir ve yüzünü ellerinin arasına saklar.

Önünde çömelip ellerini çekiyorum ve solgun, terli yüzüne bakıyorum. Evet, yalan söylediğini sanmıyorum. Gözleri duvarlarda geziniyor ve onu şu ana kadar gördüğüm en mutsuz haliyle karşımda duruyor.

Homurdanıyorum ve ayağa kalkıyorum. Neden birdenbire beni etkilemeye başladığını bilmiyorum. "Kendini toparla. Sinir krizi geçirmek için yanlış yer ve zaman."

"Yanlış mı?" diye bağıyor. "Yanlış mı? Durduğum yerden gerçekten *uygun* görünüyor. *Seninle*

birlikte! Ve bu... ve..." Hıçkırıyor ve sonra ağzını kapatıyor.

Kendini toparladığını düşünüyorum ve çırpınan bir kadın aniden üzerime atlayınca şaşıyorum. "*Hayır!*" Sesi yaralı bir hayvan gibi çıkıyor.

Kavgadan ve histeriden bıktım ve onu duvara doğru ittim.

"Üzgünüm, aşkım." Ona kafa atarak bayıltıyorum. Yere yığılırken onu yakaladım ve ince bedenini yere indirdim.

Başımı sallıyorum ve avuçlarımı yüzüme sürerek onun yanına çöküyorum. Ne dağınıklık ama. Nasıl oldu da buraya düştüm? Myles ve Darrell'ı öldürüp yolumuza devam edecektik. Şimdiye kadar muhtemelen San Francisco uçağına binmiş olurduk. Onun yerine, bu küçük kadın aksiyonun içine daldı. Şimdi onunla bir asansörde mahsur kaldım ve burada ne kadar kalacağımızı Tanrı bilir. Başımı eğip ona bakıyorum, sonra yüzündeki saç tellerini okşuyorum ve biraz yukarı kalkmış uzun eteğini aşağı çekiyorum. Ne kadar centilmenim değil mi? Şimdi huzurlu görünüyor. Boynu morarmış ve ne zaman konuşsa acıdığını anlıyorum, acı verici görünüyor. Alnında ona vurduğum yerde bir yumru oluşmuş. İlk kez kendi yüzümü inceliyorum, parmaklarımın dolaşmasına izin veriyorum ve morlukların ve birkaç açık yaranın yanından geçerken irkiliyorum. Ellerim kanlı çıkıyor. Çok güzel.

Anna'dan gelen bir inilti beni hayallerimden uyandırıyor. Ayağa kalktım ve ellerimi pantolonuma sildim, hemen pişman oldum. *Onun* yerine kıyafetlerindeki kanı silmeliydim. Kıvranıyor ve inliyor. İç çektim. En azından birkaç dakika huzur bulmuştum.

Alarm düğmesine bakınca, denemekten başka çarem olmadığını fark ediyorum.

* * *

Anna

Korkunç bir baş ağrısıyla uyandım ve üşüyorum. Çekirdeğıme kadar üşüdüm.

Saçlarım yüzüme gelecek şekilde yan yatıyorum. Dişlerim çaresizce takırdıyor ve titrememi kontrol altına almak için çenemi sıkıyorum. Önümdeki bir çift kapalı çelik kapının önünde volta atan adama odaklanmaya çalışıyorum. Yutkunurken acıdan irkiliyorum ve ellerimi ağrıyan boğazıma götürdüğümde her şey aklıma geliyor.

Starbucks. Parlak yeşil gözler ve en güzel gülümseme. Bir atış. Kovalamaca. Ve asansör! Asansörde mahsur kaldım. Aman Tanrım!

Ne kadar zamandır baygın olduğumu merak ediyorum. Saniyeler mi? Dakikalar mı? Saatler mi? Titriyorum ve başımı kaldırıyorum, bir mide bulantısı dalgası üzerime çöktüğünde duruyorum. Eric volta atmayı bıraktı. Ayakkabıları beni işaret ediyor ama ona bakmayı reddediyorum, aşağılanmışlığım tam ve teslimiyetim apaçık. Yalnız olmadığımı bilmenin verdiği rahatlama, burada onunla birlikte olduğumu keşfetmenin verdiği hayal kırıklığıyla karışıyor. En çok da hayatta olduğuma şaşıyorum. Yüzümden birkaç santim ötede, eski bir sakız lekesine benzeyen, kirden koyu gri, neredeyse çözülmüş *çok* ilginç bir noktaya bakmaya devam ediyorum. *Git buradan. Git başımdan.* Sonunda, önce ben konuşmayacağım yarışmasına dayanamıyorum ve zaten yerde kıvrılıp kalamayacak kadar üşüyorum. Kalkmaya başlıyorum ve o konuştuğunda sertçe sarsılıyorum.

"Kendini tamamen kaybettin, Anna."

Evet, biliyorum.

"Dinlemedin."

Hâlâ ona bakmayı reddediyorum.

"Klostrofobin mi var?"

Ve kazanan... "Yok artık, Sherlock!" Hassas alnıma dokunup inliyorum. "Ne yaptın sen?"

Önümde çömelirken geri çekiliyorum. "Histeriktin. Seni bayıltmak zorunda kaldım." "Ahmak," diye inledim ve ağrıyan başımı ellerimin arasına aldım.

Alay ediyor. "Daha kötülerini de duydum." "Eminim."

Eric sırtıyor, ayağa kalkıyor ve benden uzaklaşıyor.

Şimdi!

Yer değiştirdim ve ayağa kalktım. Kalbim başımdan bile daha fazla çarpıyor. Çömelip doğru fırsatı bekliyorum. İç çekip duvara yaslanıyor ve işte o zaman kaçıyorum. Panele çarpıyorum, alarmı beş uzun saniye boyunca çaldırıyorum. Bir. İki. İki. *Nerede o? Üç. Gitmesine izin vermeyeceğim.* Dört. *Tanrım, bu sonsuza kadar sürer.* Beş. Titrek bir rahatlama iç çekişiyle parmağımı düğmeden çekiyorum ve beni öldürmeye kalkarsa hayatım için savaşımaya hazır bir şekilde etrafımda dönüyorum.

Bunu pekala yapabilir, aptal.

Eric kollarını göğsünde kavuşturmuş bana bakıyor ve başını sallıyor. "Aman Tanrım, şu haline bak."

Kaşlarımı çatıyorum ve kendimi duvara yaslamadan önce bir anlık baş dönmesi beni ele geçiriyor. "Neden yapmadın, yapmadın?" *Beni durdurmak mı?* Kalp atışlarımın sesi kulaklarımda uğulduyor. Cevabı zaten biliyorum ve onun söylediğini duymak istemiyorum.

Eric iç çeker. "Onu zorladım, şeftaliler. Bu-"

Dizlerimin üzerine çöküyorum, daralan boğazımı pençeliyorum ve neredeyse cümlenin sonunu kaçırıyorum. "-iş."

Bölüm 9

Anna

Nefes alamıyorum. Hem boğuluyorum hem de aşırı nefes alıyorum. Ellerim ve yüzüm karıncalanıyor, bu his beni daha da korkutuyor. Eric yaklaşıyor ve çömelip bana bakmadan önce üzerimde yükseliyor. Parmaklarını birbirine bağlıyor ve dirseklerini dizlerine dayıyor. Kramp girmeye başlayan ellerimi sıkıp açarken kapalı kapılara bakıyorum. Onun varlığının zar zor farkındayım. Tehlikeli olduğunu ve birkaç dakika önce beni öldürmeye çalıştığını biliyorum, boğazım bunun güçlü bir hatırlatıcısı, ama yine de garip bir şekilde bana eşlik ettiği için minnettarım.

Çenemi kavırıyor ve beni ona bakmaya zorluyor. Bakışlarını karşılıyorum ama hâlâ onu göremiyorum.

"Anna. Bu olmaz." Başını eğdi ve iç geçirdi. "Bak, seni öldürmedim çünkü bu garip olurdu. Bu gelişmeyle birlikte..."

Bu dikkatimi çekti. Yanağımın içini çiğnemeyi bırakıp ona ters ters bakıyorum.

"Kurtarma geldiğinde cesedini açıklamak zor olurdu-"

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve başımı onun tutuşundan uzaklaştırmaya çalışıyorum. Rahat edemeyeceğim kadar yakınımda ve nefes almaya ihtiyacım var. Eric buna izin vermiyor ve çenemi sıkıca kavrayarak beni sarsıyor.

"-ama böyle davranmaya devam edersen, sanırım diğer alternatifle daha iyi olacağım."

Diğer alternatif? Beni öldürmek. Söylediği bu mu? Burada onunla olmak istemediğim için beni öldürecek mi? Gözlerim duvarlarda, alçak tavanda, kapalı kapılarda geziniyor. Her nasılsa, şu anda ölüm düşüncesini o kadar da korkunç bulmuyorum. Burada -onunla- sıkışıp kalmak düşüncesi beni neredeyse darmadağın ediyor. Büyüleyici gözleri benimkilerle aynı hizada ve onlara bakarken sertçe yutkunuyorum. Bir canavardan başka bir şey değilken nasıl bu kadar güzel olabiliyor?

"Ama sıkıştık," diye sızlanıyorum. "Dışarı çıkamıyoruz ve yardım da alamıyoruz." Başını salladı. "Bu doğru."

"*Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?*" Bağırıyorum.

Yüzüne bağırdığımda irkilmedi bile.

"Bu konuda histerik olmanın sana *bir* faydası var mı?"

"Ben hys-" değilim Çenemi kapattım. Öyleyim. Ben histerik biriyim. Ben histerik olacak türden bir kadın *değilim*. "Ama... sıkıştık." Sertçe yutkunuyorum ve yeniden su yüzüne çıkmak isteyen klostrofobiye bastırmaya çalışıyorum.

"Evet."

"Nasıl çıkacağız?"

"Açıkçası, bilmiyorum." Başını sallar ve iç çeker. "Tahminimce uzun bir gece olacak. Ya da muhtemelen hafta sonu."

Oh Tanrım. "Mm-hmm," diyorum kelimeleri zorlukla taşıyan küçük bir sesle.

"Tabii," diyor daha parlak bir tonda.

Yukarı bakıyorum. Umutluyum. Belki bir planı vardır, bu cehennemden mucizevi bir çıkış yolu?

"Tabii telefonum hâlâ sende değilse. Beni dövdükten sonra benden çaldığın telefon." Neredeyse

bir çocukla konuşur gibi yavaşça konuşuyor.

Yeni bir korkuyla titreyerek nefes alıyorum ve onun altında kıvrılırken kalbim göğsümde çarpıyor.

delici bakışlar.

"O zaman tek yapmamız gereken bir telefon görüşmesi yapmak. Değil mi? Herkes bizi kurtarmaya koşacak ve biz de kısa sürede buradan kurtulacağız." Gülümsüyor ama pek dostça değil. Sonra gülümsemesi kesiliyor ve yüzü ciddileşiyor. "Ve sen özgür kalacaksın, çünkü ben sana ulaşamayacağım. Kulağa hoş geliyor mu?"

Ben aptal değilim. Ona bir saniye bile inanmadım. Bir telefon göstersem bile gitmeme izin vermeyecek. Oturmama rağmen bacaklarım güçsüzleşiyor. *Telefonum yok! Yardım çağırdığımı anlayacak!* Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve kendimi çelikleştiriyorum.

"Anna?"

Masumiyeti seçiyorum. "Ne?"

"Burada telefon var mı?"

İçimden bir ürperti geçiyor. "Ehm... hayır." Gözlerim onunkilere kayıyor ve sonra uzaklaşıyor. "Peki neden?"

"Bozulmuştu. Yani, bağlanmadı." *Lanet olsun!* "Batarya-" Yutkundum. "Ölmüştü." Her kelimedede tökezliyorum ve her açıklamada kekeleyorum. Kulağa ne kadar mantıksız geldiğini duyuyorum.

Gözünü kırpmıyor ve o kadar da şaşırılmış görünmüyor. Aldatıcı bir sakinlikle soruyor, "Peki, hangisi

Bu

mu "Akü," diye ağızımdan kaçırdım. "Bitmişti." En azından yarı doğrudu.

?" Eli şimşek hızıyla boğazıma doğru uzanıyor. Boğuk bir çığlık attım.

yaralı nefes borumun etrafına sıkıştırıyor. Nabzım avucunun içinde sertçe atıyor ve alabildiğim azıcık havayı açlıkla emerken parmaklarımı elinin etrafında kavrayarak onu çıkarmaya çalışıyorum.

"*Telefonu* kullandın mı, Anna?" diye yüzüme hırlıyor. "İşimiz bitmemiştii, ortağımın işi bitmemiştii. Polisleri aradın mı?"

Başımı sallarken yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. "Hayır," diyorum.

Eric beni duvara daha sıkı bastırıyor. Çenesi sıkılı ve gözlerinde ölümle daha da yaklaşarak kulağıma hırlıyor, "*Yaptın mı. Sen. Kullandın. Telefonu. Telefonu?*"

İtiraf edersem ölürüm. Tek yapabileceğim inkâr etmek. Ellerini pençeliyorum. Bana izin verdiğinden daha fazla havaya ihtiyacım var. "Nefes al..." Mırıldanıyorum.

Baskıyı biraz hafifletiyor. "Bana doğruyu söylersen gitmene izin veririm tatlım," diye fısıldıyor, sesi sanki bunu her gün yapıyormuş gibi fazla sakin, kandırıcı.

Belki de öyledir. Başım dönüyor. Bu adamın bir katil olduğunu tamamen kabullenmiş değilim. Hâlâ aramızda bir bağ olduğuna dair aptalca bir inanca sahibim ama terk edilmiş bir asansörde, Eric'in elleri bir kez daha boynumdayken soğuk çelik bir duvara yaslanmış olmak kararımı sorgulamama neden oluyor. Belki de gerçekten soğukkanlı bir katilden başka bir şey değildir?

O zaman şimdi başın belada, Anna Raymond.

Beni tekrar sarsınca irkildim. "Hayır," diye fısıldıyorum. "Hayır." Nefes almama izin vermesi için ona sözsüzce yalvarıyorum. "Hayır, bana gerçeği söylemeyecek misin? Ya da hayır, telefonu kullanmadın mı?"

Avucuna karşı zorlayıcı bir şekilde yutkunurken başımı sallıyorum. Birkaç saniye beni izledikten sonra, bana saldırdığı gibi aniden gitmeme izin veriyor. Ayağa kalkıyor ve ceketindeki bazı görünmez kırışıklıkları düzeltiyor.

Derin ve acı dolu bir nefes alarak, ölümle olan bu dansın ne zaman ve nasıl biteceğini merak ederek sendeleyerek ayağa kalkıyorum. O konuşurken gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı

fırılıyor.

"Belki yaptın. Belki de yapmadın." Kayıtsız görünüyor, ama içimde beni kolayca bıraktığına dair güçlü bir his var. Çok kolay.

Göğsümde karıncalanan endişeyle savaşıyorum ve onun soğuk bakışlarıyla karşılaştığımda tereddüt etmemeye çalışıyorum. "Ben yapmadım, Eric." Tanrım, umarım bundan memnun olur.

Kaşlarını çatıyor ve bir adım geri atıyor. "Sana inanıyorum. Şimdilik. Zaten bu konuda pek bir şey yapamam, değil mi?" Kollarını göğsünde kavuşturup karşı taraftaki duvara yaslanıyor ve sessizce beni inceliyor. Ürperiyorum. Keşke ne düşündüğünü bilseydim. Ölümümü mü planlıyor? Buradan çıkarsak beni bırakacağına zerre kadar güvenmiyorum.

Eğer. Eğer diye mi düşünüyorum? Yani ne zaman.

Yere çöküyorum ve dizlerimi göğsüme çekiyorum. Kavga beni ısıtmıştı, ama şimdi sakinleştiğimizde, soğukluk tekrar kemiklerime işliyor. Ayakkabılarımı bulup giyiyorum. Üşüyen kollarımı ovuşturarak, aramızda mümkün olduğunca fazla boşluk açmak için yana doğru sürünüyorum. Nafile, elbette. Nerede olursam olayım, o her zaman sadece birkaç adım ötemde, en iyi ihtimalle bir kol mesafesinde. Düşüncelerim arasında dolaşırken göz ucuyla onu inceliyorum. O patlama sesini hiç duymamış olsaydım, babam güvende olurdu. Bay Myles'la çarpışmasaydım, o şimdi ölmüş olacaktı ama hem babam hem de ben güvende olacaktık. Eğer Eric'le dövüşmeseydim... Ölmüş olurdum.

Kalbim sıkışıyor. *Baba!* Ona ne olacak? Babamın evine doğru gelen ve bıçağını çıkarmak için sabırsızlanan bir katil mi var? Bilmek zorundayım.

"Eric," diye ağzımdan kaçırdım.

Tamamen ilgisiz görünüyor. "Evet." Bana bakarken sadece gözleri hareket ediyor.

"Peki ya babam?" Cevabını beklerken boğazım kuma dönüyor.

"Peki ya o?"

"Sen... O... Yani-" Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, nasıl devam edeceğimden emin değilim.

Eric hınzırca sırtıyor. "Küçük klostrofobik kâbusunuzu aklınızdan çıkarmanız için ne harika bir yol."

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Sadece soruya cevap ver."

Kaşlarını çatı. "Soru neydi? Tam olarak anlayamadım."

Ayağa fırlıyorum, ona fiziksel olarak saldırmamak için yumruklarımı sıkıyorum. "O iyi olacak mı?" Nefesimi tutarak yanıtını bekliyorum, yüz ifadesinden bana doğruyu söyleyip söylemeyeceğini anlamaya çalışıyorum.

Lütfen!

Eric her zamanki gibi boş bakıyor ve önündeki duvarı incelemeye geri dönmeden önce kaşlarını kaldırarak omuz silkiyor.

Yumruklarımı sıkıp içime çekiyorum. "O adam babamın peşinde mi, yoksa sen saçmalıyor musun?" "Kısasa kısas." Bana bakıyor ve sırtıyor.

Ne olduğunu anlamadan üzerine atıldım, göğsüne öyle bir bastırdım ki geriye doğru sendeledi. "*Söyle bana!*" Yanaklarım öfkeyle yanıyor. "Senden nefret ediyorum! Sen tetikçi değilsin! Sen sadece bir pisliksin, aşağılık birisin. Bir salyangozun bile senden daha fazla omurgası var!"

Eric'in yanaklarında kızgın bir allık belirliyor ama son sözlerime yüksek sesle gülüyor.

"*Salyangoz* mu?"

Bana pek çok şey denildi, ama 'salyangoz' mu?"

O lanet olası kendini beğenmiş gülümsemesine sert bir tokat atıyorum, sonra kalbim boğazımda geri çekiliyorum. *Oh, Tanrım!* Kısa süreliğine iyi hissettirdi ama şimdi çok pişmanım. Eric bir adım öne çıktı. Ben geri adım atıyorum. O tekrar bir adım attı. Ben yana kayıyorum. Kollarını kaldırdığında bağıriyorum, "Dokunma bana, çığlık atarım!"

"Ohhh, beni korkutuyorsun. Birinin seni kurtarmaya gelme ihtimali çok büyük!"

Ellerini üstümden çekiyorum ama tekrar kaldırıp üst kollarımı kavırıyor. Sırtıyor ve bunun komik olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Çekip kurtuluyorum ve alnımı burnuna çarpıyorum.

Kısa süreli memnuniyetime rağmen artık o kadar da eğlenmiş görünmüyor, dudaklarından kırmızı damlalar süzülüyor. Sonra kafamı duvara vururken yıldızları görüyorum. Çığlık atıp iki büklüm oluyorum ve toplayabildiğim tüm güçle ayaklarımı sertçe itiyorum.

arkamdaki yüzeye çarparak ikimizi de diğer tarafa itti. Asansör kafesi sallanırken dağınık bir yığın halinde yere düşüyoruz. Yukarı itmeye çalışıyorum ama o beni sıkıca tutuyor, kollarını sırtımda ezici bir kavrayışla dolaştırıyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye kulağıma fısıldıyor. "Acelen ne bebeğim?"

"Bırak beni," diye hırlıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. Sol avucum acıyor, boğazım ağrıyor ve her yutkunuşumda gözlerim yaşıyor. Sesinin temkinli tonuyla kalbime yeni bir korku saplanıyor. Ayağa kalkmak ve ondan uzaklaşmak için uzuvlarımı bulmaya çalışıyorum. Yakınlığı beni ellerinden bile daha fazla boğuyor.

"Ah, Anna-" diye fısıldıyor kulağıma, tüylerim diken diken oluyor, "her zaman benimle teke tek kalmak isteyen sensin."

Kurtulmaya çalışarak onu çekiştiriyorum.

"Erkeksiz çok mu kaldın, tatlım?"

Donup kaldım. Gözümün kenarında bir damla yaş oluşuyor. Bu belden aşağı. Neler yaşadığımı *biliyor*. Sadece birkaç saat önce birlikte asansöre bindiğimizde ona tüm gerçeği söylememiş olsam da, gözlerinde bunu gördüm. O aptal bir adam değil ve *biliyor*. Öğrendiğinde, yüzünde bir sempati ifadesi bile vardı. Ama ne bekliyordum ki? Şu ana kadar bir ruhu olduğunu kanıtlayacak hiçbir şey yapmadı.

"Lütfen, bırak gideyim," diye ciyaklıyorum.

"Oh, bilmiyorum. Burada oldukça rahatım."

Kolları beni sıkıca sarıyor ve her nefesi göğsümde yankılanıyor, tıpkı benim çılgınca atan kalbimin onunkinde çarpması gerektiği gibi. Dizimi yukarı kaldırıyorum, bulunduğum açıyla fazla hız alamıyorum ama hedefim yeterince iyi. Dizimi yere sürttüğümde, acı bacağıma saplanırken haykırıyorum. Açıkçası, Eric'in kasığıyla birleştiğimde hissettikleriyle kıyaslanamaz bile. Tecavüzden bu yana bazı faydalı şeyler öğrendim ve bir daha asla bir erkeğin beni kontrol etmesine izin vermemeye kararlıyım.

* * *

Eric

Orospu! Onu öldüreceğim! Taşaklarımdan kafa derime kadar mide bulandırıcı bir acı yayılıyor. Çok kuvvetli vurmamıştı ama taşaklarım zaten önceden beri hassaslaşmıştı. İnliyorum ve kasıklarımı avuçluyorum, ileri geri sallanıyorum, acının içinden geçiyorum, içimde patlamaya hazır bir volkan gibi öfke yükseliyor.

Anna kıvranıyor, çırpınıyor ve ayağa fırlıyor ve o anda ışık sönüyor. Renkli noktalar gözlerimin önünde dans ediyor. Işık desenleri hayal ediyorum ama gerçekte hayatımda hiç bu kadar siyah bir şey görmemiştim.

"Şimdi ne olacak?" Tanıdığım ve tutunabileceğim bir şey bulmaya çalışarak boş havayı araştırıyorum. Sanki her an bir şey bana saldıracakmış gibi hissediyorum. Üstümde Anna inliyor. Bir yön duygusu edinerek saldırıyorum, bacağını kavırıyorum ve sertçe çekiyorum. Tökezliyor ve ağlayarak önüme düşüyor.

"*Seninle* isim daha bitmedi! Bu *acıttı!*" Hırladım. "Eğer taşaklarıma bir tekme daha atarsan, seni öldüresiye döverim!"

Bacağına doğru ilerleyip kalçasını buluyorum. Elime tokat attı ve ben de onun yerine bileğini

tuttum. Mükemmeldi. Onu kendime doğru çektim ve kolumu boğazına doladım. Ne yaptığımı kendim bile bilmiyordum.

Onu *gerçekten* boğarak öldürmek istediğimi sanmıyorum ama bu cehennem zebanisini korkutup boyun eğdirmek istiyorum.

Başını geri savurdu, bu sefer sadece çeneme çarptı, ama gafil avlandım ve kendimi kaybettim. Tutun. Ben bu sinir bozucu kadını kontrolüm altına almaya çalışırken o çırpınıyor ve sarsılıyor, kurtulmaya çalışıyor. Elim, göğüs olduğunu hemen anladığım yumuşak, yuvarlak bir et tümseğinin üzerinde bitiyor.

"Hayır!" diye nefes nefese kalır.

Onu ellemek gibi bir niyetim yok ve bunun yerine tekrar boğazını bulup elimi boğazına doluyorum. Aşağı yukarı kucağımda bitiyor. Göğsü düzensiz nefeslerle kabarıyor ve acınası bir şekilde inliyor.

"Eric! Kes şunu, lütfen," diye yalvarır. "Bırak konuşayım."

Elim hâlâ boğazında, ama hava akışını kesmeye çalışmıyorum.

"Dinliyorum," diye homurdanıyorum.

"Barış mı?" diye fısıldıyor.

Nabızı avucumda sertçe atıyor. Birinin hayatını elinde tutmak neredeyse sihir gibi. Ergenlik çağımdan beri bu benim en çok yaptığım şey ve onun ince, narin boğazını ve parmaklarımın altındaki sıcak tenini hissetmekten zevk alıyorum.

Öne doğru eğildim, gerçekten meraklıydım. "Ne teklif ediyorsunuz?" Kulağına fısıldıyorum, keskin bir nefes almasını sağlıyorum. Gülümsüyorum. Onun bu halini seviyorum, bastırılmış, sonunda itaat etmeye istekli.

"Elimde hiçbir şey yok. Buradan çıkana kadar bir ateşkes dışında." Sertçe yutkunuyor.

Hiçbir kozu yok ve bunu biliyor. Benim için asıl soru, burada bir cesetle kim bilir ne kadar zaman geçirmenin bana ne faydası olacağı. Belki de elinde bir koz vardır ama bunu bilmiyordur. Cesur küçük şey. Zaman zaman beni şaşırtıyor. Bu hoşuma gidiyor.

Onun kadın formunu göğsümde hissettiğimde, sikim kıpırdıyor. Dürüst olmak gerekirse, teklif ederek kurtulabileceği bir şey var, ama yapacağından şüpheliyim ve bunu kabul etmeye niyetim yok. Benim bile sınırlarım var. Christian'ın söylediklerini düşünüyorum ve içimden bir ürperti geçiyor, o kıza tecavüz edip etmediğini merak ediyorum. Ne sikim bir herif, böyle kontrolünü kaybediyor.

"Pazarlık becerileri," diye mırıldandım ve gitmesine izin verdim.

Birkaç dakika daha kucağımda oturuyor, belki de olayların aniden değişmesiyle sersemlemişti, ama sonra sarsılıyor ve bir anda üstümden atlıyor.

Bacaklarımı uzatıyorum ve bir elimi saçlarımda gezdirerek iç çekiyorum. Bunun berbat olduğunu söylemek hayatımdaki en hafif ifade olur. Anna ayaklarını sürüyerek yanlışlıkla bacağıma dokunuyor.

"Özür dilerim!" Dişleri takırdıyor ve hareket etmeye devam ediyor. "Tanrım, çok soğuk!" diye inliyor sonunda.

Derin bir iç çekip ceketimi silkiyorum, elini bulana kadar ona doğru uzanıyorum ve giysiyi ona doğru itiyorum.

"Ne oldu?" Sesinde bir titreme var. Nedense bu beni rahatsız ediyor. "Lanet olsun, Anna. Bu sadece benim ceketim. Donarak ölmeden önce giy şunu."

"Neden?"

"Neden ne?" Alay ediyorum.

"Neden birdenbire iyi davranmaya başladın?"

"Bu 'iyi' olmak değil. Bütün gece üşüdüğün için sızlanmanı engelliyor." Birkaç dakika sessiz kaldı. "Teşekkür ederim," diye nefes alıyor sonunda.

Gözlerimi deviriyorum ve içimden geçen ürpertiye bastırıyorum. Harika, şimdi onun yerine üşüyeceğim. Ne kadar da yanlış yönlendirilmiş bir beyefendiye dönüşmüşüm.

Bölüm 10

Anna

Burnum benim en hassas organımdır. İyi ya da kötü kokulardan her zaman etkilenirim. Eric Reed'in takım elbise ceketine sarınmışken, sandal ağacı ve toprak kokulu zengin bir parfüm burun deliklerime ulaştığında hiç şansım olmaz.

Aman Tanrım. Ağzımdan nefes almaya çalışıyorum ama nafile. Zengin kokusu beni aldatıcı bir sakinliğe sürüklüyor. Zehir gibi ve panzehirim yok. Ceketin içinde dizlerimi yukarı çekerken, sağladığı sıcaklık için hala minnettarım. Kokusu için onu suçlayamam.

Kendini kaybediyorsun, Anna.

Kendi aptallığım karşısında başımı sallayarak ellerimi sıkıyorum ve sol avucumdaki acı kendini belli ettiğinde nefesim kesiliyor. Geçici olarak dokunuyorum. Az önce yerde yuvarlanırken küçük bir tahta parçası oraya saplanmıştı ve çok acıyordu. Yarayı kurcaladığımda irkiliyorum. Sağımda Eric kıpırdanıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Hayır, bir şey yok. Sadece her yerim ağrıyor. Hareket ettiğimde hissettim." Yutkundum. Tüm yaralarımın ve morluklarımın sebebi olan adamın, hayır katilin yanında oturmak, bu konuda konuşmak beni huzursuz ediyor. En hafif tabirle.

"Mmm," diye mırıldanıyor.

Başka bir şey söylemiyor ve ben yaralı avucumu kazmaya devam ediyorum. Her yeni girişim acıdan yüzümü buruşturmama neden oluyor ve daha fazla güç kullanmaktan çekinmeme yol açacak kadar acıtıyor. Sıcak ceket sayesinde uyuşturan soğüğün bir kısmı beni terk etti ama dişlerim hala zaman zaman takırdıyor. Artık soğuktan çok, tanık olduğum şeyin, kavganın ve neredeyse öldürülmenin şokunun kalıntıları, Eric'in endişe verici varlığı, sessizlik, dar alan ve karanlıkla birleşiyor. İçimde bir şeyler birikiyor ve gözyaşlarım yeniden doluyor. Tekrar tekrar yutkunuyorum. Onun önünde ağlamak istemiyorum. Sonra aklıma bir düşünce geliyor. Burada ölebiliriz. Bugün cuma. Noel'den üç gün önce. Salı gününe kadar buraya kimse gelmeyecek. Alnımı dizlerime yaslıyorum, içimi bir yenilgi duygusu kaplıyor.

Şansım varken hayatımı nasıl yaşadım? Eğer böyle bitecekse, buraya gelmeden önce hayatımı nasıl mahvetmedim? Çok fazla yanlış yaptım.

Kendimi izole ettim ve tecavüzden beri kimsenin bana yaklaşmasına izin vermedim.

Sayısız gece dairemde dolaştım, atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım, beni beden ve ruhen parçalayan o korkunç birkaç dakikayı yeniden yaşadım, hayatıma devam etmek yerine onun üzerinde durdum. Tüm varlığım o anda donup kaldı ve nasıl çıkacağımı bilemedim.

Ölmek istediğimden değil ama yaşama isteğim de pek yoktu. Artık ikinci şanslar için çok geç olabilir.

Tekrar iç çekip dizlerime daha sıkı sarılıyorum ve onun sakin nefes alışını dinliyorum. Şu anda düşünüyor. O da ölümü düşünüyor mu? Benim ölümümü mü?

Orada oturup avucumu kaşırken, hayatımın iç karartıcı düşünceleri beni ele geçiriyor ve artık gözyaşlarımı tutamıyorum. Kendimi tutuyorum. Onun önünde ağlamak istemiyorum ve gözyaşlarımı tutuyorum.

ama yine de dudaklarımdan bir hıçkırık kaçıyor.

İç çekiyor. "Şimdi ne oldu? Karanlık mı? Klostrofobi *mi*?" Sesi sakın, yumuşak ama yine de hafif bir alaycılık var.

"Hayır. Avucum. Acıyor, sanırım kanıyor. Daha önce yere bir şey çarpmıştım-" Ağzımı kapatıyorum. Ona hatırlatmasam daha iyi.

"Ceketimi kanatmayın."

"Bu çok iyi. İşte *sen* busun! Sadece kendini düşünüyorsun ve asla başkasını düşünmüyorsun." "Yaptığım herhangi bir şey sana başka bir izlenim verdi mi?"

"Seni arkadaş canlısı gördüm," diye takılıyorum.

Kısa bir kahkaha atıyor. "Bu bir *oyundu*, Anna. Seni bağlamak zorundaydım ve küçük iffetliyi ne kadar zorlayabileceğimi görmek eğlenceliydi."

Ben hayır... "Ne istersen onu diyebilirsin," diye kaşlarımı çatıyorum. "Seni reddettiğimde hayal kırıklığına uğradın."

"Hayır, değildim. Daha az umursayamazdım." "Her neyse."

"Ne olursa olsun?" "Hiçbir şey."

"Ah, Anna. Bir arkadaşına ne kadar özlem duyduğunu *biliyorum*. Birinin sana tekrar yakın olmasını ne kadar hayal ettiğini. Küçük bir an için bile olsa." Sesi ipek gibi yumuşak. "Seni tuzağa düşürmek ve santim santim içine çekmek çok kolaydı."

Acıtıyor. O haklı. Beni içine çekti. Zahmetsizce. Beni tamamen kandırdı.

"Yanılıyorsun," diye mırıldanıyorum, göğsümde patlayan ağrıya karşı kendimi çelikleştiriyorum. "Beni tanı mıyorsun."

"Aynı fikirde değilim. Birinin seni görmesi için ne kadar çaresiz olduğunu anlamak zor değildi. Birinin sana birazcık bile ilgi göstermesine ne kadar ihtiyacın vardı."

"Kapa çeneni. Kapa *çeneni*!" Dişlerimi gıcırdatıyorum, çenemi sıkarak gerçekten haykırmak istediğim şeyleri engelliyorum. Geçici bir ateşkes yapmış olabiliriz ama ona hakaretler yağdırmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor ve yanaklarım ısınıyor.

"Sinirine mi dokundu?" diye soruyor, sesi eğleniyor. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Sen nasıl istersen."

Ondan uzaklaşmak için ellerimi yere koyduğumda ve ani acı darbesiyle geri çekildiğimde inliyorum.

"Elinin nesi var?"

Sana ne ki?

"Sanırım daha önce oraya bir kıymık saplanmıştı. Biz... bilirsin işte." "Bir bakayım."

"Bakmak mı? Ne? Karanlıkta mı görüyorsun? Görüyorsan söyle, çünkü burada körüm ve bu beni deli ediyor."

"Zaten olduğun bir şeye dönüşemezsin. Hadi, elini ver."

Çok komik. Homurdanıyorum ama itaat ediyorum ve ne yapacağını merak ederek elimi sesine doğru kaldırıyorum. Parmakları bileğimde sıcacık duruyor ve kolumda tüylerim diken diken oluyor, omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Sonra avucumu incelerken elimi nazikçe avucunun içinde tutuyor. Zavallı kalbim küt küt atıyor. *Nasıl bu kadar sıcak olabiliyor?* Kıymığın battığı ağrıyan

yerin üzerinde duruyor.

"Ow!" Nefesim kesildi.

"Bunu keşfetmek için görmene gerek yok." Parmak uçlarıyla o bölgeyi sıvazlıyor ve sonra çelik bir kavrayışla etrafını sıkıyor, ben çığlık atana kadar çimdikliyor.

"Durun! Lütfen!"

Tam boştaki elimle ona vurmaya başlayıp onu tuttuğu yerden çekmeye çalışırken durdu ve kolumu okşadı. "Benim için olduğu kadar senin için de iyi miydi?"

"Bu *acıttı!*" Sızlanıyorum.

Işık geri gelmeden önce bir kez yanıp sönerken göz kırpyorum ve gözlerimi kısıyorum.

Eric ve ben birbirimize bakıyoruz, gözbebeklerimiz hala büyümüş, gözlerimiz karanlık ve yorgun. Sonra ellerimize bakıyoruz, benimki hala onunkinde ve birbirimize dokunduğumuzu fark ediyoruz. Dokunuyoruz ama kavga etmiyoruz. Sanırım bu ikimize de aynı derecede garip geliyor, çünkü ellerimizi ışık hızıyla geri çekip ayağa fırlıyoruz.

"Bu-" diye kekeliyor ve bana bakıyor.

Cümlesini bitirmesine izin vermedim. "Buradan çıkmamız gerek."

Terli avuçlarımı eteğime siliyorum, duvarları ve tavanı tararken kanı ve kiri bulaştırıyorum. Birden müttefik olduk, ikimiz de bir çıkış yolu bulmamız gerektiği konusunda hemfikiriz.

"Tavanda bir kapak yok mu?" diye

sordum. Yukarı baktı. "Öyle

görünmüyor."

"Beni kaldırırsan, itmeye çalışabilirim ve bir şeylerin yol verip vermediğine bakabilirim." Başını sallıyor.

* * *

Eric

İnanılmaz derecede aptalım. Kollarımı beline dolayıp onu yukarı kaldırmanın ne kadar samimi olacağını düşünmemiştim. Yanağım onun düz karnına dayanıyor, sıcaklığı içime sızıyor. Gözlerimi kapatıp kokusunu içime çekiyorum, bir an için kendimi onun yumuşak, kadınsı kıvrımlarının kollarımdaki hissinde kaybediyorum. Sağlam elini tavana vururken tüm vücudu titriyor, her köşeyi boşuna inceliyor. Sonunda kollarıma yığılıyor, nefes alış verişi düzensizleşiyor. Onu bırakıyorum ve birbirimize birkaç dakika uzun uzun bakıyoruz. Yanakları kızarmış ve gözleri büyümüştü. Ben de etkilenmemiş değilim. Bu hiç de garip değildi.

"Faydası yok." Sesi titriyor. "Bütün asansörlerin tavanında bir kapak yok mu? Filmlerde hep bir tane olur."

Yüzümü buruşturuyorum. "Hayat filmlerdeki gibi değil, Anna."

"Birinin içindeymişim gibi hissediyorum," diye mırıldanıyor. Tökezliyor ve duvara yaslanıyor, kollarını göğsünde kavuşturarak beni dikkatle izliyor. Dudakları hafifçe aralanıyor ve baktığımı fark edince boğazını temizleyerek dudaklarını kapatıyor.

"Öyle mi? Romantik komedi mi?"

diye sordum. Ofladı. "Korku."

"Slasher?"

Gözlerini genişletiyor. "Umarım değildir," diyor belli belirsiz.

Yüzündeki ifadeye bakarak sırtıyorum ve kendimi acımasız hissediyorum. "Kapıyı deneyelim." Başım ile işaret ediyorum ve o yine işine bakıyor.

Anna kendini kapıların bir tarafına, ben de diğ er tarafına yerleştirerek parmak u larınıızı

Aralarında dar bir çatlak var. Birbirimize başımızı sallayarak, var gücümüzle çekiyoruz.

Hiçbir şey yok. Bir gıcırtı bile yok. Dışarı çıkacağımıza dair bir söz yok.

Anna bunu pek iyi karşılamaz. Göğsü kabarıyor ve gözleri panikle doluyor. Onu sakinleştirmek ve kendine gelmesini sağlamak için elimi omzuna koyuyorum ama beni fark etmemiş gibi görünüyor. Kapılara öyle sert vuruyor ki yumrukları acıyor olmalı.

"Yardım edin! Beni duyan var mı? Yardım edin! Asansörde mahsur kaldık!" Sesi kesiliyor ve son kelime boğuk bir törpüden başka bir şey değil. Hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve kapılara yaslanıyor.

"Anna." Elimi koluna koydum ve dikkatini çekmek için onu salladım.

Gözlerini açıyor ve bakışlarımla buluşuyor. O kadar kederli görünüyor ki sanki göğsüme bir şey saplanıyor. Alt dudağı titriyor ve alnı terliyor. Ona sarılma isteğimi bastırıyorum. Ben dokunaklı biri değilim. Bu gece başlamaya hiç niyetim yok.

"Tatlım, faydası yok. Ne kadar boş olduğunu hatırlıyor musun? Ve şimdi-" Kol saatime bakıyorum, "neredeyse on oldu. Dışarıda kimse yok." Başımı sallıyorum. "Enerjini sakla."

"On! Olamaz-" Kendi parçalanmış saatini kontrol ediyor.

Bir göz attım. İbreler dokuzda durmuş. Demek ki onu yere o zaman çarpmışım, diye düşündüm. Bir saatten az süredir buradayız. Yüz saat gibi geliyor. Beklenmedik olsa bile genelde olan şeylere karşı oldukça sakinimdir. Uyum sağlamayı öğrenmek zorunda kaldım. On yedi yaşımdan beri Luciano Salvatore için çalışmak her zaman kolay olmadı. Yine de burada, bu soğukta, nasıl ya da ne zaman çıkacağımıza dair hiçbir fikrim olmadan dururken, ruhum biraz çöküyor. En kötü ihtimalle, gerçekten boku yedik. Acaba ilk kim diğerinin kemiklerini kemirmeye başlayacak?

Anna karşımdaki duvar boyunca adımlıyor, bazen bana doğru bakıyor. Eli sürekli boğazına gidiyor. Asansöre ulaşmadan önce bir noktada küçük atkısını kaybetmiş ve boğazının sol alt kısmındaki mükemmel cildi yırtık beyaz bir çizgi bozuyor. Acaba hayatta kaldığı için kendini şanslı mı görüyor, yoksa bu bir lanetten başka bir şey değil miydi? Başka birinin beklenmedik bir şekilde lüks yaşam alışkanlıklarına sahip olup olmadığını, olması gerekenden daha fazla paraya erişimi olup olmadığını ve dolandırıcılığa karışıp karışmadığını görmek için çalışanları araştıran insanlarımız oldu. Hiçbiri değildi ama Anna'yı okumak iç karartıcı olmaktan başka bir şey değildi.

Zavallı şey. Şimdiye kadar karşılaştığım en talihsiz kadın olmalı. Önce tecavüzcü, şimdi de ben. Yine de ona fazla teselli veremem. Hala yaşamasına izin verebilir miyim bilmiyorum. Muhtemelen vermem. Hem beni hem de Christian'ı teşhis edebilir. Bizi ifşa etmesi soruşturmayı Salvatore'a götürebilir. Öğrenirse idamını emreder.

Ona tekrar bakıyorum. Boş boş ayaklarına bakıyor. İç çekiyorum. Ne dağınıklık.

* * *

Anna

Göğsümde keder ve korku dolu bir hıçkırık yükseliyor. Ne kadar savunmasız olduğumu ve bu tuzağın beni nasıl etkilediğini görmesini istemediğim için hıçkırığımı bastırarak arkamı dönüyorum. Normalde yalan söylemekte, duygularımı bastırmakta, her zamanki neşeli yüzümü takınmakta bundan daha iyiyimdir.

Artık yapabilir miyim bilmiyorum. Batmama izin vermem Eric'in gerçekten umurunda olur mu? Bu onu kızdırır mı? Eğlendirir mi? Ya da umurunda olur muydu?

Sessizce duruyoruz. Asansörün zıt köşelerindeyiz ve bu dünyanın da zıt köşeleri olabilir.

Aklından neler geçiyor bilmiyorum. Bazen ben yer değiştiriyorum ve o bana bakıyor.

ve sonra hiçliğı geri dönüyor. Bazen hareket ettiğinde irkiliyorum.

Zaman durmuş gibi. Tek ses, şaftta üzerimizdeki tellerden gelen endişe verici gıcırtilar ve uzaklardan gelen düzensiz bir vınlama sesi. Belki de rüzgârdır? Bilemiyorum, ama her ne ise, kendimi daha da ıssız hissetmeme neden oluyor, sanki evrenin sınırındaymışım gibi. Yalnız ve dünya tarafından terk edilmiş.

Yalnız. Kelimenin tadını alıyorum ve şu anda yalnız kalmak istemediğimi biliyorum. *Onun* varlığını asansörde tek başıma olmaktan çok daha fazla tercih ediyorum.

Çok uzun zamandır yalnızdım. Her gece acı içinde uyandığımda, küçük dairemde volta attığımda, anıların ısırmasını durdurmaya çalıştığımda, kabusları kovmaya çalıştığımda yalnızdım. Artık kimsenin bana yaklaşmasına izin vermiyorum. Eric çoğu insanın yaklaşamayacağı kadar yaklaştı. Garip bir şekilde, bunu kısa bir süre önce olduğu kadar önemsemiyorum.

Normal şartlarda ilk kahveyi içtikten sonra onu içeri almazdım. Bu ikinci kahveye dönüştü çünkü o bunu sürdürdü. Kendimle ilgili ailemden bile daha fazla şeyi bu adama açıklasam bile, yine de orada keserdim. Ama o zorla içeri girdi. Önce nezaketle, sonra şiddetle. *Benim* iradem, Eric'in sarhoş edici gücü olan kasırğa karşısında sadece bir esinti oldu. Şimdi yeterince zararsız görünüyor. Elleri cebinde duvara yaslanmış, siyah pantolonu, beyaz gömleği ve tertemiz siyah yelegeyle rahat görünüyor. Sadece kravatu yamuk duruyor.

Onun varlığı beni hem çekiyor hem de itiyor.

Bunu nasıl yapıyor? Kalbim bilinen ve bilinmeyen korkularla çırpınırken o nasıl bu kadar sakin kalabiliyor? Görmemesi gereken bir şeye şahit olan aptal kızları kovalamadığı zamanlarda ne yapıyor? Nereden geliyor ve nereye gitmeyi planlıyor? Eğer bir 'sonraki' varsa. Eğer dışarı çıkacaksak.

Daha önce hiç kanlı canlı bir profesyonel suçluyla tanışmamıştım. Bir katille. Omurgamdan aşağı bir ürperti akarken ensemdeki küçük tüyler diken diken oluyor. Göründüğünden çok daha fazlası olmalı. Elbette var. Ben sadece bir kısmını gördüm. O bir makine değil. Zayıflıkları, önemseydiği insanlar olmalı. Ya da *eskiden* önemseydiği, ürpererek fark ettim. Geçmiş zaman. Onu diğer insanları acımasızca öldürebilen bir insana dönüştüren neydi? Bir zamanlar olduğu o küçük çocukta ne gibi kayıplar vardı? Başımı sallıyorum.

Onun ne olduğunu bildiğim halde neden ona sempati duyuyorum? Neden zahmet ediyorum ki? Ama ben nedenini biliyorum.

Birbirimize bağlandık ve şimdi hangi saçma açıklamayı yapmaya çalışırsa çalışsın, bu sadece benim hayal gücüm değil. Sonra o değişti. Ama gülümsemesinin ve ısıltılı gözlerinin hatırası, birkaç saat önce içimde tutuşturduğu o küçük umutla birlikte beni terk etmeyi reddediyor. Yalnızlık ve dışlanmışlıktan başka bir şey için yanıp sönen o umut. Gerçek yüzünü gösterdiğinde kıvılcım söndü ve sıcaklık ve meraktan dolayı ona doğru çekilsem de, bunu geri almamızın bir yolu yok. O ilk buluşma çok güzel ve masumdu ve geri dönülmez bir şekilde kayboldu.

Yere yığılmış bedenime bakıyorum. Dizlerim kaşınıyor ve eteğimi yukarı çekip bakıyorum. Çoraplar umutsuzca mahvolmuş, her iki dizimde de derinin kötü bir şekilde sıyrıldığı yerde yırtılmış, kabuk bağlamış kan naylona yapışmış. İrkildim. Olduğundan daha da acı verici görünüyor. Yüksek topuklu ayakkabılarım beni rahatsız etmeye başlıyor ve ağrıyan ayaklarımı rafine işkence aletleri olan ayakkabılardan çıkarırken kalbim daha çok çarpıyor. *İşkence aleti*. Ben silahsızlandım, o da öyle. Ona hızlıca bir göz atıyorum, gözlerine, boğazına. Eğer bana tekrar saldırırsa, o keskin topuğun nereye gideceğini biliyorum. Eğer şansım olursa ondan kaçma düşüncesi yanaklarımı heyecanla yakıyor. *Evet, Anna! Yapıcı şeyler düşün, mutsuzluğun üzerinde durmayı bırak.*

Yeni bulduğum güç beni daha cesur yapıyor. Ona dönüyorum, gözlüğün arkasındaki buzlu yeşili

görmeye çalışıyorum.

gözlerini kapatan asi saç telleri. "Eric."

"Mm-hmm?" Kafasını kaldırmıyor ama yine de her hareketimi takip ettiğine dair güçlü bir his var içimde. "Eğer biz... Yani buradan çıktığımızda bana ne olacak?"

Bana bakarken gözlerini kısıyor. "İnsanların arasında olacaksın ve ben sana ulaşamayacağım, değil mi?"

"Ama ben... bilirsin-" Dudaklarımı yalıyorum. "-şahit oldum..."

Uzun süre bana bakıyor ve karnımdaki kelekler sakinleşmezlerse hız cezası alacaklar. Dudağımı çiğniyorum ve bakışlarını tutmaya çalışıyorum.

"Sadece uyum sağlamam gerekecek. Ben ortadan kaybolacağım, sen de küçük hayatına devam edeceksin ve kimseyi aramadığına göre iyi olacaksın."

Nefes alamıyorum, sözleri mideme inen bir darbe gibi çarpıyor.

Eric sırtıyor ve duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor. Bir arama yaptığımı biliyor gibi görünüyor, sanki beni terletmekten başka bir şey umurunda değilmiş gibi.

Telefonu kullandım, Eric!

İtiraf etmek istiyorum. Umutsuzca nasıl tepki vereceğini görmek istiyorum. Ölmek istemiyorum ama araya girerek kaderimi, babamın kaderini mühürleyip mühürlemediğimi bilmem *gerekiyor*. Polis Bay Myles'a zamanında ulaşmayı başardıysa, bu Eric'in ortağının babamın peşine düştüğü anlamına mı gelir? Nefesimi sakinleştirmeye çalışarak ona tekrar baktım. *Öğrendiğinde ne yapacaksın?* Yanağımın içini çiğniyorum. Ateşkesi, aramızdaki küçük barışı riske atıyorum. Ama kaybedecek neyim var ki? Gerçekten kaybedecek? Nasıl olsa buradayız. Ne olursa olsun ölebilirim.

"Eric..." Başımı eğiyorum ve sesim titriyor. Yeterince cesur değilim ama kelimeleri dudaklarımdan zorla geçiriyorum. "Telefon çalıştı. Bir kere-"

Beni duvara çarparken inliyorum. Vücudunu benimkine bastırıyor ve bir eliyle yanaklarımı sıkarken diğer eliyle saçlarımı kavırıyor. *Aptal! Aptal! Aptal! Aptal!*

"Ne yaptın sen?" diye öfkeyle tıslarken nefesi yanağımda sıcak bir şekilde hissediliyor.

Ondan uzaklaşmaya çalışırken gözlerimde yaşlar birikiyor. *Ayakkabı! Topuk!* Arıyorum ama hiçbir yerde göremiyorum. Eric saçımı daha sert çekip beni tekrar itiyor ve ayağımı kaybediyorum. Öfkeli bakışlarına bir kez bakınca dizlerimin bağı çözülüyor.

"Hiçbir şey," diye soluyorum. "Hiçbir şey."

Daha fazla devam edemiyorum, çok acıyor ve acı dolu bir çılgılık atıyorum. Sanki pençeler içimi parçalıyormuş gibi hissediyorum. Onun pençesinde yığılıyorum, her hıçkırıktaki göğsüm kabarırken gözyaşlarım dökülüyor.

Ben feryat ederken Eric'in tutuşu daha az acımasız ve daha çok desteğe yakın bir şeye dönüşüyor. Sonunda yüksek sesli hıçkırıkları azalıyor ve onun omzuna yaslanarak ağlıyorum. Bacaklarım pes edip aşağıya indiğimde, duvara yığılıyorum, o da beni takip ediyor ve soğuk zeminde kemiksiz bir yığın haline gelmemi engelliyor. Boğulan bir insanın cankurtaran botuna tutunması gibi gömleğine tutunuyorum, savaşılamayacak kadar yorgunum.

Beni bu kâbustan çıkaracak kişi o değil. Teselli bulmayı en az beklediğim kişi o, ama garip bir şekilde buluyorum.

Bölüm 11

Anna

Sonunda konuştuğunda bitkin düştüm.

"Anna-" Sesi kalın ve hırıltılı. Sesi yorgun geliyor. "Bunu senden daha fazla kontrol edemiyorum. Buradan yapabileceğim hiçbir şey yok. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, birbirimize yapışıp kaldık."

Eric beni bıraktığında bedenimi bir ürperti sarıyor. Sallanıyorum, kendi başıma oturuyorum, kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

"Ne kadar tatmin edici olursa olsun, seni incitmenin bir faydası yok. Bu noktada çok da önemli değil. Ben sadece-" Gözlerimiz buluşuyor ve omuz silkiyor, sonra yanımdaki duvara yaslanıyor, bir tutam saçını yüzünden itiyor ve dirseklerini dizlerine dayıyor.

"Söylediklerimi anlayıp anlamadıklarını ya da nerede olduğumuzu bilmiyorum. Bilmiyorum," diye fısıldadım.

Kolunun yan tarafı benimkine değiyor ve ben geri çekilmiyorum. Çok üşüyorum, çok yorgunum ve çok yenildim. Aramızda çok önemli bir şey değişti. Hava daha hafif, nefes almak neredeyse daha kolay. Eric artık düşmanım gibi hissetmiyor, en azından eskisi kadar değil. Dediği gibi, ikimiz de kaderin ellerinde eşit derecede küçük, birlikte sıkışıp kaldık.

Yüzünü buruşturuyor. "Evet, her neyse."

Sessizce oturuyoruz. Kendimi sakinleşmeye ve zihnimi orada oluşan korkunç görüntülerden arındırmaya zorluyorum. Kan ve cinayet görüntüleri. Bay Darrell'in cesedinin. Gözlerimi ovuşturup alnımı dizlerime yaslıyorum, arada bir Eric'e yan gözle bakıyorum. Daha fazlasını söylememesi beni korkutuyor. Güvence istiyorum, sözler istiyorum ama bana hiçbir şey veremeyeceğini kabul etmek zorundayım. Ya da dürüst olmak gerekirse, daha fazlasını bilse bile vermeyecek, çünkü acı çekmemi izlemek hoşuna gidiyor.

"İnsanları incitmekten zevk alıyor musun?" Soru ben daha düşünmeden ağzımdan dökülüyor. Başımı bana doğru çeviriyor ve soğuk bakışlarıyla karşılaştığımda nefesim kesiliyor, kalbim yeniden hızlanıyor.

"Affedersiniz?"

Sertçe yutkunuyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Yok bir şey. Özür dilerim. Söylediğinden beri merak ediyordum-" "Ne söylediğimi biliyorum." Sesi tehlikeli derecede ipeksi.

Tekrar ona bakıyorum. Dudaklarında bir gülümseme belirliyor ve gözlerim ağzı ile soğuk yeşil gözleri arasında gidip geliyor. Bakışları beni hem korkutuyor hem de karnımda karıncalanma hissi uyandırıyor.

"Ama elbette bana sorun. *Senden* böyle bir soru beklemezdim. Çok nazik ve... uygunsun."

"Prim! *Senin* aksine, ben müşteri ilişkilerinde çalışıyorum. Her şey yüzeysel. Beni iş yerinde gördüklerinle yargılama. Bunun gerçekte kim olduğumla hiçbir ilgisi yok! Beni tanıyorsun!"

"Oh, o kadar farklı olduğumuzu mu düşündün? Benim de odağında müşterimin memnuniyeti var, biliyorsun." Başını eğiyor ve gözlerini kısıyor, bakışlarıyla beni sabitliyor. "Ve herkes bir yüz ifadesi takınır, kızım. Sen. Ben de. Müşterilerimiz. Sokaklardaki zavallı kabinlerine koşturup duran

stresli küçük karıncalar."

"Sanırım hedeflerimize ulaşmak için kullandığımız araçlar biraz farklı!" Tükürdüm.

Bana bakarken alt dudağını yalıyor. "Sana bunu vereceğim." Yer değiştiriyor ve ben seğiriyorum, onun yakınlığı beni itiraf etmek istediğimden daha fazla ürkütüyor. "Lanet olsun! Burası çok soğuk," diyor içim titreyerek.

onun sesi.

Ceketinin içinde ısınıyorum ve onun donuyor olabileceğini hiç düşünmemiştim. "İster misin-" Özel kumaşı çekiştiriyorum, yoğun bir şekilde hayır demesini umuyorum.

Başını iki yana sallar. "Hayır. Bu benim için pek 'kibar' olmazdı, değil mi?" "Ben senin 'iyi' olduğunu düşünmüyordum," diye takılıyorum.

Eric gülüyor, oldukça hoş, hırıltılı bir ses. "Sende kalsın. Ben iyiyim." Ayaklarını sürüyerek yaklaşıyor. Geriliyorum, onun varlığının aşırı farkındayım, kalbim hızlanıyor.

"İnsanları incitmekten zevk alıyor muyum?" diye kulağıma yakın, alçak ve alaycı bir sesle tekrarlıyor.

Nefesim boğazımda düğümlendi. Umarım bunu unutmuştur. Biraz uzaklaştım. "Öyle demek istemedim- Unut gitsin."

"Elbette merak ettin. Seni duvara yaslayıp parmaklarımı boynuna doladığımda gözlerindeki korkuyu izlemenin beni azdırıp azdırmadığını merak ettin."

Bir sonraki nefesimi almakta zorlanıyorum çünkü kalbim aniden göğsümden dışarı çıkmaya çalışıyor. "Ehm... hayır, ben-"

"Çok kötü bir yalancısın. Bunu sana hiç söyleyen oldu mu?"

İçimde çırpınan endişeye karşı yutkunuyorum, harekete geçirdiğim topu durduramıyorum. "Bunu gerçekten hak eden bir zavallıya acı çektirmekten hiç zevk almadın mı?"

Üstünlüğü ele geçirdiğinizi bildiğiniz ve rakibinizin ayaklarınızın dibinde sakat yatışını izlediğiniz o zafer anı?"

Başımı sallıyorum. Gerçi ben de kendi payıma düşenden fazlasını yaşadım. Tecavüzcümün yüzündeki hain sırıtışı hatırlayınca, Eric'in bahsettiği şeyin en azından küçük bir kısmını bildiğimi fark ediyorum. Yerde paramparça, dayak yemiş ve kanlar içinde yatanın ben değil de o olacağı o muzaffer anı defalarca hayal etmedim mi? Kızarıyorum ve kucağıma bakıyorum.

Ben öyle biri değilim. Ben *onun* gibi değilim.

Eric'in yumuşak sesi beni anılarla dolu bir transa sokuyor. "Yaralandığında, Anna, yalnız kaldığında. Senden önce gülen çiftler gördüğünde ve onlarla tanışmak istemediğin için diğer kaldırıma geçtiğinde. Müşteriler, onları memnun etmek için ne kadar eğilirsene eğil, hayatını cehenneme çevirdiğinde. O zaman birini incitmek istemediniz mi? Tatmin edici olmaz mıydı? Senin gibi biri için bile mi?"

Ürperiyorum ve ona bakıyorum. Yüzü sadece birkaç santim uzağımda ve nefesimi tuttuğumu fark ederek nefes veriyorum. Bütün bunları nereden biliyor? Gülümsüyor ve Starbucks'a döndüğümden beri ilk kez yeniden arkadaş canlısı görünüyor. Ve tek istediğim onu tokatlamak. *Bundan zevk alacağımı biliyorum!*

"İnsanları incitmekten zevk alıyor muyum?" diye tekrar soruyor.

'Mmm' demek istiyorum ama küçük, acınası bir gıcırta olarak çıkıyor.

"Değişir-" Başını daha yakına eğiyor ve kirli sarı saçlarının perdesi altından beni izliyor.

Hipnotize olmuş bir şekilde bakıyorum, bu konuyu açtığım için çok pişmanım. "Seni incitmekten hoşlanıp hoşlanmadığımı mı soruyorsun?"

Dudaklarımdan yine aynı gülünç inilti dökülüyor ve kalbim kulaklarımda kükreyecek kadar yüksek sesle çarpıyor.

Bakışlarımı tutuyor. "Ne düşünüyorsun?"

Göğsümde öfke yükselirken gözlerinin içine bakıyorum. Tam bir pislik! Derimin altını kemirmeye çalışıyor ve çok da iyi başarıyor. Sikeyim onu!

"Bence sen tanıdığım en berbat insansın." Alay ettim. Bileğimi yakaladığında irkildim.

"Seni bir türlü anlayamıyorum," diye hırılıyor kısık sesle. "Jiletlerin üzerinde dans edip duruyorsun

İtmeye devam et. Senin derdin ne? Seni incitmemi istiyor gibisin çünkü daha fazlası için geri geliyorsun. Ve inan bana aşkım, bir insanın canını yakabilirim. Fena halde."

Bileğimi çekerek onun elinden kurtulmaya çalışıyorum ve o da beni bırakıyor. Elime masaj yaparken yüzünü inceliyorum. Gözlerinin altında koyu halkalar var ve yorgun görünüyor. Başımı sallıyorum.

"Bana zarar vermeni istemiyorum. Keşke yapmasan." Bakışlarına tutunuyorum.

"Ne oldu o zaman? Pek uyumlu davranmadın. Çoğu insan sana uyguladığım baskı altında ezilir ve ben ne dersem onu yapar. Onlara yuvarlanıp ölmelerini söylersem, yuvarlanıp ölürler. Hiç bu kadar dirençle karşılaşmamıştım. Planlarımı uygulamamak için kendimi ikna ettiğim pek görülmemiştir."

"Parçalandım." Fısıldıyorum ve acıyla savaştığım için gözlerimi kapatıyorum. Eli çeneme dokunduğunda irkiliyorum. Başımı geri çekip bakışlarıyla buluşuyorum.

"Attığım her adımda benimle savaşıyordun Anna. Bir adım ileri gittiğimi sanıyordum ama sen beni iki adım geri atmaya zorladın. Tekrar ve tekrar."

Rastgele kan ve şiddet görüntüleri zihnimde yırtılıyor. "Yine de yanlış seçimi yaptım." "Nedenmiş o?"

"Seni gerçekten iyi ve düzgün bir adamı öldürmekten alıkoyamadım."

Eric omuz silkti. "Tabii ki yapamazsın. Benim işim bu. Bu tamamen senin kontrolün dışındaydı ve öyle de.

Ayrıca şunu da bilin, sandığınız kadar iyi biri değildi. Eğer bu bir teselli olacaksa."

"Neden? Böyle bir şeyi nasıl yaparsın? Kendinle nasıl yaşayabiliyorsun?" Neden sorduğumu bilmiyorum. Dürtmemeliydim. Eric'i tanımak için herhangi bir istek duymamalıyım. Bu akli başında değil. Ama belki de ben akli başında değilimdir.

"Para iyidir." Sırıttıyor ve göz kırptıyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum, insan hayatıyla bu kadar rahat oynamasına içimde yükselen öfkeye odaklanıyorum.

"Bana daha önce ne düşündüğümü sormuştun. İnsanları incitmekten hoşlanıyorsan." Ağrıyan boğazımı temizliyorum. "Eğer beni incitmekten hoşlanıyorsan."

"Öyle mi?" Yanımda kaydığını hissediyorum.

"Bence sen çok hasarlı, çok acınası bir insansın-"

Sola doğru kaçıyorum ve kolu beni yakalamak için fırladığında ayağa fırlıyorum. Göz açıp kapayınca kadar Eric beni bir köşeye kadar kovaladı. Ellerini başımın arkasındaki duvara vurarak beni kollarının arasına hapsediyor. Gözleri öfkeyle parlıyor ve çenesinin kenarlarındaki kaslar seğiriyor. Yana doğru eğilmeye çalışıyorum ama beni kolayca yakalıyor ve ön kolunu boğazıma dayayarak beni duvara geri itiyor. Sarsılıp kurtulmaya çalışıyorum ama daha sıkı tutulmaktan başka bir şey elde edemiyorum.

"Neden-" diyor kulağımın dibinde, "bela aramaya devam ediyorsun?" "Belki de artık *senin* tavırlarına katlanamıyorumdur," diye alay ediyorum.

"Bunu biraz geliştirmek ister misin?" diye hırlıyor.

"Hayır, anlamıyorum. Ne demek istediğimi biliyorsun." Başımı sallıyorum ve ona ters ters bakıyorum. Eric daha sert itiyor, nefesim kesiliyor ve kolunu bükmek için mücadele ediyorum. Ağır ağır atan nabzım onun tenine hızla çarpıyor. "Canımı yakmaktan zevk alıyorsun," diye mırıldanıyorum.

Beni kendisine doğru çekiyor ve kurtulmak için çırpınırken sırtımı ona, yanağımı da çelik duvara

dayıyorum. Her ağır nefesi içimde yankılanıyor.

"Küçük Anna," diye hırlıyor kulağıma. "*Seninle* var olduğunu bile bilmediğim zevkleri keşfediyorum!" "Senden nefret ediyorum!" Çığlık atıyorum.

"Gerçekten mi? Çok
incindim!" "Bırak
beni. *Şimdi.*"

"Mmm, bilmiyorum. Manzara hoşuma gidiyor." Saçımı sertçe çekerek başımı geriye, ona yaklaşmaya zorluyor.

Kafa derim ağrıyor. Yanağı benimkine sürtünüyor. Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve boğazımdaki yara izi tecavüzün, acının ve aşağılanmanın hatıralarıyla yanıyor.

"*Lütfen*," diye fısıldıyorum. Yüzeye çıkan görüntüler boğazımda safra birikmesine neden oluyor. "Hasta olacağım."

Beni bir anda serbest bırakıyor ve sarkmama neden oluyor. "Tanrı aşkına, asansörde kusma! Kokuyu hayal edebiliyor musun?"

Ağzımı ekşi bir tat doldururken başımı sallıyorum. "Beni biraz yalnız bırak," diye soluyorum. O geri çekiliyor ve ben çömeliyorum, nefesime odaklanmaya çalışıyorum, mide bulantısı dalgaları azalana kadar devam ediyorum. Kuru dudaklarımı yalıyorum ve ona bakıyorum. Sessizce duruyor, bana bakıyor.

"İnsanların sana dokunmasından hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Dokunaklı," diye homurdanıyorum ve ağzımdaki acı tattan kurtulmak için bir şeyler içmeyi dileyerek yere oturuyorum.

Önümde çömeldi. "Evet, dokunuyorum. Öyle ya da böyle."

"*İnsanlarla* insanlar arasında fark vardır, Eric."

"Herkesi uzak tutmaya devam edemezsiniz."

"Gayet iyi çalışıyor!" Alay ediyorum.

"Ama şu haline bak. Bu acınası-"

İşte bu kadar. Başımı kaldırıyorum ve onun araştıran gözleriyle karşılaşıyorum. Sorularla doluydular ve benim bir cevabım vardı.

"*Hiç* incindin mi Eric? Gerçekten incindin mi? Tecavüzün sana ne yaptığı hakkında bir fikrin var mı? Aşağılanmanın seni nasıl küçülttüğünü, acıdan başka bir şey kalmayana kadar hayatını nasıl ele geçirdiğini? Özgüveninin her zerresinin nasıl paramparça olup yok olduğunu?" Bir acı mızrağı kalbime saplanıyor. Ellerimi yumruk yapıp boş mideme bastırıyorum, kontrolü geri almak ve anılara yenik düşmemek için mücadele ediyorum. "Her nefes için, normalliğin her anı için savaşıyorum. Sonra *sen* geliyorsun ve... beni yeniden parçalara ayırıyorsun."

Gözlerimin nasıl yaşardığını görmesini istemediğim için arkamı dönüyorum ve bir el omzuma dokunduğunda sarsılıyorum. Bir kez daha tamamen karanlığa gömüldüğümüzde dudaklarımdan bir çığlık kaçıyor.

"Tanrım, *hayır!*" Nefes alıyorum. Hareket etmiyorum. Eli omzumda kalmaya devam ediyor. Tokat atmama ramak kalmıştı ama şimdi başka bir insanın varlığının kanıtını memnuniyetle karşılıyorum. "Yine mi?" diye fısıldıyorum. "Bu delilik."

"Daha iyi günlerim, gecelerim oldu," diye yanıtlıyor Eric. Yer değiştirip yanıma yerleşiyor ve elini çekiyor.

Nefesinden gelen hafif, hatta fısıltı olmasa, bu cehennemde yalnız olduğumu düşünerek çıldıracağım. Gözlerim sonuna kadar açık ve hala hiçbir şey göremiyorum. Kör olmak böyle bir şey olmalı. Gözlerimi kapatmayı deniyorum ve bir süreliğine daha iyi hissediyorum. Eğer gözlerimi sıkarsam, göz kapaklarımda arkasında renkli desenler belirliyor ve bir anlığına normalmiş gibi davranabiliyorum. Gönüllü olarak ışığı kapatıyorum. Yine de uzun süre işe yaramıyor. Çok geçmeden korkutucu bir izlenme hissi üzerime çöküyor. Sanki ışığın geri geldiğini bilmeyen tek kişi benmişim gibi. Gözlerimi tekrar açıyorum, ancak hala bir mezar kadar karanlık olduğunu görüyorum.

Buna dayanamıyorum!

Kalbim hızla çarpmaya başladığında Eric yanıma kayıyor. O konuştuğunda ırkiliyorum. "Acıdığını biliyorum."

Tamamen aptal değilim, bu yüzden çenemi kapalı tutup bekliyorum. Dakikalar geçiyor ve o konuşmuyor.

Tekrar.

"Nasıl?" Bir süre sonra sordum.

"Oh, seni kaçıran katilin zihnini deşmek istemez misin?" Sesinde daha önce var olan yumuşaklık yerini midemi sıkıştıran bir keskinliğe bırakıyor.

"Hayır, demek istediğim... Daha fazlasını söyleyecek gibiydin, ben de düşündüm ki-" "Sana hayatımın acıklı hikâyesini anlatacağımı düşündün. Kısa ve kirli versiyonunu."

"Koşullar ve hiçbir yere gitmediğimiz gerçeği göz önüne alındığında, daha uzun versiyonunu düşünüyordum," diye tersliyorum.

Eric güler ve sonra tekrar sessizleşir.

Dikkatimi dağıttığı için çok minnettardım ve henüz pes etmeye niyetim yoktu. "Acıdığını biliyor musun? Buna inanmakta zorlanıyorum. Bilseydin, yaptığın şeyi asla yapmazdın."

"Ne iş yapıyorum?"

Hâlâ konuşma modunda olduğu için rahatlamış bir şekilde devam ediyorum. "İnsanlara zarar veriyorsun." "Buna misilleme diyelim."

"Öyle mi? Neyin üzerine? Ya da kime?"

"Psikiyatrist mi olmak istiyorsun?" Sesinde hafif bir zehir var.

"Olabilirim. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hiçbir şey beni rahatsız etmiyor,"

diye alay ediyor. "İyi, güzel. O

zaman konuş."

Konuşmanın aniden değişmesinin keyfini çıkarıyorum. Kendini köşeye sıkıştırdı ve ben ona kolayca yardım etmeyeceğim. Acı çekmesini istiyorum. Evet, belki de bundan zevk alıyorum. Kızgınlık ondan sızıyor ve neredeyse gülümserken dudaklarım memnuniyetle seğiriyor. *Konuşmaya devam et, Eric. Ne kadar korkunç bir çocukluk geçirdiğini ve seni bu kadar acımasız ve zalim yapan şeyin ne olduğunu duymama izin ver.* Hâlâ bir şey söylemeyince, çiviye biraz daha çakıyorum.

"Sorun ne Eric, dilini kedi mi yuttu?"

Elini uzatıp kolumu tuttuğunda nefesim kesiliyor. Omzum göğsüne çarpana kadar beni çekiyor, o kadar sert sıkıyor ki moraracağımı biliyorum.

"Kiminle uğraştığın *hakkında* hiçbir *fikrin* yok, Anna," diye hırlıyor. "İş o noktaya gelirse tereddüt edeceğimi bir an bile düşünme."

Yeni bir kavgayı alevlendirmek ve konudan uzaklaşmak istemediğim için onun ellerinde gevşeyerek devam ediyorum. "Seni kötü dövdü mü Eric?"

"Kim?" diye hırlıyor, nefesi yüzümde

ısınıyor. "Eric Reed, Sr."

Tışlıyor ve neredeyse patlayacakmış gibi ses çıkarıyor. Elini öyle sert sıkıyor ki zavallı uzvumu ikiye ayıracakmış gibi hissediyorum. İrkiliyorum ama kendimi sakın kalmaya zorluyorum. Göğsüm onunkine karşı yükselip alçalıyor. "Canımı yakıyorsun. Ağrıyan bir yerim mi var?"

Homurdanıyor ve baskıyı azaltıyor. "Hayır."

"Ah, özür dilerim," diye devam ediyorum. "Unutmuşum. Senin hiç zayıflığın *yok*, değil mi?"

Eli kayarak sırtımda ilerlediğinde paramparça olacakmışım gibi hissedene kadar sertleşiyorum. Kürek kemiklerimi geçip avuç içi düzleştirilmiş bir şekilde sırtımın alt kısmına yerleştiğinde utanıyorum. Beni hızla kendine çekiyor ve kulağıma fısıldıyor: "*Hiç* zayıflığım yok diyemem."

"Eric," diye mırıldanıyorum, artık o kadar cesur değilim. "Konuyu değiştiriyorsun."

Eğiliyor ve yanağını yanağımda hissettiğimde sarsılıyorum. "Ben de fark etmeyeceğini

düşünüyordum." Beni bırakıp iç çekerek tekrar arkasına yaslanıyor.

Yanaklarım yanıyor ve birden karanlığa şükrediyorum. Ceketini düzeltiyorum ve çekiyorum

Titreyen bedenimi daha sıkı sararak başka bir yaklaşım deniyorum. "Lütfen, Eric. Bir şey söyle, herhangi bir şey. Dikkatimin dağılmasına ihtiyacım var. Sen bunu söylediğinde paniklemeye başlamıştım."

"Oh, sen iyisin. Bunu biliyor muydun?"

"Ne?"

"Çok iyi yöneticilik becerilerine sahipsin. Çoğu kişiden daha iyi pazarlık yapıyorsun ve baskı altında bile iyi çalışıyorsun. Çok etkilendim. Senin gibi birini kullanabilirim."

"Milyon yıl geçse de olmaz!" Bön bön bakıyorum. Az önce söylediği şeye inanamıyorum. "Sakin ol Anna, seninle dalga geçiyorum." diye mi düşünüyor?

Oh.

Neredeyse hayal kırıklığına uğradım. En azından iltifat etmek istemiş olmasını umuyordum.

"Ben iyi olabilirim ama sen daha da iyisin," diyorum kısa bir kahkaha atarak.

"Ne diyeyim?"

"Yine yaptın." "Neyi yaptım?"

"Konu değiştirildi."

Gülüyor. "İnsanları manipüle etmek için tam zamanlı çalışıyorum, Anna. Benim işim bu. En iyi olduğum şey bu.

Eğer müzakereler başarısız olursa, gerektiğinde ben de kas gücü olabilirim." Ürperdim. "Ne demek istiyorsun?"

"Birisi son nefesini vermek üzere. Aramızda lafı dolandırmaya gerek yok."

Sertçe yutkunarak dizlerime sarılıyorum, şakalaşmamız sırasında onun kim olduğunu unuttuğumu fark ediyorum. Ya da daha doğrusu onun kim olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını.

"Bu işe nasıl bulaştın?"

"Cinayet ve aldatma mı?"

"Evet... o."

Bir an sessiz kaldı. "Kendimce sebeplerim vardı. Bektan şeyler oldu. Genç ve yumuşak başlıydım, yanlış adamla tanıştım, ya da doğru, nasıl baktığınıza bağlı, ve farkına bile varmadan, hayatımın geri kalanı benim için planlanmıştı, göreceğimi hiç düşünmediğim kadar çok servetim vardı, ve bununla birlikte ellerimde bir sürü kan vardı."

Titremesini önlemek için alt dudağımı ısıırıyorum. Göğsüm ağrıyor. "Ama... çok hoş görünüyordun." "Güzeldi. Bütün mesele buydu."

Kalbim gittikçe daha fazla çarpıyor ve göğsümdeki kocaman üzüntü ve hayal kırıklığı yumrusunu yutmaya çalışıyorum. Ne bekliyordum ki? Sorduğum için pişmanlık duyarak ve kendimi her zamankinden daha yalnız hissederek ondan uzaklaşıyorum.

Eli omzuma dokunduğunda neredeyse yerimden fırlayacaktım.

"Özür dilerim Anna."

Bölüm 12

Eric

Sertçe nefes alıyor. "Ne için?"

"Starbucks'ta tamamen seninle oynamadım." Yutkunuyorum, ince bir buzun üzerindeyim. "Sohbetimiz benim de hoşuma gitti. Merak ettim."

Sonra bekliyorum, düzensiz nefes alışlarını dinliyorum, ağızımdan çıkanlardan şimdiden pişmanlık duyuyorum. Bunu bir şekilde bana karşı kullanacak. O koyun postuna bürünmüş bir kurt, benim küçük esirim. Bir kurda asla boğazını açmazsın.

"Bunu öylece söyleyemezsin," diyor kısık sesle.

"Ne?"

Boğazını temizliyor. "'Merak ettim' deyip öylece bırakamazsın. Bana biraz daha fazlasını vermelisin."

"Peki neden?" İstedğimden emin değilim. Bu aptalcaydı. Karanlık ve soğuk beni etkiliyor ve lanet olsun, burada kendimi kaybedeceğim.

"Çünkü-bunun yüzünden! Her şey yüzünden!" Sesi tiz bir tona bürünüyor, içine hafif bir histeri giriyor. "Çünkü bütün bunları bana sen yaptın ve ben... Bu-" İç çekiyor ve baştan başlıyor. "Bu beni gerçekten incitti."

Kaşlarımı çatıyorum. Anlamıyorum. "Seni tehdit ettiğimi mi?"

"Canımı yaktın!" diye bağıyor ve farkına varmamla birlikte seğirmeme neden oluyor. Anlıyorum. Nefes alışının sesine doğru uzanıyorum, parmak uçlarım yumuşak yanağını okşuyor. Hareket ediyor ve teması kaybediyorum, biraz özlüyorum.

"Anna, düşündün mü...?"

"Hayır! Yapmadım!" diye hıçkırıyor. "Ama beni güldürdün... ve aslında senin yanında biraz rahatladım."

Ben... Ben normalde-" Gülüyor, sesi gergin. "Tanrım, yanaklarım çok sıcak."

İçimde bir şimşek çakıyor, ona dokunma, o sıcaklığın bir kısmını ödünç alma ihtiyacı duyuyorum. "Biraz sıcaklık iyi olurdu," diye fısıldıyorum ve ona tekrar uzanıyorum. Parmaklarımın ucu narin boğazını bulduğunda irkiliyor. Yaklaşıp yanaklarını avuçluyorum. "Hareket etme. Sana zarar vermeyeceğim."

"Ne yapıyorsun?" diye sorar, sesi zayıftır.

"Çok ateşlisin."

Masum temas yüzünden sikim kıpırdıyor. Ellerimi çekiyorum ve başımı sallıyorum. Aç olduğumdan değil, sadece beni çok meraklandırıyor. Etrafında kırmak için can attığım sert bir kabuk var. Sonra ne yapardım, bilmiyorum. Muhtemelen onu daha da berbat bir halde bırakırdım. Paramparça. Çünkü ben böyleyim, başka biri nasıl olunur bilmiyorum. Asla da olamayacağım.

"Çok mu üşüdün?" diye sorar.

Bu lanet çekime daha fazla karşı koyamıyorum ve omzum onunkine değene kadar yaklaşıyorum. Geriliyor, tüm duruşu kaçmak üzere olduğunu haykırıyor.

"Şşt. Kal. Üşüyorum."

Teredditle kolumu omzuna atıp onu kendime çektiğimde kıpırdamıyor. Bu sadece hayatta

kalmak için. Başka bir şey değil.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor.

"Üzülme. Bu senin hatan değil."

"Şey... teknik olarak öyle. Asansöre doğru

koştum." "Ben de seni buraya kadar kovaladım.

İkimiz de suçluyuz diyebilirim."

Küçük kahkahasını duyduğumda gülümsüyorum ve her şeye rağmen bana karşı rahatladığını hissediyorum.

Sessizce oturuyoruz, biraz garip, yakın, kolum omuzlarında, kalçam onun kalçasında.

Paylaşabildiğimiz küçük sıcaklığı paylaşıyoruz. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Başım ağrıyor, ağzım kuruyor ve yavaş yavaş artan bir işeme ihtiyacı duyuyorum. Yine de henüz kötü değil ve elimden geldiğince bu duyguyu bastırıyorum. Işık bir kez yanıp sönüyor, tekrar sönmeden önce bizi korkutuyor.

Geçmişimin ne olduğunu, beni bu hasarlı adama dönüştüren şeyin ne olduğunu merak etti. Bu konuda konuşmam. Asla. Salvatore biliyor elbette. Felaketten birkaç yıl sonra, çocukluğum tamamen sona erdikten sonra beni sokaklardan aldı. Zaten Luciano Salvatore'dan sır saklamazsın. Sağlığın için iyi değil.

Ona söylemenin ne zararı var ki? Zaten her şey berbat durumda. Belki de burada öleceğiz?

"Her gün," diyorum.

* * *

Anna

Aniden konuştuğunda irkiliyorum. Kısa bir ürperti vücuduma yayılıyor. Ne demek istediğini sormuyorum, sadece daha dik oturuyorum. Bir süre başka bir şey söylemiyor. Sonra boğuk sesi karanlıkta devam ediyor,

"Beni her gün dövdü."

Sertçe yutkunuyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum. *Aman Tanrım*. Kısa bir süre önce olsa tepkim farklı olurdu. Bunu hak ettiğini düşünürdüm ama şimdi düşünmüyorum. Yavaş yavaş benim için gerçek bir insan olmaya başladı. Aslında çok gerçek. Aslında, yıllardır kimsenin gelmesine izin vermediğim kadar yakın hissettiriyor.

"Karşılık verdiğimde on beş yaşındaydım... Onu öldürdüm. Cesedini yaktım. Kalıntıları bir inşaat alanındaki taze betonun içine attım. Kimse onu bulamadı. Bir çocuk için oldukça yaratıcıydım ama gerçekten motive olmuştum. Kızı bayıltana kadar dövdükten hemen sonraydı. Kız daha sonra öldü."

İrkildim. "Annen mi?" Sesimi sabit tutmak için mücadele ediyorum.

Eric yanıma kayıyor ve kolunu geri çekiyor. "Kız kardeşim. Bizi doğuran amcık birkaç yıl önce gitti. Eğer onu bulursam, onu da öldüreceğim," diyor, gayet kesin bir ifadeyle.

Sözleri göğsüme bir çekiç gibi indi. "Ben... ne diyeceğimi bilmiyorum. Çok özür dilerim." "Hayır, değilsin," diye homurdandı. "Bunu hak ettiğimi düşünüyorsun."

"Hayır, bilmiyorum," diye takılıyorum. "Ve kız kardeşin bunu

kesinlikle hak etmedi!" Eric yine sustu, sonra zar zor duyulabilir bir

sesle, "Altı yaşındaydı," dedi.

Düşmek üzere olan göz yaşlarımı durdurmak için gözlerimi sıkıyorum. "Özür dilerim..."

Gerçekten özür dilerim." "O çok güzeldi."

Artık durduramıyorum; gözlerim sulanıyor ve yaşlar yanaklarıma dökülüyor. "Şimdi bana yumuşak davranma, Anna."

Sertçe yutkunuyorum. "Adı neydi?"

Eric sessizdir, tereddüt eder gibidir. "Kimmie. Kimberly." Sonra sessizleşir.

"Kimberly Reed." İsmi tadına bakıyorum, anı bozuyorum. "Onu özleyorsun musun?"

"Çok uzun zaman önceydi." Yutkunduğunu duydum. "O... çok komikti. Her neyse, büyüyünce benim gibi berbat biri olup olmayacağını kim bilebilirdi ki? Belki de daha iyiydi?"

"Buna inanmıyorsun, değil mi? Belki de bugün olduğun yerde olmazdın-" "Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye tersliyor.

Bunun gerçek olduğuna, bana doğruyu söylediğine dair aklımda hiçbir şüphe yok. Belki de kızın adını söylerken sesindeki hafif titremeden dolayı. Belki de son birkaç dakikadır tüm tavırları farklı olduğu için.

"Eric Reed gerçekten senin adın mı?"

"Bundan şüphe mi ettiniz?"

"Elbette şüphe ettim. Gerçek adını nasıl kullanabiliyorsun? İzinizin sürüleceğinden... bilirsiniz işte... endişelenmiyor musunuz?"

"Ne demek istiyorsun? Beni takip mi edeceksin?" Sesi eğlenmiş gibi geliyor. "Hayır, *ben* değil, ama..."

"Endişelenecek bir şeyim yok. Takip edilemezim."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun? Nesin sen? Mafya mı?"

"Mafya mı? Mafya diye bir şey yok, Anna. Bunlar masal. Film şeyleri. Ve evet, ben yokum. Var olduğuma dair hiçbir kayıt yok. Var olduğuma dair."

"Ama şimdi onlara anlatabilirim." Sertçe yutkunuyorum. Daha sonra bu konuda bir şeyler yapabileceği hâlâ çok gerçek.

"Kime ne istersen söyleyebilirsin. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Ben sadece bir gölgeyim." "Nasıl olabilirsin- Bu kulağa çok üzücü geliyor."

"Uygun."

"Şimdi de umursamaz katil olmaya mı döndün?" Hayal kırıklığıyla midem bulanıyor. Bir yere varacağımızı sanmıştım. Açılmaya başlamıştı ama şimdi kapağı tekrar kapatıyor.

"Benim başka bir şey olduğumu mu

düşündün?" "Bir süre öyle

düşündüm, evet."

"Herkesin bir hikayesi vardır, Anna. Hatta üzücü bir tane bile olabilir. Sadece kendine bir bak."

İrkildim. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum." Kalbim ani bir panikle göğsümden boğazıma fırlıyor.

"Nedenmiş o? Göreceklerinden mi

korkuyorsun?" "Neden umursuyorsun ki?"

"Burada sıkışıp kaldığımıza ve uzun süredir bir yere gidecekmişiz gibi görünmediğimize göre, dikkatimin dağılmasına aldırmazdım." Kolumu dürttü. "Hadi ama Anna. Uzun ve kirli versiyon."

Boğazımdaki yumrudan kurtulmak için yutkunurken gözyaşlarımı tutmak için mücadele ediyorum. "Belki umursuyormuş gibi konuşsaydın."

"Saçmalık!" diye haykırır.

Ani çıkışıyla sarsıldım.

"Kimseye söylemedin, değil mi?"

Her şeyi nasıl biliyor? Beni takip ettiği için olamaz. Bu mümkün değil. Bunu bilmesi için medyum olması gerekir. Ya da insanları okumakta korkutucu derecede iyi.

"Seni nasıl incitti, Anna?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." "Sen-"

"En azından *seninle* değil."

Devam etmeden önce bir an sessiz kalıyor. "Neden olmasın?"

"Çünkü o düzeyde bir güven kazanmadın. Beni *de* incitiyorsun. Tıpkı onun gibi."

"Hayır, incitmiyorum. Şimdi değil."

Ben huff.

"Seni *bu* şekilde incitmedim. Asla da incitmem."

"Hayır, ama ne fark eder ki? O zaman öleceğime inanıyordum. Şimdi de öleceğimi düşünüyorum." "Öyle mi düşünüyorsun?" Sesi şaşırılmış gibi.

"Değil mi?"

"Pek sayılmaz. Sabah bulunacağız."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Bugün Cuma. Sonra da tatil." İçimde küçük bir umut kıvılcımı çakmak istiyor ama onu bastırıyorum. Umutlanıp da gerçekleşmediğinde acı bir hayal kırıklığı yaşamak istemiyorum.

"Emin değilim. Ama önceden endişelenmenin ne faydası var."

Birden kör oldum. İkimiz de homurdanıyor ve gözlerimizi kapatıyoruz. "Hangisi daha kötü bilmiyorum," diye inliyorum. "Karanlık mı. Ya da ışık tekrar yandığında hissettiğim acı."

Eric avuçlarını yüzünde ovuşturuyor ve sonra bana bitkin bir şekilde bakıyor. "Seni nasıl incitti?" Ona bağırarak istiyorum. Soruları kalbimi paramparça ediyor. "Kes şunu. Saat kaç?"

Saatine bakar. "İkiyi çeyrek geçiyor. Hayır. Bırakmayacağım. Havalandır. İçini dök. Sonsuza kadar susamazsın. O adam hâlâ sana ulaşmaya çalışıyor, hâlâ orada -" kalbimi işaret ediyor, "- hâlâ o bıçağı boğazına dayıyor. Kimseye anlatmadın. Neden bana söylemedin? Ben zaten ruhsuzum." Göz kırıyor.

"Sana nedenini söyledim. Ve... Polise de söyledim," diye ekliyorum. "İnsanlarla konuştum." Sesim titriyor. "İnsanlarla konuştum.

arkadaşlar."

Bir kaşını kaldırır. "Hayır, Anna, söylemedin. Yalan söyleme konusunda kesinlikle çok kötüsün."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve en uzak köşeye doğru sürünüyorum. Yeterince uzağa değil. Karnım ağrıyor. Hatırlatma, içimde yeni bir mide bulantısı dalgası yaratıyor.

"Sana bir yara izi verdi. Tecavüze uğradın. Seni öldüreceğini mi düşündün?"

Gözlerim doluyor ve başka tarafa bakıyorum. Evet, öleceğime inanıyordum. İçimde bir şey ölmek. İnancım. Benlik duygum.

"Evet," diyorum kalın bir sesle, dikkatle ayaklarıma bakarak. "Beni öldüreceğinden emindim." Aklıma tüyler ürpertici bir düşünce geliyor. Başımı çeviriyorum ve Eric'in meraklı bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Hiç insan öldürdün mü? Yani... babandan başka?"

Çenesini kaldırıp bana bakıyor.

"Unut gitsin. Bilmek istemiyorum," diyorum çabucak, dokunmamam gereken şeyleri kurcaladığım için şimdiden pişmanlık duyuyorum.

"Yaptım."

"Çok mu?" Fısıldıyorum.

"Evet, Anna. Öyle. Ben buyum. Benim hakkımda ne düşündüğünü bilmiyorum ve bilmek istediğimden de emin değilim, ama bunun şekerle kaplanacak bir tarafı yok. Sana bir numara bile veremem. Cevaptan memnun musun?"

Başımı sallarken karnıma bir acı saplanıyor, onun kim olduğunu hatırlamak dayanılmaz olacak kadar acı verici. *Nasıl? Çıplak ellerinle mi? Kalçalarının üzerinde duran zayıf, solgun parmaklarını inceliyorum. Yoksa bir bıçakla mı? Silahla mı?*

Devam etmiyor. Odadaki fil devasa boyutlarda ve kalbim göğsümde çarpıyor, boğazım daralıyor. Beni gerçekten öldürecek miydi? Beni öldürecek *mi*? Bunu düşünemediğim için konuşuyorum, sesim küçük ve titrek.

"Hukuk büromuzu kiralayan bir iş sahibine bir belge teslim ediyordum. Yapmam gereken

ama kimse yoktu, bu yüzden yarım kalan bir işle ayrılmak zorunda kaldım. Binanın arkasındaki ara sokakta park etmiş kirli sarı bir minibüs vardı ama bunu iki kez düşünmemiştim. Beni yere çarptı ve park ettiği yerin yanındaki inşaat alanına çekti, beni bazı çöp konteynerlerinin arkasına sakladı..." Derin bir nefes alıyorum. "Başım asfalta sertçe çarptı. Yüzü gölgeliydi ve gözlerimde güneş vardı. Sadece yüzünü buruşturduğunu ya da sırttığını gördüm... dişleri parlıyordu. Ve nasıl koktuğunu. Ter. Kir." Cesaretimi kaybetmeden önce hızlıca konuştum. "Ve sonra keskin bir acı. İşte." Yara izini gösteriyorum. "Ve... biliyorsun." Dizlerime sarılıyorum ve yalvarırcasına ona bakarak ileri geri sallanıyorum. Boğazımda safra birikiyor ve öğürüyorum, panikle duvara doğru dönüyorum.

"Şşş." Eric yaklaşıyor ve kollarını bana doluyor, beni kendine doğru çekiyor ve sıkıca kucaklıyor.

Donmuş bir şekilde oturuyorum, içim vücuduma yayılan bir ürperti tarafından tüketiliyor.

"Neden polise gitmedin? Ambulans çağırmadın? Ya da bir arkadaşını? Anlamıyorum. Çok kan kaybetmiş olmalısın. Bu küçük bir yara değil. Kendin mi yama yaptın?"

Nazik sesi boğazımdaki ağrıyan yumruyu serbest bırakıyor. Hıçkıra hıçkıra nefes alıyorum ve sonra artık gözyaşlarımı durduramıyorum. "Evet, kanadı," diye fısıldıyorum. "Uzun zaman önce böyle bir şey yaşayan bir arkadaşım vardı. Utanç verici. Yapamadım! Arabayla eve gittim."

"Tamam," diyor.

Sonra gözyaşlarım dinene ve ıslak yanaklarım kuruyana kadar sessizce oturuyoruz. Doğrulup kendimi toparlıyorum, daha önce pek çok kez yaptığım gibi. Tutuşunu gevşetiyorum ve o da kollarını indirip beni serbest bırakarak uzaklaşıyor, bana çok ihtiyacım olan mesafeyi veriyor.

"Bırakmalısın. Her geçen gün seni yenmesine izin verme."

Homurdanıyorum. Ne anlamı var ki? Nasıl olsa birkaç saat içinde öleceğim, ya burada sıkışıp kalacağım ya da onun ellerinde. Ölmeyeceğini söylemedi. Ve ben de soramıyorum. Cevabı duymak istemiyorum.

"Denedim," diye mırıldanıyorum. "Ne dedin?"

"Denemediğimi mi sanıyorsun?" Biraz daha yüksek sesle söylüyorum. Işık titriyor ve sonra tekrar kayboluyor.

İç çektim. "Bundan ne anlıyorsun?"

"Işık mı? Hiçbir fikrim yok. Peki, senin var mı?"

"Ne yaptım?" *Oh.* İtiraz etmek için ağzımı açtım ama sonra tekrar kapattım. Denedim mi? Yoksa yenik mi düştüm? "Neden? Bu senin için neden önemli?" Karanlığa bir kez daha alışmaya çalışarak gözlerimi kırptırıyorum.

"Oh, değil."

"Yalan söylüyorsun."

"Yalan mı söylüyorum?"

"Evet. Yara izini keşfettiğinde seni gördüm. Seni rahatsız ediyordu."

Eric tekrar yan yana oturuncaya kadar yaklaşıyor. Ben uzaklaşmıyorum. Artık bir önemi yok. Çok yorgunum.

Boğazını temizledi, sonra tekrar konuşmadan önce biraz uzun süre sessiz kaldı, "Bana gereksiz

gibi geldi. Senin için üzuldüm." Doğruldu. "Ve bunu bir daha söylediğimi duyacağını sanma."
Kısa bir kahkaha attım.
"Gülüştünü seviyorum," diyor beklenmedik bir şekilde.
"Ben de seninkini beğendim." Ben durduramadan ağzımdan kaçıyor. Yanaklarım kızarıırken
dudağımı ısırıyorum. Bir kez olsun ışık eksikliğine şükrediyorum.
İkimiz de sessizleşiyoruz. Bana kendisi hakkında söylediği az şeyi düşünüyorum. Bahse girerim
daha çok

Uzun zamandır kimseyle paylaşmadığı kadar. Muhtemelen o da benim kadar kendinden bahsetmeye alışık değil. Eric kımıldıyor ve kolunu omuzlarıma doladığında kaskatı kesiliyorum.

"Rahatla Anna Raymond," diye fısıldıyor kulağıma. "Sadece üşüyorum... ve yorgunum."

Ben de yorgunum. Yorgun ve ıssız. "Tamam," diye fısıldıyorum ve onun kucağında rahatlamaya çalışıyorum. Daha da yakınlaşıyor ve zaman geçtikçe bedenlerimiz birbirininkine karışıyor.

Bölüm 13

Eric

Kollarımda çok küçük. Ona yaptığım onca şeyden sonra, az önce ona yaptığım şey hakkında söylediklerimden sonra onu tutmama izin vermesi beni şaşırtıyor. Rüzgârın yön değiştirdiğini, aramızdaki değişimi neredeyse hissedebiliyorum. Onu tanımamaktan, merak etmekten, ondan kesinlikle nefret etmekten, ondan biraz hoşlanmaya geçtim. Görüldüğünden daha güçlü ve bu beni ona doğru çekiyor, daha fazlasını öğrenmek istememe neden oluyor.

"Önceden nasıl biriydin, Anna?"

Seğiriyor. İkimiz de uzun süre sessiz kaldık. "Ne demek istiyorsun?"

"Tecavüzden önce. Hep böyle çekingen miydin? Yoksa genel bir mutlu-şanslı Cali kızı mıydın?"

"Sanırım biraz daha rahat biriydim." "Hiç ilişkiniz oldu mu?"

Kadın sertleşiyor. "Sadece bir tane."

"Gerçekten mi? Senin gibi yakışıklı bir kız mı?"

Alay ediyor. "Bu kadar şaşırmış görünme. Çok içtin mi peki?"

Sırıtiyorum, tabii ki o bunu göremiyor. "Neyi ilişki olarak sayıyorsun?"

"Özel olduğunuz biri sanırım. Birbirinizin ailesiyle tanışsınız ve birbirinizin arkadaşlarını tanırırsınız. Bunun gibi."

Kaşlarımı çatıyorum. Hayatımda hiç kimseyle yakınlaşmak istemedim. Ne bir arkadaş, ne de sürekli bir sevgili. Hiç kimseyle. Sanırım bağlanma sorunlarım olduğunu söyleyebilirsiniz. Düşünüyorum da, muhtemelen insanları itmekte ustayım. Onları ya ağlatıyorum ya da öldürüyorum.

"O zaman... Benim hiçbir ilişkim olmadı." "Ne?"

Gerçekten mi?"

"Bu sürpriz de neyin nesi?"

"Sen... Yani, o kadar da genç değilsin ve gerçekten iyi görünüyorsun, yani..." Sesi soluklaşıyor.

"Bu yatak partnerim olmadığı anlamına gelmiyor, aşkım."

"Oh, uhm, anlıyorum," diye kekeliyor. "Ben aptalım. Sorduğum için özür dilerim."

Sorduğu için zerre kadar üzgün değilim. Konu açılınca sikim canlandı ve en azından bir yanımda eğlendiği için mutluyum. "Yani... Anna, birden fazla seks partnerin olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Hayır." O kadar sert yutkunuyor ki, yutkunma sesini duyuyorum.

"Tamam, bunu özlemedin mi? En azından daha önce... Yani, seks içgüdülerimizin en ilkelidir. Bence insanlar sevişebildikleri sürece yemekten ve uykudan vazgeçebilirler."

İrkilir ve gerilir. Nefes alış veriş değişiyor. "Bunun tamamen doğru olduğunu sanmıyorum ve evet, biraz belki."

Gülüyorum. "Peki, nesini özledin?"

Kıpırdanıyor, ona sarılışımı biraz sıkılaştırıyorum, karnımın çukurunda karıncalanma hissi alevleniyor. "Her zamanki gibi," diye fısıldıyor.

"Tatlım, 'olağan'ın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben pek 'olağan'

sayılmam." "Ne yaparsın o zaman?"

"Cidden bunu mu soruyorsun?"

"Neden olmasın?"

"Neye bulaştığınızı bilmiyorsunuz."

"En kötü ne olabilir ki? Yani... sadece konuşuyoruz, değil mi?" Sesi hafifçe titriyor.

"Evet," diyorum sabırla, "sadece konuşuyoruz." Tam şu anda onu yere itmek ve ırzına geçmek istiyorum ama bunu ona asla belli etmeyeceğim. İçimdeki bu iyi niyetli şeyin birdenbire nereden geldiğinden emin değilim. Ama ben Christian Russo değilim.

"Ve tüm yapacağımız bu, değil mi?"

"Evet, Anna. Yapacağımız tek şey bu. Sana dokunmayacağım. Yaşamak için insanları öldürebilirim ama kendimi isteksiz kadınlara zorlamam. Ama istekli kadınları zorlarım..." Karanlıkta gülümsememi saklamam gerekmiyor, buna nasıl tepki vereceğini merak ediyorum.

"Nasıl?" diye soluk soluğa kalır. "Ne demek istediğinizi hayal bile edemiyorum."

"Oh, bu eğlenceli olacak." Kulaktan kulağa sırtıyorum ve gizlice pantolonumu düzeltiyorum. "Öyle mi? Peki... ne yapıyorsun, yani... Güç mü? Onlara vuruyor musun?"

"Şey, durum bundan biraz daha karmaşık. Sanki kadınlarımı dövüp dövmediğimi soruyorsunuz, saldırı gibi ve hayır, bunu yapmıyorum."

"Ama yaptığınız şey... hoşlarına gidiyor mu?"

"Bazen. Beni bir daha asla görmek istemeyen birkaç kişi var." "Ne?"

"Neden?" Sesinin tonu yükseliyor.

"Biraz sert olabilirim,

bebeğim." "Nasıl?"

"Acı çektirmeyi

severim." "Nasıl?"

"Sen meraklı bir küçük değil misin?"

Sertçe nefes alıyor. "Sadece konuşuyoruz, değil mi?"

"Evet, Anna. Sadece konuşuyorduk." Sabırla söylüyorum. Evet, sadece konuşuyoruz ama hava gittikçe yoğunlaşıyor, başım dönüyor.

"O zaman nasıl?"

"Onları bağlarım. Ve merhamet için ağlayana kadar şaplak atıyorum. Ve sonra biraz daha." Nefesi kesildi. "Buna izin var mı? Yasadışı falan değil mi?"

Bir kahkaha attım. "Evet, buna izin var. Kendi özgür iradeleriyle benimle birlikteler." "Ama seni durdurmak için söyleyebilecekleri bir şey olması gerekmiyor mu?"

Omzunu dürtüyorum. "Bu kadar masum bir kız olmana rağmen çok şey biliyorsun." "Deneyimsiz olabilirim ama okuyabiliyorum."

"Grinin Elli Tonu?"

"Hayır!" diye soluk soluğa kaldı. "Ben böyle şeyler okumam."

"Yeterince adil. Güvenli kelime kullanmak istemiyorlar.

Ya da çoğu istemiyor." "Neden?"

"Çünkü o zamana kadar sıkımı çok fena istiyorlar."

"Neden?" diyor nefes verirken, uzun zamandır duyduğum en seksi şey olan nefesli bir sesle. Kıvranıyorum. Burası gittikçe ısınıyor. "Çünkü sadece canlarını yakmakla kalmıyorum, aynı zamanda onları

Saatlerce orgazm olurlar, ta ki neyin acı neyin zevk olduğunu bilemeyene kadar. Ayrıca, gerçekten iyi donanımlıyım ve bunu nasıl kullanacağımı biliyorum."

"Çok kabasın." "Oh, evet."

"Bundan çıkarın ne?"

Eğilip ağzımı kulağına dayadım. "Güç. Birinin bana boyun eğmesi... bu bir telaş. Beni hem bedenen hem de zihnen tahrik ediyor. Açıklanabilir mi bilmiyorum."

Nefes alışları daha da düzensizleşiyor, yemin ederim kalbinin atışını duyabiliyorum. "Bir kadının bundan çıkarı ne? Hiç mi? Kulağa işkence gibi geliyor. İşkence görmek istediğimi sanmıyorum."

"Düşünüyorsun. Ama bunu isteyip istemeyeceğini bilmiyorsun." "Oh, eminim bunu istemezdim."

"Kendini bırakmanın, tatlım, bir başkasının iradesine boyun eğmenin duygusal bir rahatlaması var." "Bunu hayal bile edemiyorum. Sadistlerin kendilerini mazur göstermek için söyledikleri saçmalıklara benziyor."

"Belki de denemelisin? Kendin görmelisin?" Alay ediyor. "Hayır."

"Bence hoşuna gider."

"Hayatta olmaz! Zaten bu tür aktivitelerle ilgilenen biriyle tanışacak değilim. Kimseyle tanıştığım yok, nokta. Bu kiminle olabilir ki? Seninle mi?"

Sikim artık özür dileyemeyecek kadar sertleşmiş durumda. "Eğer kibarca sorarsan," diye mırıldanıyorum, onu kucağımda domaltıp acıyla nasıl serbest kalabileceğini tam ve eksiksiz olarak bilmesini sağladığımı hayal ederken.

"Hiç sormuyorum. Dayak yemek istemiyorum."

"Ben kadınlarımı dövmem. Acı içinde titreyip durmam için yalvarana kadar kışlarına vururum." "O zaman durur musun?"

"Güvenli sözcük kullanmadıkları sürece hayır. Durmak istediğimde dururum. Ve şaplaqlar arasında onlara zevk verdiğim için, bırakmak isteyen nadiren oluyor. Yine de çoğu ikinci kez gelmiyor. Sanırım biraz fazla olabiliyorum."

"Hayal edebiliyorum. Seks yaparken canımın yanmasını asla istemem." "Canın yanmasaydı seks yapmak ister miydin?"

"Hayır!" diye

haykırıyor. "Bir daha

asla mı?" "Hayır."

"Kaç yaşındasın, yirmi beş

mi?" "Yirmi altı."

"Tamam, yirmi altı. Ve bir daha asla bir erkeğin sana sarılmasına izin vermeyeceksin, öyle mi?" "Hayır," diyor çabucak.

"Seni tutmama izin veriyorsun."

"Bu farklı."

"Nasıl? Ben senin için bir erkek değil miyim?"

"Öncelikle, sahip olduğum her türlü kişisel alanı çoktan işgal ettiniz. Artık çok geç. İkincisi, bir şeyin peşinde olduğunu hissetmedim... Sanki benden veremeyeceğim bir şey istiyormuşsun gibi."

Mümkün olan her alanı işgal etmedim ama yine *de* eşlik edeceğim.

"Anlıyorum. Peki bu hala iyi hissettiriyor mu?" Onu kendime biraz daha çekiyorum, keskin nefes alışını hissediyorum.

Hava.

"Bu... değişti..." diye kekeliyor. "Artık aynı değil-"

"Peki neden?" "Sen-"

"Beni artık daha mı erkek görüyorsun? Daha tehditkâr?" Son kelimeleri kulağına fısıldıyorum.

"Evet," diye inliyor.

"Yani seni öldürmeye çalışırken tehdit etmiyor muydum? Dostum, bunun üzerinde çalışmalıyım." "Kapa çeneni. İyi iş çıkardın. Çok tehditkârdın."

"Oh, bana patronluk taslama." "Etmiyorum."

"Elini tutabilir miyim?" Beni reddedeceğinden korktuğum için kalbim aniden çarparak soruyorum. "Sadece bu mu?"

"Evet, sadece bu."

"Tamam," diye fısıldıyor.

Elini bulana kadar kolunu yokluyorum ve çok masum bir şekilde kendi elimi elinin etrafına sarıyorum. "Nasıl bir his?"

"Sanki kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi."

"Neden? Ne olacağını düşünüyorsun? Sana saldıracağımı mı düşünüyorsun?" Teninin tenimde yarattığı hissin tadını çıkarıyorum. Çok daha fazlasını yapmak istiyorum ama bu olmayacak. Burada olmaz, hele onunla hiç olmaz.

"Sanırım vücudum öyle düşünüyor."

"Sen kendi zihninin efendisisin. Vücuduna bunun sadece bir kişinin teninin başka bir kişinin tenine dokunması olduğunu kabul etmesini söyle. Başka bir şey olmayacak."

"Tamam."

"Titriyorsun."

"Evet. Stresliyim." Sesi titriyor. "Ağlıyor musun? Korkuyor musun? Benden mi?"

"Hayır, evet, bilmiyorum. Hayır. Kalbim ağrıyor."

"Söyle bana. Dök içini. Başparmağımı seninkinin üzerinde böyle gezdirdiğimde nasıl hissediyorsun?" Kalbim bu hisle sarsılıyor. Sanki aramızdaki var olmayan mesafede küçük bir akım varmış gibi. Tahrik oldum, bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Bu başka bir şey. Neredeyse şefkatli.

"Sanki daha fazlasını istiyormuşum gibi."

"Neyin daha fazlasını?"

Anna nefes alıyor, cevap vermeden önce tereddüt ediyor gibi görünüyor. "Sanki tenimin daha fazla temasa ihtiyacı var." "Bunu benden mi istiyorsun?"

"Beni dövmeyeceksin, değil mi?"

Kısa bir kahkaha attım. "Tanrı aşkına, ben onları dövmüyorum."

"Evet, senden, aptal. Bana sarılır mısın? Lütfen?"

Onu kollarımın arasına alıp sımsıkı sarılıyorum, saçlarını okşuyorum, başının arkasını okşuyorum.

Omuzları titriyor ve özgürce ağlıyor. "Anna, seni üzmemek istememiştim."

Uzun, iğ bir hıçkırıkla cevap veriyor ve ben nasıl yardım edeceğimi bilemiyorum. Neyi serbest bıraktığımı bilmiyorum.

* * *

Anna

Tartışmamızdan sonra nefesim kesildi. O soruları sorduğuma inanamıyorum. Seks hayatı hakkında. Aman Tanrım. Kimsenin bana böyle bir şey yapmasına asla izin vermem. Kulağa aşağılayıcı geliyor. Yine de karnımda bir sıcaklık var ve vücudum tuhaf bir şekilde canlı hissediyor, her yerim karıncalanıyor. Onun kucağına daha da sokulmak istiyorum. Bunun farkına varmak kaçmak istememe neden oluyor, ama küçük panik patlamasıyla savaşıyorum ve başımın geniş omzuna yaslanmasına izin veriyorum. Çok güzel kokuyor. Buna izin verilmemeli. Uzun bir süre sessizlik içinde oturuyoruz. Gözyaşlarım yanaklarımda kuruyor ve tenim yanıyor.

"Seni koşarken gördüm," diyor aniden, bu beklenmedik ses tüylerimi diken diken ediyor. "İyi bir atletsin. Hep böyle miydin? Küçükken nasıl biriydin? Evin nasıldı?" Sesi kısık, kullanılmamış.

"Dostum, konu değişti. Bu ilgi niye?"

"Sadece zaman geçiriyorum. Bu lanet şeyden başka bir şey düşünmeye çalışıyorum-" Ağır ağır iç geçiriyor. "Hayır, öyle demek istemedim... Biraz iğneleyici oldu, kusura bakma."

Sorularını tartıyorum. "Ben de sorabilir miyim?" Omuz silktiğini hissediyorum. "Elbette."

Ona kendimden bahsetmenin olası tehlikelerini düşünüyorum. Bunu bana karşı kullanabilir mi? Ama bana daha fazla ne yapabilir? Bunun için çok geç olduğu sonucuna varıyorum.

"Anna?"

İrkildim. "Evet, düşünüyorum. I-"

"Benimle kendin hakkında konuşmak istemezsin," diye araya giriyor ve elimi küçük bir şekilde sıkıyor, kısa bir dokunuş ve sonra gitti. "Sorun değil. Unut gitsin."

"Annemle babam iyi sanırım. Gerçi erken boşandılar. Annem tipik bir anne değil.

."

"Atipik anneler hakkında bir iki şey bilirim."

Gülüyorum. "Evet, sanırım öyle. Benimki de aslında evi terk etti. Ülkenin öbür ucuna taşındı."

"Bu çok boktan. Aklından ne geçiyordu ki? Kaç yaşındaydın?"

"Daha on yaşındaydım. Bunu nasıl yapabildi, beni nasıl terk etti bilmiyorum. İlişkimize zarar verdi.

çok. Bunu biliyor olmalı."

"Ne iş yapıyor?" "O bir aktris."

"Ve kadın Los Angeles'ı terk mi etti? Bu ters etki yaratır."

"Evet, öyle düşünebilirsin. New York'a taşındı. Broadway'de oynamak istiyordu." "Peki oynuyor mu?"

"Var. Tanınmış biri değil ama geçimini sağlayabiliyor." "Peki ya babam?"

Kalbim sıkışıyor. "Gerçekten çok yakınız." İçimde panik yükseliyor ve tekrar kabuğuma çekiliyorum. Eric'in bunu hissettiğine şüphe yok.

"Ne oldu? Çok fazla soru mu var?"

"Hayır, sorun yok." Sertçe yutkunuyorum. Daha önce de söylediği gibi, buradan ikimizin de yapabileceği bir şey yok, ama yine onun gerçekte kim olduğunu ve neden her yerimin acıdığını, en başta neden burada olduğumuzu hatırlıyorum. "Benim sıram. İzin günlerinde ne yaparsın?"

Sertleşiyor. "Bende hiç yok."

"Sana inanmıyorum. Dokuzdan beşe kadar çalışmadığının *farkındayım* ama... şimdi kıvranıp durma." "Tamam. Çalışıyorum."

İçimde bir şimşek çaktı. O güçle savaştım. Onu her ağrıyan kasta hissediyorum. "Daha fazla"

Talep.

"Okudum."

"Öyle mi? Ne tür kitaplar?"

"İkinci Dünya Savaşı. İç Savaş..." Tereddüt ediyor. "Genel olarak tarih, sanırım.

Anılar." "Kimin?"

"Farklı insanlar."

"Örnek."

"Politikacılar. Büyük liderler."

"Özür dilerim," diyorum, "ama bu kulağa son derece

sıkıcı geliyor." "Beni incitiyorsun."

"Sana zarar veremezler, unuttun mu? Hiçbir şey sana ulaşamaz." Sırıtiyorum. Elimde değil.

Bundan kurtulduğunu duymak istiyorum.

İç çekiyor. "Anna, kimseyle bu kadar çok konuşmamıştım... belki de liseden beri, hala birkaç kişiyi arkadaş olarak saydığım zamanlardan beri. Bilirsin, insanları içeri aldığında savunmasız hale gelirsin." Sesi ciddi geliyor. Hiç de alaycı ya da ukala değil.

Sırıtişım kayboluyor ve yanaklarım yanıyor. Yutkunuyorum, sürekli var olan acıdan irkiliyorum. Onu incittim. Bunu istememiştim. Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Bana daha sıkı sarılıyor ve çenesini başıma yaslıyor. "Bırakalım bu konuyu. Zaten çok yorgunum. Ağzımın tadı berbat ve başım ağrıyor."

Sertleşiyorum. *Başından* şikayet ediyor. Hırpalandım, çekildim, itildim, fırlatıldım, boğuldum. Her yerim acıyor. Hayatımda hiç olmadığı kadar, tüm sporlara rağmen, tecavüzden sonra bile.

"Tanrım, keşke sadece *başım* ağrısaydı."

"Ne söylememi istiyorsun?"

Cevap vermiyorum. Ne söylemesini istiyorum? Üzgün olduğunu. Ama zaten üzgün değil mi?

Kendi yöntemiyle? "Durum değişti, Anna."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum.

Bölüm 14

Anna

Ondan sonra sessizliğe bürünüyoruz. Bir süre sonra Eric'in nefes alış veriş yavaş, rahatlatıcı bir ritme dönüşüyor. Onu ve asansör boşluğunda üstümüzdeki tellerden ara sıra gelen gıcırtiları dinliyorum. Işık tekrar titriyor ve geri geliyor. Gözlerimi kısıp Eric'e bakıyorum. Uyuyor gibi görünüyor, bacaklarını önüne uzatmış oturuyor, başı rahatsız edici çelik duvara yaslanmış. Keşke ben de o kadar rahatlayabilsem. Çenesini, burnunu, kaşlarını ve uzun koyu kirpiklerini inceliyorum.

"Yirmi beş tane minicik çilin olduğunu biliyor muydun?" Fısıldıyorum. Kıpırdanıyor ama bunun dışında bir tepki vermiyor. Birkaç tutam saç yüzüne düşmüş. Onları itiyorum. Tüm küçük yaraların kanı uzun zaman önce kurumuş. Şakağındaki leke koyu ve kabuk bağlamış. Işık tekrar sönüyor ve keşke lanet olası aklını başına toplasa diyorum.

Dalmaya başladım ve dokuz yaşındayken Fransız Rivierası'na tatile gittiğimizi hatırladım. Babam mimariyi inceliyor, annem bronzlaşmaya çalışıyor ve ben de sahilde oturuyordum. Ellerim topladığım beyaz deniz kabuklarıyla doluydu ve dalgaların huzur veren sesini dinliyordum. Başımı pürüzsüz, sıcak bir kayanın üzerine koydum ve orada uykuya daldım. Ailem beni uyandırdığında sol yanağımı, kolumu ve bacaklarımın sol tarafını yakmıştım.

Dalgaların burada ne aradığını merak ediyorum. Sonra omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti süzülüyor ve duyduğumun Akdeniz'in ılık dalgaları olmadığını fark ediyorum. Bu çok uzaklardan gelen rüzgârın sesi. Sıcak değil. Ve bir asansörde mahsur kaldım.

Kıvrılıyorum ve zihnim yine dalıp gidiyor. Annemi ve sıcaklığını hayal ediyorum. Babam için Noel hediyelerini paketliyoruz. Yemeklerinin kokusu odayı dolduruyor ve ben gülüyorum.

Avucumu kaşıyorum ve acıyınca tekrar uyanıyorum.

Hâlâ karanlık.

Hava hala soğuk.

Hayal meyal tanıdığım sakinleştirici bir koku taşıyan bir cekete sarılmışım ve bu koku bana ait değil. Uyudum, acımasız bir katil ve hepimiz gibi bir insan olarak tanıdığım bir adam tarafından kucaklandım. Kolu omuzlarıma dolanıyor ve dokunuşu kumaşta delikler açarak tenimi sonsuza dek işaretliyor.

Sanırım o da uyandı. İkimiz de konuşmuyoruz ve ben tekrar uykuya dalıyorum, daha da yakınlaşıyorum, bulabildiğim küçük sıcaklığı ve yaşam kanıtını arıyorum.

* * *

Bacaklarım uyuştu. Pozisyon değiştirirken uyluk kaslarım protesto ediyor. Hâlâ karanlık. Başım Eric Reed'in sıcak, eşit bir şekilde yükselip alçalan göğsüne yaslanıyor. Vücudunun benimkine bu kadar yakın olması tenimi karıncalandırıyor. Yutkundüğümde boğazım acıyor. Nasıl kavga ettiğimizi, beni nasıl öldürmeye çalıştığını ve şimdi bunların ne kadar boşuna olduğunu düşünüyorum. Bu geceden sonra beni bir daha korkutabileceğine inanmakta zorlanıyorum.

Tekrar kayıyorum ve daha aşağıya kayıyorum, yarı uzanıyorum, yanağım yeleşinin pürüzsüz

kumaşına değiyor, kulağım

Midesi. Hırıldıyor. Yumuşak, zengin bir koku etrafımı sarıyor ve daha derin nefes alarak burun deliklerimi doldurmasına izin veriyorum.

Üstümüzde bir yerde bir tel gıcırıyor. Terk edilmiş bir ses.

* * *

Eric

Biz uyurken yere çöktü ve başını kucağıma koyarak güvenle yattı. Birkaç kez bir şeyler mırıldanıyor. Kelimeleri yakalamaya çalışmak için daha yakına eğiliyorum. Acaba bu kabusları mı görüyor, yoksa rüyaları onun bir süreliğine uçup gitmesine, kırılgan küçük kuşu alıp uçmasına izin mi veriyor? Hiç kıpırdamadan oturuyorum. Onun bu gerçekliğe uyanmasını istemiyorum. Ben de içindeyim ve bu iyi bir şey değil ve kapana kısıldık. Sakin kalmaya çalıştım, dediğim gibi, panik yapmanın faydası yok ve yapmayacağım. Karanlık, soğuk ve geç saat beni itiraf etmek istediğimden daha fazla etkiliyor. Anna uyuduğu için kendimi çok daha yalnız hissediyorum. Tedirgin ya da daha arkadaş canlısı olması fark etmeksizin, uyanık olduğu zamanlar garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Dostluktan bahsetmişken... Düşüncelerim birden fazla kez daha önce yaptığımız, yataktaki tercihlerimle ilgili konuşmaya kaydı. Burada hiçbir şey olmayacak, bu her açıdan yanlış, ama ya sonrası olsaydı... Benimle tekrar buluşmaya cesaret edebilir miydi?

Yanağını, alnını, yumuşak saçlarını okşuyorum. Ona zarar vermeyeceğim. Bu söz konusu bile olamaz. Yaşamalarını sağlayacağım. Gerekirse Salvatore'la ölümüne savaşırım. Hayatımda tek bir kişiye bile bu kadar yakın hissetmemiştim ve bunu yok etmeyeceğim.

Ama kapısına gelsem ne yapardı? Polis mi çağırırdı? Çığlık atıp ağlar mıydı? Yoksa bu türünün tek örneği kadın beni içeri alır mıydı?

Denememeliyim bile, biliyorum, bu sadece birimizin incinmesiyle sonuçlanacak, ama lanet olsun onu keşfetmek, bunu keşfetmek istiyorum.

Elimizde bir şey var. O ilk masum buluşmada bile bir şeyler vardı. Onu takip etmiyordum, aslında sadece bir fincan kahve içiyordum, ama onu dosyalarımızdan hemen tanıdım. Göze çarpan oydu. İlk birkaç kelime ve görüntüden lüks yaşamadığı belliydi, bu yüzden onu işbirlikçi olarak yazdım, ama karanlık, üzgün gözleri, o utangaç perili ifadesi, boktan küçük bir şirkette çalışmak için umut verici bir hukuk kariyerini bırakmış olması. Bu beni meraklandırdı ve ona yaklaştım.

Belki de bu onu kurtardı? Geriye dönüp baktığımda, bu küçük dişi tarafından gerçekten alt edildiğime inanmakta zorlanıyorum. Elbette, iyi dövüştü ama hadi ama, benim dengim değildi. Onu tutarken her an boynunu kırabilirdim. Sanırım bir şey beni engelledi. Hâlâ tekmelediği ve vurduğu birkaç hassas bölgem olsa da, yaşamasına izin verdiğim için mutluyum. Bana gösterdiği güven şu anda beni bunaltıyor.

Umarım biri bizi bulur.

* * *

Anna

Bir şey boynumdaki deriyle dalga geçiyor. Bir tüy ya da kelebek gibi. Ne olduğunu anladığımda onu

kovmak için elimi kaldırmak üzereyim. Bir sonraki titreşim nefesi almak için savaşıyorum, olabildiğince hareketsiz yatıyorum. Eric

Beni okşuyor. Yavaşça. Duygusal bir şekilde. Sanki buna hakkı varmış gibi, sanki benim sevgilimmiş gibi. Onu hiç böyle nazik hayal etmemiştim. Tüm vücudumda tüylerim diken diken oldu. Hareket etmiyorum. Uyanık olduğumu biliyor olmalı. Belki de ikimiz de masumiyet maskaralığını biraz daha sürdürüyoruz, her şeyin ortasında küçük bir iyilik penceresi gibi?

Sonunda durdu.

Eli boynuma indiğinde, avuç içi hassas etimi kapladığında, kısa ve çaresiz bir an için beni öldüreceğini hayal ediyorum. Kalbim güm güm atıyor ve başım dönüyor. Karşı mı koymalıyım yoksa ona izin mi vermeliyim, bu kaçıışı hoş mu karşılamalıyım, bilemiyorum.

Ve sonra orada öylece yatıyor. Sıcak. Pürüzsüz. Savunmasız boynumda nazik bir güvenlik katmanı. "Özür dilerim," diye fısıldıyor ve çıkarıyor.

"Ne için?" Ağzımı açtım ve boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Ne için?" Tenimde şimdi boş ve çıplak hissettiğim noktayı ovuyorum ve yanına oturuyorum. Kaslarım acıyla çığlık atıyor ve yüksek sesle inliyorum.

"Ben- Hiçbir şey," diyor.

"Tamam." Gülümsüyorum. "Sorun değil. Bana karşı yumuşak davrandığını kimseye söylemem." Gülüyor ve aramızdaki gerginliğin bir kısmı uçup gidiyor.

"Saat kaç acaba?" İçimi çekiyorum ve sertleşmiş sırtımı düzeltiyorum. "Altı buçuk."

O hareket ettikçe kafes sallanıyor. "Biraz ısınmam lazım. Çok üşüyorum," diye mırıldanıyor.

Ben de ayağa kalkıyorum, yüzüm buruşuyor ve inliyorum. Bir ayağımdan diğerine geçerek onun adımlarını dinliyorum. "Ne yap-" diye başlıyorum, sonra sızlanıyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum, ışık geri gelirken ellerimle kapatıyorum. "Hâlâ yanıyor mu?"

"Evet."

Yavaşça gözlerimi açıyorum, gözbebeklerim çok sert kasılmaya zorlandıkları için protesto amacıyla ağlıyor.

Sisli bir şekil görüş alanıma giriyor ve görüntü netleştğinde omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Berrak yeşil gözler, hafif kan lekeleri, keskin bir çene ve inanılmaz derecede yüksek elmacık kemikleri. Saman sarısı, karmakarışık saçları yüzüne doğru sarkıyor. Beni izlerken gözlerini kısıyor. Bu Eric. Ayaklarıma bakıyorum, nefes alıyorum ve tekrar ona bakıyorum. Bu Eric Reed, neredeyse beni öldürecek olan tetikçi. Karanlıkta geçen uzun ve soğuk saatler boyunca, aramızdaki fiziksel, küçük yakınlaşmalar ve sırların değiş tokuşuyla, burada birlikte kapana kısıldığım adamın kim olduğunu unutmuştum.

Hiçbir şey öncekinden farklı değil ama yine de bir şekilde her şey öyle. Belli belirsiz ama aramızda bir şeyler değişiyor.

"Sabah oldu," diyorum.

Eric benim oldukça açık olan ifademi kabul etmiyor, sadece iç geçiriyor ve ellerini ceplerine sokarak duvara yaslanıyor.

Ellerimi sıkıp açıyorum ve kan dolaşımını yeniden sağlamak için ayaklarımı yere vuruyorum. Susadım. Gece boyunca hafif bir arka plan gürültüsü olan baş ağrısı şimdi kendini belli ediyor.

Ve işemem
gerekıyor. Bu
kaçınılmaz.

Eric ve ben küçük alanda daireler çizerek yürürken göz temasından kaçınıyoruz. Zihnim fazla mesai yapıyor, işemekten nasıl kaçınacağıma, işemem gerekirse nereye gideceğime ve işerken nasıl

mahremiyet sağlayacağıma dair az çok fantastik birkaç fikir bulmaya çalışıyorum. Ama düşündükçe ihtiyaç daha da büyüyor ve dev bir ikilem haline geliyor. Acı verici bir ikilem. *Hayatta olmaz. Ölmeyi tercih ederim.*

Ama tabii ki ölmeyi tercih etmeyeceğim.

Üşümüş bacaklarımı ovuyorum ve birkaç kez zıplıyorum. Eric'in nefesi kesiliyor ve kafes sallanırken elimi duvara dayayarak kendimi sabitliyorum.

"Yapma. Sikeyim. Yapma. Bunu," diye hırlıyor.

Sanki içlerini görebiliyormuşum gibi duvarları tarıyorum. "Sence bir şekilde gevşemiş midir?" "Ben nereden bileyim?" Volta atmayı bıraktı ve bana dik dik baktı.

Bakışları kalp atışlarımı hızlandırıyor. Birdenbire neden bu kadar düşmanca davrandığını bilmiyorum. Belki o da benim gibi ölümün yanından geçip gittiğini hissediyordur? Belki o da korkuyordur? Mideme kramplar giriyor.

"İşemem lazım." Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüverdi.

Eric bana doğru dönüyor. Ne söyleyeceğini biliyorum. Sırtışını şimdiden görebiliyor ve müstehcen yorumlarını duyabiliyorum. Kendimi destekleyerek başımı kaldırıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. Sonsuza dek yorgun görünüyor, yüzünde sırtış yok ve tek yaptığı başını sallamak.

"Nasıl bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, yanaklarım aniden tüm vücudumun olmasını dilediğim kadar ısınıyor. O gülüyor. "Nasıl işeyeceğini bilmiyor musun?"

"*Hadi* ama." İçimde bir öfke şimşegi çakıyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun. *Burada* nasıl idare edeceğimi bilmiyorum, her yeri kokutmadan ve *sen buradayken*." Derin nefes alıyorum ve karnımın alt kısmına giren krampla savaşıp kalçalarımı sıkıyorum.

"Evet, anlıyorum ama bunu sen istedin." "Bunların hiçbirini ben istemedim!" Hırladım.

"Ben de öyle." İç çekiyor. "Ben de öyle." Bana bakıyor, gözleri kısılıyor. Küçük alanda etrafına göz gezdirdikten sonra tekrar bana bakıyor. Bir şeyler planlıyor gibi görünüyor. Gözleri hiçbir şeye ihanet etmediğinde ve içeride hala çok şey olup bittiğinde beni her zaman sinirlendirir. Arkamda kapılar var ve bakışları benden kapılara kayıyor.

İleri doğru bir adım attığında geri çekiliyorum, kalbim tekliyor.

"Ne oldu? Birdenbire benden korkmaya mı başladın, Anna? Birkaç dakika önce başını kucağıma koymuştun, aşkım." Sesindeki alaycı ifade geri döndü.

Ona bakarken sertçe yutkunuyorum. "Sadece dikkatli ol."

Sırtıyor ve bana doğru uzanıyor. Ondan kaçmaya çalışıyorum ama bir avucunu yanımdaki duvara vuruyor ve diğerini kalçama yerleştiriyor.

Nefesim kesiliyor ve göğsünü itiyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Kıpırdama." Sesi o kadar sert ki olduğum yerde donup kalıyorum.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor kulağıma, sağ kalçamın yan tarafını ararken ve sonra sol tarafımı okşarken. İçimde bir panik kargaşası dalgalanıyor ve göğsünü tekrar itiyorum. Eğer bana zarar verecekse, kendimi savunmak için yeterli gücümün kaldığından emin değilim. Eric'in eli takım elbise ceketinin ceplerinden birine dalıyor ve sonra bir adım geri çekilip elinde katlanmış bir zarf tutarak sırtıyor. Kağıdı sallıyor. "Bazı bilgiler. Artık işime yaramıyor."

Ani neşesini anlamadığım için kaşlarımı çatıyorum.

Sırtışı daha çok bir gülümsemeye dönüşüyor ve gözleri parlarken kalbim bir an için titriyor. "İşte yapacağın şey." Arkamdaki kapıları işaret ediyor. "Çatlağa bak."

Neyi işaret ettiğini görmek için dönüp ona bakıyorum, kafamı sallıyorum, sonunda çıldırdığımı düşünüyorum. Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok.

Zarfı açtı. "Oturun, bunu altınızda belli bir açıyla tutun ve kapıların altındaki çatlaktan dökülmesine izin verin. Dağınıklık yok. Anladın mı?"

Şaşkınlıkla ona baktım. *Bu* yüzden mi üzerime geldi? Bana zarar vermek ya da daha kötüsünü yapmak için değil de, işememe yardım etmek için mi? Dudaklarım seğiriyor ve durduramadan

gölmeye başlıyorum.

Eric incinmiş görünüyor. "Neyin var senin? Bu iyi bir plan."

Gözyaşlarım yanaklarıma düşene kadar gülüyorum. "Bu-" diye hıçkırıyorum. "Öyle." Histerik bir şekilde kıkırdıyorum. "Düşündüm ki..." Ceketinin koluyla yüzümdeki ıslaklığı siliyorum. "Ver onu bana." Zarfa uzandım.

Yüzündeki ifade beni yine küplere bindiriyor. Sebep ne kadar aptalca olursa olsun, biraz gülmek özgürleştirici.

Eric bana bir kağıt parçası uzatıyor. Dudaklarımda hâlâ bir gülümsemeyle işaret ediyorum. "Arkanızı dönmeniz gerekecek."

Ellerini kalçalarına koyuyor ve duvara yaslanıyor. "Bunu hayatta kaçırmazdım."

Donup kalıyorum ve ona bakıyorum, gülümsememin kalıntıları bir anda yok oluyor. Kalbim hızlanıyor. Ciddi olamaz!

Gülüyor. "O yüz her şeye değerdi!" "*Hiç* komik *değil!* Arkanı dönmeni istiyorum, Eric."

Gözlerini deviriyor ama sonra dönüp karşı duvara bakıyor. Yırtık çoraplarımı, külotumu indiriyorum ve bir elimle eteğimi ve ceketimi kaldırırken diğer elimle altımdaki kâğıdı tutuyorum. Çömeldiğimde bacaklarım bana zorlukla itaat ediyor ve istismar edilen uzuvlarımdaki acıdan titriyorum. Rahatlamaya çalıştıkça karnımın alt kısmındaki ağrı artıyor. Hiçbir şey olmuyor. Onun varlığının çok farkındayım, çok beceriksizim, dönüp beni çıplak göreceğinden çok korkuyorum.

"Sakın dönme," diye mırıldanıyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum. Sırtı hâlâ bana dönüktü. "Söz veriyorum Anna, sakin ol." "Kulaklarını da kapatmanı istiyorum."

Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi neredeyse hayal edebiliyorum, ama nazikçe kollarını kaldırıyor ve kulaklarını kapatıyor. Ve sonunda, işe yarıyor.

Bölüm 15

Anna

Sonra, onu yalnız bırakma sırası bende.

Ona sırtımı dönüyorum ve ayak parmaklarımı oynatarak uzuvlarıma biraz sıcaklık girmesini sağlamaya çalışıyorum. Başım zonkluyor ve ağzım zımpara kağıdı gibi. Acıktım ama hâlâ acıkmadım. Boğazımda sürekli bir ağrı var ve hareket ettiğimde vücudumdaki her kas protesto ediyor.

Titriyorum ve omzumun üzerinden Eric'in arkasına, beni inciten ve çok korkutan adama bakıyorum. Çarpıcı derecede güzel bir adam. Bunu fark etmemek mümkün değil. Gözleri daha ilk bakışta dikkatimi çekmişti. Starbucks'ta kahve şakaları, geçici sorular, ilginç felsefi tartışmalar. Çok tatlı görünüyordu, aynı anda hem kendinden emin hem de utangaç. *Her şeyi numara mı yapıyordu?* 'Mesleğini' ve bu konuda ne kadar kayıtsız görüldüğünü düşünüyorum. Başımı sallıyorum. *Muhtemelen, Anna.*

İlişkimiz gece boyunca, zoraki yakınlığımız sırasında çok değişti. Vücudumu saran kollarının izi bende iz bıraktı. Karşılığında bir şey talep etmeden yakın olmanın verdiği güven duygusu, alışabileceğim bir şeydi. Başka koşullarda. Ama bu yolculuğa çıkarken neyseki şimdi de aynıyız. Sıcak elleri, başımı döndüren bir kokusu ve üzerinde uyuyabileceğim bir kucağı olsa bile o hâlâ bir katil. Ben hâlâ onun kurbanıyım. Bu hatırlatma kalbime saplanıyor ve tekrar acıtıyor. Soğuk, gri, çelik duvarlar bizi çevreliyor, alçak tavan klostrofobik darlığı artırıyor. İnatçı yüzeyler, vurdumduymazlıkları içinde bizim sonumuz olabilir. Şimdi özel işini bitirdiğine göre, ben de lanet olası katı kapıları tekrar inceliyorum. Burada sıkışıp kaldık. Belki de burada birlikte öleceğiz? Bu düşünce artık bana panik atak hissi vermiyor. Dar alan da öyle. Ben bunu aştım.

Eric esniyor ve duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor. Esnemesi bulaşıcı ve çenemi genişletirken bir elimle ağzımı kapatıyorum. Bana bakıyor ve gülümsüyor, bu hareket gözlerinin parlamasına neden oluyor. Ağzımın kenarlarını gülümsemeye benzediğini umduğum bir şekilde kaldırıyorum.

"Yeterince dinlenemedin mi?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Anladığım kadarıyla sen de öyle."

Birbirimize baktığımız garip bir an var. Başımı kucağına koymuş dinlenirken beni nasıl okşadığını hatırlıyorum. Dokunuşu çok nazik ve parmakları çok sıcaktı. Sonra omuz silkiyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum. Üzerinde duracak bir şey yok.

İç çekiyor. "Şimdiye kadar kaldığım en kötü motelden bile daha kötü ve bu çok şey ifade ediyor.

Kirli bile değil

Bunda çarşaf var. Kahvaltı da yok. Biraz çırpılmış yumurta ve jambon cidden işime yarardı."

Kısa bir kakhaha attım. "Ve kahve." Yemek düşüncesiyle midem kasılıyor.

"Kahve kelimesini kullanmana izin yok, kafir," diyor Eric.

Gülüyorum. "Lanet olsun, senin katran gibi şeyini bile içerim."

Gülümsemesi soluyor. "Eğer buradan çıkmazsak, yakında istediğimizden daha fazla dinleneceğiz." Kalbim sıkışıyor ve dudaklarımda hâlâ var olan gülümseme kayboluyor.

"Evet."

Nasıl olacağını merak ediyorum. Acı verici mi olacak? Birbirimizin uzuvlarını çiğnemeye başlayacak mıyız?

Öylece uykuya mı dalacağız? Duyduğuma göre önce susuzluk öldürürmüş. Üç gün içinde.

Elinin tersiyle yanağımı okşadığında sarsılıyorum.

"Bu kadar üzgün görünme, Anna Raymond. Çıkarsak, çıkarız. Çıkamazsak, daha kötü yollar da var.

Bu konuda bana güvenin." Kolunu bırakır.

Kaşlarımı çatıyorum ve haklı olduğuna karar veriyorum. Korkacak bir şey yok. Savaşacak bir şey yok. Eğer zamanımız dolmuşsa, bu konuda hiçbir şey yapamayız. İstersem hayatımın yasını tutabilirim. Asla sahip olamayacağım çocuklar, asla yaşayamayacağım aşk üzerinde durabilirim. Ya da bunu yapmamayı seçebilirim.

Geçen yıl kendi hapishanemde yaşadım. Kendimi o kadar mükemmel bir şekilde kilitledim ki, zaten hiçbir zaman bir kocam, çocuklarım ya da herhangi bir mutluluğum olmayacaktı. Korkacak ne var ki? Son birkaç saattir tecavüzden bu yana yaşadığımdan daha fazla yaşıyorum. Bunu anlamak için asansörde istemsiz bir hapsin gerekmesi komik. Ve bunu fark etmemi sağlayan kişinin profesyonel bir katil olması. Komik. Ya da üzücü. Çünkü her şey için çok geç.

Kasvetli bir gülümseme yayıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Teşekkür ederim." Yaklaştığını duyuyorum. "Ne için?"

Yutkunuyorum ve gözlerimi açıyorum. Önümde duruyor, gözleri gözlerime dikilmiş, çok yakınımnda, üzerimde yükseliyor. Onu tekrar bu kadar yakınımnda gördüğüm için göğsümde bir şeyler alevleniyor. Kendime bile itiraf etmekten korktuğum bir şeyi istiyorum.

"Bana gücünün bir kısmını verdiğin için." Sesim çığlaştı, boğazımdaki nem eksikliği onu daha da sertleştirdi.

Eric'in bakışları titremiyor, o daha da yaklaşırken benimkiler de titremiyor. "Zaten sahip olmadığın bir şeyi sana veremem," diye fısıldıyor.

Daha da yaklaştığında başımı eğdiğimde kalbim hızla çarpıyor, yeşil gözleri artık bir bulanıklık gibi tüm dünyamı kaplıyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve nefesini dudaklarımda hissettiğimde gözlerimi kapatıyorum.

* * *

Eric

Berbat görünüyor ama yine de kalp şeklinde yüzü, dolgun dudakları, biraz çatlamış ve çilek sarısı saçlarıyla çok güzel. Bir arının bala çekilmesi gibi ona çekiliyorum. Aramızdaki hava yüklü, yoğun ve kalbim göğsümde ağır bir şekilde çarpıyor.

Bir kolumu kaldırıyorum ve yanağını okşuyorum. "Seni öpebilir miyim, Anna?"

Göz kapakları titriyor ve alt dudağını emerek çiğniyor. Sıkıntısını belli ediyor ama hayır demiyor. Hayır demesine saygı duyup geri çekilirdim ama siktir et, itiraz etmezse o dudaklar benimdir.

Gözleri benimkilere kaydı. "Nefesim berbat."

Gülüyorum ve içeri giriyorum. "Benimki de öyle."

"Berbat öpüşürüm."

"Hayır, değilsin." O kadar yakınım ki, hızlı, sığ nefeslerinin dudaklarımı havalandırdığını hissediyorum. "Bunu bilmiyorsun."

Dudaklarımın onunkilere değmesine izin verdim. "Bir saniye içinde öğreneceğim."

Nefes nefese kalıyor ve başını eğiyor. Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve içimden bir arzu ateşi fişkırıyor. Göğsü kabarıyor. Cevap veriyor ama titriyor. Öpüşmeyi kesip onu kucaklıyorum ve çenemi başının üzerine koyuyorum.

"Benden korkuyor musun?"

Başını iki yana sallar. "Ya da belki. Bilmiyorum. Kafam karıştı." "Sorun değil. Benim kafa karışıklığımla boy ölçüşebileceğinden şüpheliyim."

Büyüyen ereksiyonum karnına baskı yapıyor ve her şey kafasında belirlediğinde içinden bir dalgalanma geçiyor. "Şşşt." Onu biraz yana çekiyorum, hala onu tutuyorum. "Kendi iradesi var. Endişelenme." "Endişelenmiyorum," diye fısıldıyor. "Sana güveniyorum."

Tam o anda kendini mahkum ediyor. Ona hayatımda ihtiyacım var. Bunu nasıl başaracağımı bilmiyorum ama ısrarcı olmazsam bir hiçim.

Eğer dışarı çıkabilirsek tabii.

"Siktir!"

İkimiz de aynı anda donup kalıyoruz. Ses çok uzak, ama biz onu duyabiliyorsak, o da bizi duyacaktır.

Anna ve ben kendimizi kapılara attık ve yumruklarımızla kapılara vurduk.

"Yardım edin! Merhaba!" diye bağılıyor. "Asansörde mahsur kaldık!"

"Bizi duyabiliyor musun?" Bağııyorum.

"Ne oluyor lan?"

Anna vurmaya ve çığlık atmaya devam ediyor. Bir an duruyorum. Ses yaklaşıyor ve onu tanıyorum. Bu iyi haber, çünkü bizi bulan lanet olası Christian Russo ve bu benim küçük tutsağım için gerçekten kötü haber, çünkü onun yaşamasına izin vermek ona uymayacak. Anna'ya ve gözlerinde parlayan umuda bakarken sertçe yutkunuyorum.

"Bizi duydu. Her şey yoluna girecek."

"Dostum!" Bağııyorum. "Bizi buradan çıkarabilir misin?" Sessiz. "Eric?"

"Evet." Gözlerim Anna'ya kayıyor ve her şeyin farkına vardığını görüyorum. Ağzı açık kalıyor ve başını sallıyor, gözleri genişliyor ve duvara çarpana kadar geri geri gidiyor.

Elimi omzuna koyuyorum. Kapıya dönmeden önce, "Her şey yoluna girecek," diyorum. "Chris! Çıkar bizi buradan." "Bizi,

Eric. Gerçekten mi?"

"Önceliklerini doğru belirle, ahbap," diye hırladım, dehşete düşmüş Anna'ya tekrar bakarak. Nedense olayların bu şekilde gelişeceğini tahmin etmemiştim. Onu Christian Russo'nun dönüştüğü cinayet makinesinden kurtarıp kurtaramayacağıma dair hiçbir fikrim yok ve bu beni hasta ediyor.

"Üzerinde çalışıyorum. Biraz zaman alabilir. Lanet bir asansörü nasıl açacağımı bulmam lazım."

"Tanrı aşkına, bir inşaat alanında duruyorsun. Levye ya da kaldıraç olarak kullanabileceğin bir şey bul."

"Geri geleceğim."

"Olsan iyi edersin, yoksa hayatının sonuna kadar peşini bırakmam." "Geri döneceğim."

Tekrar sessizleşiyor.

Şoka girmiş gibi görünen Anna'ya dönüyorum. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve gözlerimiz buluştuğunda başını sallıyor.

"Bu senin ortağın."

Başımı salladım.

"Evet."

Alt dudağı titrer ve dişlerini dudağına geçirir. "Beni öldürecek, Eric." "Hayır,

öldürmeyecek."

"Bana bunun sözünü veremezsin."

Haklı, yapamam ama bunu ona söylemiyorum. "Ben ne dersem onu yapar. İyi olacaksın."

"Emin misin?"

Gözlerinde küçük bir umut ışığı parlıyor. Birkaç dakika içinde sönebilecek bir ışık. O benim.

Buna izin vermeyeceğim.

"Korkuyorum," diye inliyor.

Ne yazık ki, iyi sebepleri var. Onu kollarıma çektim. Titriyordu.

"Titreme," diye fısıldıyorum.

Dışarıdan gelen bir takırtı sesi ikimizi de sıçrattı. "Geri!"

"Evet, bu oldukça açıktı."

"Bazı hidrolik şeyler buldum. Ve bir kaynak aleti. Bu işe yarayabilir. Orada dur."

Uzak duvara doğru ilerliyoruz ve dar alanımızda yüksek bir tıslama sesi yankılanıyor. Kapılar gıcırıyor ve gıcırıyor. Bu bana umut veriyor. Anna'nın göğsü düzensiz bir şekilde kabarıyor ve ona baktığımda yanaklarından taze gözyaşları süzülüyor.

"Burada ölmeyi tercih ederdim," diye fısıldıyor. "Onun sadist bir psikopat olduğunu söylemiştin. En azından sen olamaz mısın? Lütfen?" Sesi son kelimedede kesiliyor ve başını göğsüme gömüyor.

Elimi ensesine koyuyorum ve onu kendime çekiyorum. Onu rahatlatmak için söyleyebileceğim hiçbir şey yok.

Aniden gürültü arttı ve kapılar bir parça aralansa da içimde umut yeşerdi. Burada ölmek istemediğimden emindim.

Christian'ın yüzü bir santim genişliğindeki boşlukta beliriyor ve makineyi kapatıyor. Önce Anna'ya, sonra bana bakıyor, kara gözleri hiçbir şeyi ele vermiyor. Sonra motoru tekrar çalıştırıyor ve aleti kapıların arasına koyuyor. Tıslıyor ve debeleniyor ama kapılar açılıyor. Bir sonraki kadın üçte birinde durduk. Umarım biz tırmanırken kafes düşüp Anna'yı ya da beni ikiye ayırmaz.

Aradaki boşluk yeterince açılınca Christian bir kürdan tükürüyor ve çömeliyor kollarını kalçalarına dayayarak önce bana, sonra Anna'ya bakıyor.

"O zaman sizi oradan çıkarsak iyi olur."

Onunla Anna'nın arasına girip elimi uzatıyorum. Beni yukarı çekip yana itiyor ve Anna'ya uzanıyor. Ondan bir inilti duyuyorum ve onun önüne geçiyorum.

"Geri çekil."

Ayağa kalkıyor, benden biraz daha uzun, gülünç derecede geniş göğüslü, göz korkutucu kaslara sahip. "Ciddi olamazsın."

"Geri çekil, hemen," diye hırladım.

Ellerini uzatıyor ve birkaç adım geri atıyor. Açıklığın önünde çömeliyor uzanıyorum. Anna en uç köşelerden birinde toplanmış, özgürce ağlıyor. Başını sallarken yalvarırcasına bana bakıyor.

"Lütfen, Eric."

"Orada kalamazsın. Gel artık."

Gözleri benimle omzum arasında gidip geliyor, şüphesiz yaklaşmakta olan bir Hristiyan'a bakıyor. Yüksek sesle hıçkırarak bana küçük elini uzattı. Bileğinden tutup onu yukarı çektim.

Anna'yı arkamdan itiyorum ve bir silah sesi duyduğumda

etrafımda dönüyorum. "Eric, bu ne lan, o yaşayamaz."

"Ona dokunmayacaksın."

"Ona ben dokunmayacağım, mermim dokunacak."

Bir adım ileri atıyorum ve yakasından tutarak onu geri itiyorum. Bir beton bloğu hareket

ettirmek gibi, zar zor kımıldıyor.

"O. Yaşıyor," diye bağırdım.

Christian beni kenara itiyor ve gözleri faltaşı gibi açılmış Anna'yı kendine doğru çekerek silahı şakağına dayıyor. "Ne oluyor lan? İyi kafa veriyor mu? Orada ne yaptın da birdenbire bu kadar değerli oldu?" Bir kolunu Anna'nın boğazına dolayarak onu kendine yaklaştırıyor. "Belki paylaşmak istersin?"

Anna'nın gözleri irileşiyor ve bacaklarını tekmelemeye başlıyor, boğazından yarı boğuk iniltiler kaçıyor.

Christian'ın suratına sert bir yumruk atıyorum ve sendelemesine neden oluyorum. Ellerini meşgul ediyor ve Anna'yı yana fırlatıp üzerime atlamadan önce birkaç darbe daha almayı başarıyorum. Sert, beton zemine yuvarlanıyoruz ve yumruğunu tekrar tekrar yüzüme indiriyor. Bu canavar adamdan daha güçlü değilim ve sonunda beni altına aldı, ön kolu boğazıma bastırıyor. Elimi yere çarparak yenilgimi kabul ediyorum. Baskıyı biraz hafifletiyor ama kalkmama izin vermiyor.

"Chris," diye mırıldanıyorum. "Bir yıl önce çok kötü yaraladığın o kız-" Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor ve dudakları ince bir çizgi oluşturuyor. "O benim için o kız, dostum. Bırak onu gitsin."

Kolunu kaldırdı, hâlâ bana sarılıyor. "Salvatore kafanı tepside sunacak." "Bu benim baş ağrım, senin değil. Beni becermeyi planlamıyorsan, Çimdi defol git üstümden." Christian homurdanarak ayağa kalkıyor, sonra da dönüyor.

"Hangi cehenneme gitti?"

Bölüm 16

Anna

Hayatımda hiç Eric'in ortağının, Christian diyor ona, kafama silah dayayarak beni boğucu bir pençeyle ezdiği o birkaç saniye kadar korkmamıştım. Eric beni kovalarken bile. Ya da belki de kovalıyordum. Hatırlayamıyorum. Tüm vücudum korkudan gevşemiş durumda. Çki dev tartıGıyor ama kalp atıGıların sesinden ne dediklerini duyamıyorum ve sonra Eric yumruğunu Christian'ın suratına indirince her Gey sarsılıyor. Yere savruluyorum, darbenin etkisiyle dizlerim ve dirseklerim pürüzlü yüzeyde sıyrılıyor. Yüzüstü yere düGmeden önce bir kez takla atıyorum ve geçici olarak yön duygumu kaybediyorum.

İki öfkeli kurt gibi çarpışan adamlara bakarken, asansör beni gizleyene kadar ellerim ve dizlerim üzerinde geriye doğru sürünüyorum, sonra ayağa kalkıyorum ve deli gibi koşuyorum. Neredeyse nefesim tükenecek, yine de devam ediyorum. Kalırsam öleceğim. Bundan kesinlikle eminim. O kocaman karanlık adam Eric'i dövecek ve sonra da beni öldürecek. Müstehcen yorumunu hatırlayınca içimde mide bulantısı yükseliyor. Şansım varsa beni öldürür.

Bir telefon bulmalıyım. Eve, babamın yanına gitmeliyim. Polisi aramak zorundayım.

Vücudum ağrıyor ve birkaç kez tökezliyorum. Kaskatı kesildim, yara bere içindeyim ve asansörde geçirdiğim geceden sonra hareket etmeye alışkın değilim. Hâlâ Eric'in bana büyük gelen ceketini giyerken, çoraplarım tanınmayacak kadar yırtılmış, eteğim yırtılmış ve dizlerim sıyrılmış ve kan içindeyken nasıl görüldüğümü merak ediyorum. Saçlarım kuş yuvası gibi ve makyajım bir zamanlar koyduğum yer dışında her yerde olmalı. Evsiz gibi, uyuşturucu bağımlısı gibi, daha birkaç saat önce kendimden kaçtığım biri gibi görünüyor olmalıyım.

Eric'ten ayrıldığımdan beri ne kadar zaman geçtiğini merak ederek binanın içinde hızla ilerliyorum. İki dakika mı?

Üç mü?

Telefona nereden ulaşabileceğimi bulmaya çalışıyorum. Ofisler muhtemelen kilitli ve anahtar kartım da artık yanımda değil. İnliyorum ve bir an duruyorum, düşünemiyorum, sonra en yakın merdiven boşluğuna koşuyorum ve on üç kat aşağıya, sokak seviyesine iniyorum. Asansörde bir saniye bile geçirmeye hazır değilim. Girişteki ağır cam kapının kilidini açıp itiyorum ve etrafıma bakıyorum. Şehir henüz uyanmamış. Açık olan ne var? Nereye gidebilirim? Sola dönüp Starbucks'a giriyorum, kalbim balyoz gibi çarpıyor ve nefes nefese kalıyorum.

"Yardım edin," diye nefes nefese kaldım. "Polisi aramam lazım!" Gözlerimin ucuyla birkaç müşterinin şaşkın bakışlarını görüyorum. "Soyuldum!"

Baristanın ağzı açık kaldı ve hiç soru sormadan bana bir telefon uzattı. Diğer eli havada donmuş, bir kaşık tutuyor.

"Teşekkürler!" Şiddetle titreyen ellerimle babamın evinin bilinen numarasını çeviriyorum, çünkü cep telefonu numarasını bir türlü hatırlayamıyorum.

Topla, topla, topla!

Vazgeçmeden önce muhtemelen yirmi kez çalıyor. Gözyaşlarımı tutamadığım için boğazım düğümleniyor. Sessizce telefonu baristaya veriyorum ve kafeden çıkıyorum. Bacaklarım uyuşuyor, tüm vücudum kendini kapatıyor. Olacaklarla nasıl yüzleşeceğimi bilmiyorum. Saatile bakıyorum

ama tabii ki hala bozuk. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum. Güneş henüz fazla yükselmemiş ve hava serin. Dönüp sokağı tarıyorum. Eric ya da ortağından iz yok. Nedense bu beni rahatlatmıyor.

Bir taksi bana doğru geliyor ve durmayı başarıp başaramayacağını düşünmeden doğruca sokağa koşuyorum.

Kapıyı açıp babamın adresini kekeleyerek söylerken öfkeyle kornaya basıyor. Şoför bana şöyle bir bakıyor ve konuşmak için ağzını açıyor.

"Soyuldum," diye bağıryorum, içinde bulunduğum durumu açıkladığını düşünmesini umarak.

"Git! Lütfen. Git!"

Belki de süslü bir adrestir, bilemiyorum, ama beni çok rahatlattı, vitesi taktı, bana bir kez daha baktı, kenara çekti ve yola çıktık.

Başım ağrıyor, göğsüm yanıyor, boğazım kuruyor ve her yutkunuşum acıtıyor. Her rahatsızlık bana onu hatırlatıyor. Korkum neredeyse fiziksel olarak acı veriyor. Babamı öldürmüş olsaydım kendimle yaşayabilir miydim emin değilim. Bizi ayıran kalın plastik duvara daha da yaklaşıyorum.

"Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Lütfen?"

Tereddüt ediyor, sonra koltukların arasındaki bölmeden bir telefon çıkarıp bana uzatıyor.

"Teşekkürler," diye iç geçiriyorum. Çevirmeye çalıştığımda ellerim öyle titriyor ki, silip tekrar denemek zorunda kalıyorum.

Doğru anlamadan önce defalarca. Kimse açmadığında göğsüm ağrıyor. Bir hıçkırıkla bağlantıyı kesiyorum. "Şansın yok mu?"

"Hayır," diye çıkışıyorum. Sonra biraz daha dostça ekliyorum, "Hayır, şans yok."

Yirmi dakikalık yol sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. Cumartesi sabahının erken saatleri ve çok fazla trafik yok. Birkaç arabayı geçiyoruz, ama çok fazla araba yanımızdan geçiyor.

"Lütfen daha hızlı sürebilir miyiz?"

"Hanımefendi, zaten hız sınırındayım."

"Lütfen." Sesim kesildi. Boğazımı temizleyerek, gözlerim acıdan yaşlarla dolarak bir deneme daha yapıyorum. "Lütfen." Gösterge panelindeki ehliyete bakıyorum. "Juan. Lütfen daha hızlı gidebilir miyiz?"

Dikiz aynasına bakıyor ve benim bakışlarımla karşılaşılıyor. "Sen-" diye başladı. Hızı hafifçe artırıyor. "-gerçekten bok gibi görünüyorsun."

İçim rahatlıyor, kısa sürede diğer tüm arabaları geçip şeritler arasında hızla ilerliyoruz. Başım sallıyor ve aynasından sarkan boncukları parmaklıyor.

"Tanrı yardımcım olsun," diye mırıldanıyor. Sadece katılabilirim.

Manzara sanayi bölgelerinden yerleşim yerlerine doğru değişirken, pencereden yansıyan yansımama bakıyorum. Solgun yüzüme bakıyorum. Koyu renk gözlerim boş ve cansız görünüyor. Önümde babamı görüyorum. Sonra Eric'i. Acımdan sorumlu olan adamı.

Beni öptü. Beni öptü ve bu hoşuma gitti. Omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü. Ceketini yorgun ve dayak yemiş bedenime daha sıkı sararken, kumaşın altındaki sıcaklıktan bir koku yükseliyor.

Kokusu.

Keşke her şey farklı olsaydı. O kadar çok isterdim ki zar zor nefes alabiliyorum.

Mükemmel kesilmiş çimleri, mavi yüzme havuzları ve beyaz çitleriyle mükemmel sıralar halinde yan yana dizilmiş küçük evlerin önünden geçiyoruz. Bir ömür önce istediğim şeyin bu olduğunu düşünmüştüm, böyle bir eve, böyle bir hayata sahip olmak. Çocuklar. Bir koca. Ürperdim. Hayır. Benim için değil, artık değil. Bir daha asla bir erkeğe yaklaşmak istemiyorum.

Eric'in yüzü önümde beliriyor. Engellerimi aşp yaralı ruhuma bakıyor. *"Ne kadar yalnız olduğunu biliyorum. Yumruklarımı acıyana kadar sıkıyorum. Sen. Bilmiyorsun. Bilmiyorsun. Kahretsin!* Gözlerim yaşla doluyor. Babamın sokağı bir sonraki sapaktan sonra. Kemerimi çözüyorum ve evini ilk kez görebilmek için boynumu uzatıyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor ve

nefesim daralıyor.

Lütfen iyi ol. Lütfen! Midem çok kötü ağrıyor. Mutlu bir son göremiyorum.

Sokağın kenarındaki devasa ağaçlar önce evini gizliyor. Ev görüldüğünde nefesim kesildi.

Dışarıda bir

Polis arabası. Aman Tanrım! Başım dönüyor. Babamın ölü yattığı, katledildiği korkutucu, dehşet verici görüntüler gözümün önünden geçiyor.

Ben dışarı fırlamadan önce araba tam olarak durmadı bile. Tökezleyip düşüyorum, asfalt dizlerimi sıyrıyor ama hissetmiyorum bile. Şoför arkamdan bir şeyler bağılıyor ama ben ayağa kalkıp ön kapıya koşuyorum. Titreyen parmaklarım önce kapı kolunu kavrayamıyor ama sonra korkumun şiddetiyle kapıyı neredeyse çerçevesinden söküyorum.

"Baba!" Boş koridorda bağııyorum. Sessiz ve her şey düzenli, temiz ve terk edilmiş görünüyor. Ölü gibi. Etrafıma bakarak tereddütlü bir adım atıyorum. "Baba!" Önce nereye bakacağımı bilmeden birkaç adım koşarken bir hıçkırık kaçıyor içimden. Evin arkasından sesler duyunca duruyorum, yönümü değiştiriyorum ve tökezleyerek mutfığa giriyorum.

Bu manzara için hiç hazırlıklı değilim.

Kana hazırdım, babam yerde kırmızı bir havuzun içinde ölü yatıyordu. Anlaşılmaz olanla yüzleşmek için kendimi çelikleştirmeye çalıştım. Tezgâhın yanında bir polis duruyordu. Yanında da ikizine benzeyen ortağı. Ben sendeleyerek odaya girdiğimde döndüler ve hareket ettikçe aralarındaki mesafe açıldı.

"Anna?" diyor bilinen yumuşak bir ses ve babamın endişeli yüzü gözümün önüne geliyor.

Duvarlar eğiliyor ve destek için ona uzanıyorum. Zemin beni karşılamak için yukarı çıkıyor ve sonra her şey kararıyor.

* * *

Eric

Christian'ın kolunu tuttum. "Bana bırak."

Huffs. "Kardeşim, sen ona aşık falan mısın?"

Çenemi sıkıyorum. Evet, neyim ben? "Ya da başka bir şey," diye homurdanıyorum. "Myles'ı buldun mu?" "Hayır, küçük sansar kaçtı."

"Ne oluyor lan? O küçük pislik senden nasıl kaçtı?"

"Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Binayı çok daha iyi biliyordu. Saatlerce onu aradım. Sonra sen gittin ve telefonuna cevap vermedin. Geri döndüm, kavga izleri gördüm ve aramaya devam ettim." Göğüs cebini karıştırıyor ve bir kürdan çıkarıp dişlerinin arasına sokuyor.

"Bütün gece bizi mi aradın?" Etkilendim. Kendini adanmışsın.

Bir kahkaha attı. "Tabii ki hayır. Otele gittim ve biraz kestirdim ama hey, geri döndüm."

"Çok nazıksın."

"Salvatore bir güncelleme isteyecektir. Pronto. Bunu sana bırakıyorum. Açıklaman gereken daha çok şey var.

İyi eğlenceler."

Kocaman omzuna bir tokat attım. "Buradan siktir olup gitmekle başlayalım. Araban var mı? Anahtarlarım falan yok."

"Dostum, önce bu pisliği temizleyeceğiz."

Haklı olduğunu fark ederek inliyorum. Kandan ve parmak izlerinden kurtulmalıyız. "Lanet olsun!"

Sonraki bir saat muhtemelen yetişkin hayatımdaki en boktan saatti. Süpürgeler, bezler ve kimyasallar bulup işe koyuluyoruz. İki belalı tetikçi yerleri paspaslıyor, kapı kollarını ve duvarları siliyordu. Kan bulaştırdığım ya da bir şeyler kaptığım her yeri. Bir tuvalette telefonumun

kalıntılarını buldum. Asansöre geldiğimizde, göğsümde bir panik hissettim. Tereddüt ettim, kafese baktım.

"Hadi yakalım şunu."

"Bunun parlak bir fikir olduğunu sanmıyorum. İşe koyul, seni ezik herif."

Dişlerimi sıkarak aşağıya iniyorum ve hemen burada geçirdiğimiz saatlerin anılarının saldırısına uğruyorum. Yerleri, duvarları ve tavanı silerken onun şu anda ne yaptığını merak ediyorum. Eminim doğruca babasına koşmuştur.

Paavraları fırlatıp atıyorum ve Christian'a uzanıyorum. "ıkar beni buradan, seni pislik." "Ben de seni seviyorum."

"Siktir git."

İyi haber, cüzdanımı ve anahtarlarımı buldum. Ayrıca Anna'nın çantasını da içinde her şeyiyle buldum. Küçük kız. Onu bulmak daha önce kolaydı, şimdi hem onun hem de babasının evlerinin anahtarları elimde, düzgünce etiketlenmiş.

Christian'ı otele bıraktım. "Myles'ın izini sür. Patronu arayacağım," diyorum.

Dudaklarını büzüyor ve yavaşça başını sallayarak bana bakıyor. Evet, ne düşündüğünü biliyorum. Ben de öyle düşünüyorum. şimdiye kadar muhtemelen polislerle konuşmuştur.

Bölüm 17

Anna

"Boynundaki izlere bak." Tüy gibi hafif parmaklar tenimde. Bana belli belirsiz başka birinin dokunuşunu hatırlatıyor.

Eric.

"Evet."

"Biri onu boğmaya çalıştı."

Hayır.

"Haklısın, Mendez. Yenildi. Yine de iyi bir mücadele verdiğini söyleyebilirim."

Hayır.

"Ne diyorsun sen? Kızımı öldürmeye mi çalıştılar?"

Hayır! Evet.

"Öyle görünüyor efendim. Savaş çürüklerinden. Tırnaklarına bak. Birkaçı kırık. Bacaklarındaki ve çenesindeki siyah izlere bakın. Eminim kollarında da savunma yaraları vardır."

Başımın altına yumuşak bir şey sıkıştırıyorlar ve bir el yanağımı okşuyor.

Eric.

Baba

!

Baba

!

Yerden fırlayıp önümde çömelen babama şaşkınlıkla bakıyorum, sonra kollarımı boynuna doluyorum, ani hareket yüzünden başım dönüyor. "Baba!" diye mırıldandım. "Düşündüm ki-" Bunu düşünmek o kadar acı veriyor ki, yüksek sesle söylemek daha da acı veriyor. "Öldüğünü sanmıştım."

Başını kaldırır ve kucaklaşmayı keser. "Öldüğümü mü? Anna, sen kayboldun. Dün gece seni aradım ama cevap vermedin. Ve sen her zaman cevap verirsin. Aramaya devam ettim, tatlım. Sonra işyerini aradım. Hiçbir yerde cevap vermedin. Ofis binana gittim ama hiç ışık yoktu. Hiçbir yerde yoktun. İyi olmadığını biliyorum." Dudağını ısırdı. "Onları aramak zorunda kaldım. Ne oldu? Neler yaşadın?" Bana baktı ve elimi tuttu.

Göğsüm sıkışırken ve gözyaşlarım dökülmeye başlarken başımı sallıyorum. "Baba, çok şey oldu. Sana anlatacak çok şeyim var." İki polise bakıyorum. Belki de onların buradaki varlığı babamın hayatını kurtarmıştır? *Tanrı'ya şükür!*

Acaba Eric'in ortağı buraya geliyor mu? Deneyebilir. Artık desteğimiz var.

Babam kalkmama yardım ediyor ve babam kahve koyarken mutfak masasının yanında yeniden toplanıyoruz. Bana birkaç sandviç hazırlarken New York'taki annemi arayıp uçuşunu iptal edebileceğini söylüyor. Üzerime bir battaniye sarıyorum. Titremem hiç durmayacak gibi görünüyor.

İki polis kendilerini tanıttı. "Bir ambulans çağırdık, Bayan Raymond. Birazdan burada olur. Bazı cevaplar için bize yardımcı olabilecek durumda mısınız?"

"Tabii, ben- *Kahretsin!*" Aceleyle kalktım, acelemle sandalyeyi devirdim, battaniye yere düştü.

Zayıf bacaklarımla evden çıkarken herkes bana bakıyor.

Taksi şoförü arabaya yaslanmış, elinde bir sigara. "Taksimetre hala çalışıyor." Nefes nefese önünde duruyorum. "Şaka yapıyorsun. Sana ne kadar borcum var?"

Taksinin içine bakıyor. "Elli altı dolar, hanımefendi."

Bön bön bakıyorum. Hay sikeyim! "Hemen döneceğim. Ve taksimetreyi durdur, lütfen."

Evin dışında toplanmış olan küçük erkek grubuna dönüyorum. Babamın bakışlarıyla karşılaşınca gözlerimi deviriyorum.

"Ona ne kadar borcumuz var?" diye soruyor.

Babam merdivenlerden bana doğru gelirken iki polis içeri dönüyor. Bana tekrar baktı ve kolumu sıktı. "Tanrım, Anna."

Başımı sallayarak elini tutuyorum. *Biliyorum, baba. Biliyorum.*

Babam borcu kapattı. Taksi şoförü motoru çalıştırdığı sırada arabaya doğru eğildim. "Juan."

Bana baktı. "Teşekkür ederim."

Yüzü geniş bir sırıtışa dönüşür. "Benim için zevkti, bayan. Kendinize iyi bakın." "Olur."

* * *

Mutfağımda ne kadar oturduğumuzu bilmiyorum, polisler not alıyor, karakolu arıyor, daha fazla not alıyor. Ambulans geliyor ve yapacakları bir şey olmayınca tekrar gitmek zorunda kalıyor. Polisler beni daha sonra hastaneye götürecekler.

Sonunda babamın evinden çıkıp beni polis aracına bindirmek üzereyken köşeden bir araba dönüp Güney Hudson Caddesi'ne giriyor. Koyu renkli camları ve şık hatlarıyla siyah sedan, huzurlu ve aydınlık caddeyle tam bir tezat oluşturuyor. Zaman duruyor ve yaklaşırken tek hissettiğim ağır kalp atışlarım oluyor. *Güm. Güm. Güm.* Kuşlar bile sessizliğe gömülmüş gibi. Araba önümüzde yavaşlarken şaşkınlıkla sürücünün silüetine bakıyorum, içimi uğursuz bir kıyamet duygusu kaplıyor.

Eric mi?

İçimdeki her şey tehlike çılgınlıkları atıyor ama yine de kıpırdayamıyorum, bunun nasıl gelişeceğini görmek için hastalıklı bir şekilde büyülenmiş durumdayım. Bu o. Beni korkutacak kadar derin bir kesinlikle biliyorum.

Araba neredeyse tamamen durur, sonra cadde boyunca hızla ilerler ve bir sonraki köşede kaybolur.

Başım dönüyor. Polislerin, babamın, hafif esintinin ya da sabah güne dönerken çatılara tırmanan güneşin sadece belli belirsiz farkındayım. İçimde bir bulantı dalgası yükseliyor.

Bizi öldürmeye mi geldin?

* * *

Hastanede daha fazla polis tarafından karşılandım. Bir adli tıp teknisyeni tırnaklarımı kesiyor, karmakarışık saçlarımı tarıyor, yaralarımın fotoğraflarını çekiyor, kıyafetlerime el koyuyor. Hikayemi bir dedektife anlatıyorum. Söylediğim her şeyi kaydediyor ve bir sürü telefon görüşmesi yapıyor.

O gece babamın evinde uyudum. Başka türlüünü kabul etmez ve babama, çocukluğumun evi olan güvenli limana ve dikkatimi dağıtacak birine ihtiyacım var. Bu gece yalnız olmak düşünülemez. Anılardan, düşüncelerimden ve belki de ondan korkuyorum.

Eric tarafından hala tehlikede olabileceğim konusu reddedildi. Onun profiline uymadığını

söylediler.

Ben o kadar emin değilim.

Siyah arabadan kimseye bahsetmedim. İlgilenmem gereken çok daha acil meseleler varken bu konuda bir şey söylemek başlangıçta aptalca geldi. Sonra da kimseye söylemediğim için bahsetmek garip geldi. İki arada bir derede kaldım. Belki de bu benim aşırı hassas zihnimin bir ürünüdür? Orada mıydı ki? Dürüst olmak gerekirse emin değilim.

Televizyonun karşısındaki büyük kanepede otururken babam kollarını bana doluyor. Bir geceliğine de olsa tekrar küçük olmak istiyorum. İkimiz de ne olduğuna bakmıyoruz. Oda kararırken penceredeki titrek yeşil ve kırmızı ışıklara bakıyorum. Gece çöküyor. Noel'den iki gün önce. Gözümün kenarından bir damla yaş süzülüyor ve onu göz kırparak uzaklaştırıyorum. Asla eskisi gibi olamayacağım. Başka bir saldırı, başka bir adam, hayatımı daha da kötüleştirdi. Bir kez daha. Ve hala kızgın değilim. Çok yorgunum. Kafam çok karışık. Tecavüzden sonra çok derinden incindim. Hasar gördüm. İçimdeki özü hiçliğe indirgedi, Herkesin tutup parçalayabileceği bir nesneden başka bir şey olmamaya. Yeniden küçük bir miktar güven inşa etmek uzun zaman aldı. Ve şimdi ne hissettiğimi bilmiyorum. İncinmiş ve korkmuş olmalıyım, en başa dönmeliyim. Ama değilim. Mücadele ettim. Bu sefer gerçekten savaştım. Güçlüydüm ve kaybettiğimi sandığım anda aslında kazandım. Ben hayattayım, babam ve Bay Myles *da* öyle. Polis bana onun kaçmayı başardığını ve şu anda güvenli bir yerde olduğunu söyledi. Rahatladım elbette ama aklımda olan patronum değil.

Babamın kucağında kıpırdanıyorum. "Banyo yapacağım ve sonra biraz uyuyacağım."

Beni bıraktı. "Bunu sen yap, balkabağım. Havluların nerede olduğunu biliyor musun? Yatağın hazır. Her zaman öyledir." Gülümsüyor.

Ayağa kalkıp elini sıkarken ben de gülümsüyorum. "Teşekkürler, biliyorum. Ben yatmadan önce birbirimizi görmezsek iyi geceler."

"İyi geceler, tatlım. İyi olacak mısın?"

Hayır.

"Evet, baba. Ben iyiyim." Bir adım atıyorum, sonra dönüp onu başındaki kalın gri saçlarından öpüyorum, kalbim bunu yapabildiğim için, yanımda olduğu için minnettarlıktan neredeyse patlayacak. "Seni seviyorum."

Elimi tutup sıkıyor. Acıdan irkiliyorum. "Ben de seni seviyorum, Anna."

Kış gecesinin karanlığı nihayet merhametli pelerinini son yirmi dört saatin dehşetinin üzerine serdiğinde, annemin ikinci kattaki eski banyosunda küvetin kenarına oturuyorum. Annem taşındığından beri terk edilmiş bir halde duruyor ama kokulu nemlendiricilerinin, mücevherlerinin ve eskiden o alanı işgal eden pahalı iç çamaşırlarının anıları şeftali rengindeki kadınsı odada hâlâ canlılığını koruyor. Annem ve ben birbirimize pek benzemeyiz. Ben her zaman daha erkek fatma, daha babasının kızı olmuşumdur, ama bu gece yeniden küçük olmak için can atıyorum. Beni mırıldanarak uyuturken annemin yumuşak göğsüne yaslanmak istiyorum.

Ama artık küçük değilim ve huzur çoktan gitti.

Günün ikinci yarısında giydiğim yumuşak pantolonu dikkatlice çıkarırken yüzümü buruşturuyorum. Bacaklarımı saran bandajlar yüzünden giyebildiğim tek şey sarkık pantolonlardı.

Lanet olsun sana, Eric Reed.

Uykusuzluktan başım dönüyor. Dinlenmeme izin verilmedi. Los Angeles polisi beni saatlerce sorguladı. Bay Darrell ve Bay Myles'in mafya bağlantıları beni şok etmişti. Bize, yani çalışanlarına karşı çok iyidiler. Geriye dönüp baktığımda, son birkaç haftadır ofisteki gergin atmosferin bununla bir ilgisi olduğunu anlıyorum.

Suçluluk duygusu beni boğuyor. Eğer Eric'in binaya girmesine izin vermeseydim. Eğer yapsaydım- bilmiyorum. Onları nasıl durdurabilirdim bilmiyorum. Sadece durdurmalıymışım gibi

hissediyorum.

Bandajları yırtıp teker teker çıkarıyorum. Dizler, dirsekler, bir omuz, bir ayak bileği ve bir bilek. Tekrar kanamaları umurumda değil. Bu banyoya ihtiyacım var. Su çok sıcak. Genelde tercih ettiğimden daha sıcak ama belki de aynı anda hem bir arınma hem de bir cezadır. Eğer acı çekersem, belki de

yaptığım şey hafifleyecek mi?

Olabilir.

Nefes nefese, kendimi daha da derine itiyorum, eriyip yok olacaktım gibi hissediyorum. Bir an için günahlarım için bunu diliyorum. Zedelenmiş vücudumdaki deri suyla temas ettiğinde ayak parmaklarıma acıdan neredeyse kramp giriyor. Alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor. Yaptığım her yanlıştın gözeneklerimden buharlaşıp sisin içine karıştığını hayal etmeye çalışıyorum. Ve o kadar çok yanlış yaptım ki. Onu çekici bulmak. Flört etmek. Onunla yeterince mücadele etmemek. Yeterince hızlı koşmamak. O *lanet* asansörde saklanmak. Onu gittikçe daha az canavar bulmak. Ona sempati duymak. Beni öpmesini istemek.

Şirketini özlüyor. Lanet

şirketini özlüyor!

Kendimden nefret etmek beni bütünüyle yutmakla tehdit ediyor ve biliyorum ki bu konuda tek bir kişiyle bile konuşmayacağım. Asla.

Aşırı terlediğimden, kalp krizi geçirmeden önce serinlemek için küvetin kenarına oturmak zorunda kalıyorum. Avucuma bakıyorum. Acıyor ve şişmiş. Köpürtüp durulayarak temizledikten sonra iltihaplı yarayı inceliyorum. Et yumuşak ve çiğ, ama oraya saplanan küçük, sivri, şeytani nesneden eser yok. "*Senin için de iyi miydi?*" Ürperiyorum ve yüzeyin altında kaybolana kadar tekrar suya batıyorum, suyun beni yutmasına izin veriyorum.

Ya buraya gelirse? Ya yüzeye geri döndüğümde buradaysa? Bana zarar vermek için gelir mi? Çılgılık atar mıyım? Yoksa ölümü hoş karşılar mıyım? Ilık su saçlarımı başımın etrafında dolaştırıyor, yumuşak dokunaçlar gibi, arayan parmaklar gibi yüzümü okşuyor. Ayağa fırladım, odanın etrafına bakıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.

Hayır. Tanrım, hayır. Delireceğim.

Oda boş. Tabii ki boş.

Elime tekrar baktım. Onu tuttu. Onu incitti, beni incitti. *Ama sen kıymıgı çıkardın. Sen çıkardın. Benim için.* Parmaklarımı büküp yaraya bakıyorum. Bu düşüncenin neden bu kadar acı verdiğini bilmiyorum. Bana yardım etmek için o küçük şeyi yaptığı için mi? Yoksa sadece beni daha fazla yaralamak istediğini düşündüğüm için mi? Aslında haksız olduğumu mu? Nefesim kesilene kadar elimi yumruk haline getiriyorum. Acı beni canlı hissettiriyor, gerçeklikte, onun kötünden başka bir şey olmadığı dünyada kalmamı sağlıyor. Ayağa kalktım ve bir havlu aldım. Kurulandıktan sonra en kötü yaralarımı sardım.

Titreyerek eski odama doğru ilerliyorum. Havluyu bıraktığımda ılık suyun verdiği iyi his kayboluyor. Babamın bana büyük gelen pijama pantolonunu ve ben banyodayken yatağın üzerine koymuş olması gereken sade beyaz tişörtünü giyiyorum. Giyecek temiz külotum yok ama kimsenin külotsuz olmamı umursamasına gerek yok. Yatak örtüsünü çekince bir dizi eski oyuncak ayı uçuyor ve ses çıkarmadan yere düşüyor. Serin çarşafların arasına tırmanıyorum, vücudum aynı anda hem hafif hem de ağır. Yatak örtüleri yumuşatıcı kokuyor ve tenimde ipek gibi hissediyorum. Hayatımda hiç bu kadar lüks bir yatakta uyuduğumu hatırlamıyorum. Ağrı kesicilerle doluyum, güçlü olanlardan ve vücudumdaki ağrıya katlanabiliyorum. Yine de ruhumdaki sızı dinmiş değil ve kıvrılıp bir yastığı göğsüme bastırarak dinlenmeye çalışıyorum.

* * *

Bir şey beni kendime getiriyor. İçimi bir telaş kaplıyor. Gözlerini benden önce görüyorum. Göz kamaştırıcı, öfkeli, kayıtsız, ateşli. Sonra kendi gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve tekrar uykuya

dalıyorum. Tekrar tekrar sarsılarak uyanıyorum. Rüyamda kovalandığımı, sonsuz koridorlarda yürüdüğümü

çamurlu su, asla kaçamamak.

Bir görüntü kalıyor.

Utangaç ve masumca umutlu görünüyor. Gözleri parlıyor, yaklaştıkça yüzü bulanıklaşıyor, dudakları dudaklarıma değiyor

Dışarıda çakıl taşları üzerinde hafif bir ayak hışırtısı ve yanımızdan geçen bir araba var. Cumartesi akşamı normal sesler.

Bölüm 18

Anna

Bir başlangıçla uyanıyorum. Oda karanlık ve her şey sessiz. Yine de bir şeylerin değiştiğini biliyorum. Bana ait olmayan nefeslerin hafif fısıltısı ve belli belirsiz tanıdığım bir koku. Başımı çevirdiğimde kalbim hızla çarpıyor. Yatağımın kenarında bir silüet oturuyor. Gözlerimi temizlemek için kırıştırıyorum.

Baba?

Şaşkın zihnim, görüşüm alıştıkça şekil netleşene kadar başka bir olasılık düşünemiyor. Bu kişi babamdan daha geniş ve daha uzun saçlı. Bir el ağzımı kapattığında çığlık atmak için nefes alıyorum. Sertçe.

"Sh-sh-sh. Babamın uyanmasını istemezsin," diye fısıldıyor bir erkek sesi.

Üzerime eğilen adama inanamayarak bakıyorum. Bu bir rüya olmalı! Karanlıkta bile solgun gözleri parlıyor. Eric. Aman Tanrım. O gerçekten burada. Altında titriyorum ve başımı sallıyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki başım dönüyor. Elini tutup çekmeye çalışıyorum ama kıpırdamıyorum. Tekrar başımı sallıyorum ve bağırmayacağımı söylemeye çalışıyorum. Aramızdaki sessizlik garipleşiyor. Birden elinin uyku sıcaklığı yanaklarımda nasıl soğuk durduğunun aşırı farkına varıyorum. Sonra o anı bozuyor.

"Elimi çekeceğim ve ses çıkarmayacaksın. Anladın mı?" diyor kısık bir ses tonuyla.

Başımı sallarken sıcak bir gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor. Ne olursa olsun babamı koruyacağım. Başka bir şey düşünülemez.

Dudaklarımda bir tuz izi bırakarak beni bırakıyor. "Aferin kızıma."

Battaniyemi vücuduma daha sıkı sarıyorum ve ondan uzaklaşıyorum. Eli bileğimi kavramak için dışarı fırladığında fazla uzaklaşamıyorum.

"Ne istiyorsun?" Fısıldıyorum, kurtulmaya çalışıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Sokak lambasının pencereden sızan soluk ışığında gülümserken dişleri parlıyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Beni öldürmek mi?"

"Seni öldürmek mi? Seni kurtarmak için dayak yedikten sonra neden seni öldürmek isteyeyim ki?" "Polisle konuştuğum için mi?" Fısıldadım.

"Mafya ile uğraşırken bu genellikle akıllıca bir hareket değildir. Doğru."

Ağzım kurudu. "Bu mudur yani?"

"Evet."

İfşaat kafama dank ederken aramızda bir sessizlik oluşuyor. Kalbim göğsümde çarpıyor. Mafya. Mafya. Polislere her şeyi anlattım. Ben öldüm.

"Başım belada mı?" Alt dudağımın titremesine engel olamıyorum.

Eric avucunu yanağıma dayıyor, başparmağı çenemi okşuyor. Dokunuşuna eğilmekten kendimi alamıyorum. "Başın büyük belada. Benim de öyle. Ama bunu düzelteceğim."

"Nasıl?"

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Düşünmek için zahmet etmene gerek yok." "Burada ne işin var? İçeri nasıl girdin?"

"Uzak kalamazdım. Beni burada istemiyor musun?"

Kendini beğenmiş piç. Bu sorunun cevabını zaten bildiğini biliyorum. "Ya sana defolup gitmeni söylersem?"

"O zaman çok çirkin bir dil kullandığını söyler ve seni yalancılıkla suçlardım." "Gitmeni istiyorum," diye fısıldıyorum ve göğsünü itiyorum.

Eğilip üzerime geliyor, ellerini kalçalarımın iki yanına koyarak beni yatağa sabitliyor. "Hayır, yapmıyorsun."

Sertçe yutkunuyorum, göğsümde yükselen panik midemi bulandırıyor.

"Seni acımasız bir suikastçı sanıyordum, ama işte buradasın, aşık bir çocuk gibi."

Arkasına yaslanır, sersemlemiş görünür. Sonra sırtıttı. "Ben de öyle olabilirim, Anna. Bunu mu tercih ediyorsun?" Çenemi tutuyor ve ben çekip kurtarana kadar sıkıyor. Yüzümdeki birkaç tutam saçı okşayarak uzaklaştırıyor. Dokunuşu beni seğirtiyor. "Benden çok korkuyorsun, Anna. Keşke-"

Sesinde kalbimin hızla çarpmasına neden olan bir özlem var. Eli yanağımdan boğazıma doğru kayıyor, sonra enseme kavriyor, avucu sıcak ve kuru. Çürüklere dokunduğunda irkiliyorum.

"Ow!"

"Neden benimle dövüşmüyorsun?" Köprücük kemiğimi ileri geri okşuyor, hafif dokunuşu beni nefessiz bırakıyor.

"Kıpırdarsam babamı öldürmekle tehdit ediyorsun," diye fısıldıyorum, kendimi her an kopacak çok gergin bir piyano teli gibi hissediyorum.

Kısa bir kahkaha atıyor. "Doğru."

"Sanırım geleceğini biliyordum. Bilmediğim şey ise neden daha önce gelmediğin. Peşimden geleceğini düşünmüştüm."

Babamı öldürmeye niyetli miydin? Beni mi? O arabadaki sen miydin?

Bacaklarını yatağın üzerine atıyor, yanıma yatıyor ve başını avuçlarının üzerine koyuyor. Çarşafı etrafımda sıkıyorum, bunu yaparken kendimi aptal gibi hissediyorum. Sanki bana zarar vermeye karar verirse, bu adamla benim arama bir çarşaf girebilirmiş gibi. Ya da beni almaya. Bu düşünceyle içimden bir ürperti geçiyor. Ona yaslandığımı ve her ne olaksa olmasına izin verdiğimi, asansörde paylaştığımız her neyse ona geri döndüğümü hayal ediyorum. Bunu istiyorum ve aynı zamanda kaçıp çığlık atmak istiyorum. Zihnim endişe, korku ve sevinçten oluşan bir karmaşa içinde, hepsi ya ona sarılma ya da onu uzaklaştırma ihtiyacıyla karışık bir şekilde karışıyor.

Başının altındaki yastığı kabartarak kendini rahatlatıyor. "Ben aptal değilim, Anna. Ne zaman savaşaçağımı ve bunun anlamsız olduğunu bilirim. Hasar çoktan verilmişti. Seni herkesin içinde kovalamanın hiçbir yararı olmazdı. Ne yapabilirdim ki? Seni hapsetmek mi? Sonsuza kadar mı? Polislerle konuşacağını biliyordum. Sadece hasarı yönetmek zorundayım. Bu işle birlikte geliyor."

"Babam gerçekten tehlikede miydi?"

Bana yarım bir omuz silkme hareketi yaptı. "Ortağım Myles için gitti. Baban umurunda bile değildi. Muhtemelen senin kim olduğunu bilmiyordu."

Başıma bir acı mızrağı saplanırken başımı tutuyorum. "Yani bütün bunları beni incitmek için mi söyledin?"

Bu gerçekten çok boktan bir şey."

Eric yüzünü buruşturur. "En gurur duyduğum an değil. O anda yapılması gereken bir şey gibi göründü."

"Sordum da sordum. Bana bunu uydurduğunu binlerce kez söyleyebilirdin.

Herhangi bir fikrin var mı?"

"Yapabilirdim. Ama yapmadım. Özür dilerim. Peşinden gitme, alacağın

tek şey bu." Ona inanamayarak baktım. "Tüm yapacağım-"

Aniden beni öptüğünde nefesim kesildi. Geri çekilmeye çalışıyorum, bu bir refleks, ama kollarını bana sarıyor

ve beni kendine çekiyor.

Öpüşmeyi kesip gözlerimi arıyor. "Beni geri öp, Anna." Dudakları tekrar dudaklarıma değiyor ama itmiyor. İçimden bir dalgalanma geçiyor ve dudaklarımı hafifçe ayırarak içeri giriyorum. Dili tereddütle alt dudağımı yalıyor ve kendimi ona kaptırdığımı bilerek ağzımı açıyorum. Bunu istiyorum. Bunu hissetmek istiyorum. Çok uzun zamandır yakıcı bir acıdan başka bir şey hissetmemiştim. Eric bana yıllardır ilk kez yaşadığımı hissettiriyor. Belki de hiç.

Ağzıma sahip çıkıp dudaklarını dudaklarıma bastırarak beni kendine doğru çekerken, beni sırtüstü yatırıyor.

"Kıpırdama," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Göğsü benimkini örtüyor, beni şilte ile onun arasına hapsediyor, eski panik yeniden yükselirken bu hapsolmuşluk kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor.

Eric öpüşmeyi keser ama yakınında durur. "Ne hissediyorsun?"

"Nefes alamıyormuşum gibi," diye soluyorum.

"Konuşabilirsin. Bu hava aldığın anlamına geliyor. Bana bak." Gözlerim onunkilerle buluşmak için fırlıyor.

"Üstesinden gel. Yapabileceğini biliyorum."

Göğsüm kabarıyor. Uzaklaşmıyor ama yaklaşıyor da ve sonunda panikle karışık karıncalanma daha kontrol edilebilir bir şeye dönüşüyor.

"Bunu neden yapıyorsun?"

Beni tekrar öperek cevap veriyor, üzerimde daha ağır, dudakları daha talepkar. Bacaklarımın arasından sıcaklık fışkırıyor ve kıpırdanıyorum, nefesim daralıyor.

"Yapamam," diye nefes nefese

kalıyorum ve başımı başka yöne

çeviriyorum. "İşte bu yüzden," diyor.

Ayağa kalkıyor ve gözleri, eski tişörtün ince kumaşından sivri meme uçlarımla çok belirgin olduğu göğsüme kayıyor. Kollarım onları örtmek için havaya kalkıyor.

"Çünkü içinde bir ateş olduğunu biliyorum Anna. Yakılmış bir ateş ve ben bunu adil bulmuyorum. Tekrar yandığını görmek istiyorum. Onu geri kazanmana yardım etmek istiyorum. Sen özelsin."

Sertçe yutkunuyorum, boğazım hâlâ ağrıyor. "Ben özel

değilim." "Benim için öylesin. Sandığından çok daha

fazla."

Bununla başa çıkamam. Başım dönüyor. Ben hiç kimseyim ve öyle kalmak istiyorum. Başka bir şeyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Halıyı ayağımın altından çekiyor ve ben düştükçe düşüyorum.

"Bay Myles'ı

kurtardım."

"Biliyorum."

"Polis koruması altında."

"Biliyorum."

"Üzgün olacağımı düşünmüştüm."

"Polisin onu yakalamış olması bizim için daha da iyi. Hem Anna, neden beni üzmemek istiyorsun ki? Bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Dudaklarım uyuşuyor ve zar zor konuşabiliyorum. "Neden polisin elinde olması daha iyi?" Sanırım cevabı zaten biliyorum ve bu düşünce dehşetin de ötesinde.

Eric daha yakına eğildi. "Çünkü tatlım, Batı Yakası'ndaki polis gücünün yarısı bize ait."

İnliyorum ve ondan uzaklaşmak için yatağı itmeye çalışıyorum. Nefes alamıyorum. Bu ciddi kötülükle başa çıkamıyorum. Belime dolanan sert bir kol ve boğazıma yapışan başka bir kol kaçışımı durduruyor. Sonra beni sertçe çekiyor ve ona doğru düşerken çaresiz kalıyorum.

"Bırak beni!" Tutuşunu kaybetmesi için dönüp sarsıyorum. "Canımı yakıyorsun."

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Sesi gergin ve yerinden kıpırdamıyor. Boğazımı daha sert sıkıyor. Baskıyı hafifletmek için daha da geriye eğilmek zorunda kalıyorum, acıdan yutkunuyorum, gözyaşlarım yanaklarıma dökülüyor.

"Acıyor," diye fısıldıyorum. "Bırak beni yoksa-"

"Yoksa ne olur, Anna?" Beni daha sıkı kucaklıyor. Aldığı her nefes içimde yankılanıyor, beni yerinde tutmak için mücadele ederken kaslarının her küçük kayması içimde dalgalanıyor. "Çılgılık mı atacaksın? Babama mı koşacaksın? Onu bundan daha fazla önemsediyini sanıyordum."

Kucağında hareketsiz duruyorum. "Nasıl bu kadar... kötü olabiliyorsun?" Kelimelerim kısa nefesler halinde geliyor.

"Bu kötülük değil, Anna. Sen kötülüğü bilirsin. Kötülük, kıyafetlerini yırtıp seni babanın evinde, o iki oda ötede uyurken, en ufak bir ses çıkarırsan onu öldüreceğimi bilerek beni becermeye zorlamam olurdu."

Sertçe yutkunuyorum, alt dudağım titriyor, varlığı her zamankinden daha tehditkâr. Bu düşünce vücuduma bir şok dalgası gönderiyor. O kadar gerginim ki sanki kırılacakmışım gibi geliyor. Onun tuhaf bir şekilde sıcak ve aynı zamanda buz gibi soğuk bakışlarıyla karşılaşıyorum. Sırıttıyor.

"Şimdi, bu 'kötü' olurdu, değil mi?"

Kalbim göğsümde sıkışmış bir hayvan gibi çarpıyor.

Evet. Olur.

Beni tutmayı bıraktı. "Ama seni asla böyle incitmeyeceğim. Asla. Bir zamanlar bana güvenmiştin. Kucağında uyudun. Orada sana birçok kez zarar verebilirdim. Seni dövebilirdim, seni zorla alabilirdim. Yaptım mı peki?"

Başımı
sallıyorum.

"Ben kötü
müyüm?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Lütfen git."

Sanki gözlerinde bir ışık ölüyor. Bana bakarken arkasına yaslanıp yavaşça başını sallıyor.
"İstediyin bu mu?"

Eli yüzüme yaklaşıp bir tutam saçımı iterek arkamda sabitleyince irkildim.

Kul

ak. Hıçkırıklarımı bastırarak başımı sallıyorum. "Evet. Almak için geldiğin şeyi aldın. Lütfen..."

"İstediyimi aldığımı düşündüren ne?" Parmak uçları hala boğazıma dayanıyor, kavuruyor benim ruhum.

Titreyerek nefes alıyorum. "Seninle yatmak istemiyorum Eric."

Eli aşağıya kayıyor, köprücük kemiğimi geçiyor, daha aşağıya, her sinir ucunu ateşe veriyor. "Seni becermeyeceğim, Anna."

"Neden?"

Gülüyor, eli göğüs ucumun hemen kuzeyinde durdu ve göğsüm bir duygu karmaşasından kabarıyor, istek, korku, arzu.

"Ne istediğini biliyor musun ki?"

Pandora'nın Kutusu'nu açtığımı bilerek başımı sallıyorum. Eric avucunu göğsümün üzerine koyuyor ve sonra orada durmasına izin veriyor, geziniyor ama tam olarak dokunmuyor. Nefesim kesiliyor ama uzaklaşmıyorum. Meme ucum sertleşiyor ama o yine de kıpırdamıyor.

Birden eğilip göğsümü avuçluyor, kulağıma fısıldarken hafifçe sıkıyor. "Seni yalnız

bırakacağım."

Ayağa kalkıyor ve bir an sonra kapı aralığından, gözümün önünden ve arkasına bakmadan kayboluyor. Kızarmış, nefes nefese kalmış, karıncalanmış ve bacaklarımın arasında yoğun bir şurup hissiyle kalakalıyorum. I

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Aptal, lanet adam!

Bölüm 19

Anna

Yorganımı da yanıma alarak yataktan fırlıyorum. Kapımdan koridora bakarak yorganı etrafıma sarıyorum ve iyi olduğunu bilmek için çaresizce babamın odasına doğru ilerliyorum.

Ensemdeki bir karıncalanma dönmeme neden oluyor ama yalnızım. Babamın yatak odasına gizlice giriyorum ve tedirgin halime rağmen gülümsemek zorundayım. Huzurla horluyor, bir şeyler mırıldanıyor ve sırtından yanına doğru kayıyor. Geri çekiliyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Paranoya tekrar omzumun üzerinden bakmama neden oluyor ama yalnızım. Yalnızım ve bu beni parçalara ayırıyor.

Gecenin geri kalanında pek uyuyamadım. Saatlerce dönüp duruyorum, kendimi çarşaflara doluyorum. Bedenim karıncalanmalar, kalp atışları, kalıcı dokunuşlar ve dudaklarımdaki onun tadından oluşan bir kasırğa gibi. Ara sıra uykuya dalmış olmalıyım çünkü birkaç kez sarsılarak uyanıyorum. Hâlâ dudaklarını dudaklarımda, nefesini kulağımda, vücudunu içime bastırılmış hissediyorum ve Myles'a karşı tehditlerinden duyduğum ıstıraplı. Dedektifin bana verdiği kartviziti kullanacağım. Sabah ilk iş telefon edeceğim. Onlara Eric'in söylediklerini anlatmalıyım. Mafyaya bulaşmamam gerektiğini biliyorum. Ben deliyim. Ama öylece

Öylece durup olanları izleyemem. Harekete geçmeliyim yoksa ben *de onun* kadar kötü olurum.

Beni bu kadar *canlı* hissettiren tek adam neden bu kadar kötü olmak zorunda? Sadece 'kötü çocuk'-kötü değil, aynı zamanda lanet bir tetikçi, *kaçmam* gereken biri, ona değil. Onu düşününce içim yine sıkışıyor. Nefesim kesildi ve yataktan fırladım. Pencereye doğru koştum, el yordamıyla açtım ve soğuk gece havasını içime çektim. İnce pijamalarımın içinde kısa sürede tüylerim diken diken oluyor ama umurumda değil. Bu rahatsızlık, içimdeki kargaşadan uzaklaşmak için iyi bir fırsat.

Sokak sessiz. Karşıımızdaki bir evin penceresinde yalnız bir ışık parlıyor. Belki başka bir zavallı uykusuzdur? Dirseklerime yaslanıyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Dudaklarımda tadına bakıyorum, hala onu hissediyorum, öpücüğü hala duruyor. Pencereyi kapatıp aşağıya iniyorum. Babamın kanepesinde bir battaniyeye sarınarak parıldayan süslere bakıyorum. Noel günü yarın ve benim için aynı anlamı taşımayacağını fark ediyorum. Bu yıl huzur olmayacak, mutlu kahkahalar olmayacak. Onun yerine soğuk, gri bir ofiste oturup, beni öldüren adamı durdurmalarına yardım etmeye çalışacağım.

Adam... Hiçbir şey!

O bir hiç. Patronumu öldürmesine engel olmalıyım. Yumruklarımı sıkıyor ve gözlerimi kapatıyorum, anıların saldırısını durdurmak için savaşıyorum. Bu düşüncenin neden olması gerektiği kadar doğru gelmediğini bilmiyorum.

"Kalktın mı?"

Babamın endişeli sesi sonunda içine düştüğüm derin bilinçsizlik sisini delip geçiyor. Seçirerek uyandım ve ilk başta nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Sonra her şey geri geliyor ve battaniyeyi daha sıkı sarıyorum.

"Baba, düşünüyordum da." *O buradaydı!* Çılgılık atmak istiyorum ama acıyla savaşıyorum. "Dedektifi aramam lazım. Onlara söylemem gereken daha çok şey var."

"Bekleyemez mi tatlım? Bize kahvaltı hazırlıyorum ve bence tüm bunlara bir gün ara vermeyi denemelisin. Senden her gün daha fazla sıkmaya devam edemezler. Noel'deyiz."

Yemek düşüncesi midemi bulandırıyor ama biliyorum ki benimle ilgilenmek onu mutlu ediyor.

"Sağ ol baba." Gülümsüyorum. "Açlıktan ölüyorum."

Bir saat sonra, göğsümde kalın bir yumru ile babamın arabasında yanında oturuyorum. Yemek yedim ve duş aldım ama kendimi hiç yenilenmiş hissetmiyorum. Kaşlarımı çatıyor ve kendimi boşlukta hissederek pencereden dışarı bakıyorum. Eric'in bana anlattıklarının yükü tek başıma taşıyamayacağım kadar ağır. Bay Myles'ın hayatının hâlâ tehlikede olduğunu bilen tek kişi olmak içimi kemiriyor. Ara sıra öpücüğün, göğsümdeki elinin anısı ve vücuduma nasıl ağza alınmayacak şeyler yaptığı aklıma geliyor, sonra düşüncelerim başka bir yöne kayıyor. Herhangi farklı bir yöne.

"Almaya geldiğim şeyi aldığımı düşündüren nedir?"

Titriyorum ve babamın ceketini daha sıkı çekiyorum. Sonunda üzerime uyan temiz kıyafetlerimi giyeceğim daireme yaklaşıyoruz. Yırtık olmayan ve *onun tarafından* hiç dokunulmamış kıyafetler.

Evim boş geliyor. İhtiyacım olan sıcaklıktan yoksun. Noel için süslemeye vaktim olmadı ve buraya son adımımı attığımdan beri çok şey değişti. Aniden, her zamankinden daha savunmasız oldum. Aniden, duygularım var.

Onları istemiyorum. Canımı yakıyorlar.

"Birinin size yaklaşmasına izin verdiğinizde, incinirsiniz."

Böyle söylememiş miydi?

Koyu gri bir pantolon ve sade beyaz bir bluz giyiyorum. Saçlarımı at kuyruğu şeklinde bağladıktan sonra el çantama mendil ve dudak kremi atıyorum. Cüzdanım yok, telefonum yok ve nerede olduklarını da bilmiyorum. Tanrı'ya şükür, yedek anahtarlarımı babamda bırakmışım. Polis çantamı alır almaz beni arayacaklarını söyledi ama burası bir suç mahalli ve birkaç gün sürebilir. Ağır kol ve bacaklarımla kapıyı kapatıp arkamdan kilitliyorum, içimde bir kıyamet hissi ve delice bir ihanet duygusu var.

Dedektif Dan Johnson'ın benimle buluşacağı polis merkezinin önünde duruyoruz. Arabadan yarı inmiştim ki bir el usulca koluma kondu. "İyi olacak mısın, Anna?"

Sırtımmaya çalışarak gülümsüyorum. "İyi olacağım

baba." "Emin misin, balkabağım?"

İç çektim ve kaşlarımı çattım. "Baba. Ben-"

"Tatlım," diye araya giriyor. "Sinir bozucu bir baba olmaya çalışmıyorum. Annen gibi ben de seni çok seviyorum ve ben... Sana bir şey olduğunu biliyorum ama ne olduğunu bilmiyorum. İş mi, yoksa bir erkek mi bilmiyorum ama geçen yıl boyunca çok acı çektiğini gördüm. Bu sadece sana zarar vermedi." Kucağına bakıyor. "Ve şimdi de *bu* piç kurusu!"

Bön bön bakıyorum. Bu kadar belli miydi? Neden babama söylemedim ki? Tekrar gülümsedim, bu sefer daha içten. "Baba, ben de seni seviyorum."

Başını sallıyor ve bırakmadan önce kolumu sıkıyor. "Biliyorum, balkabağım. Yarım saat içinde burada olacağım."

"Bundan çok daha uzun sürebilir, biliyorsun."

"Bekleyeceğim. Bir kahve ve gazete alacağım. İyi olacağım."

Arabayla uzaklaşmasını izliyorum. Etrafıma bakındıktan sonra polis binasına çıkan gri mermer merdivenleri tırmanıyorum.

* * *

"Dedektif." Dişlerimi sıkarken ona elimi uzatıyorum, kalbim göğsümde çılginca çarpıyor.

Dedektif Johnson bana şöyle bir bakıyor ve içimden bir ses içimi gördüğünü söylüyor. "Bayan Raymond. Benimle gelirsiniz." Kartını okuttu ve ağır bir cam kapıyı açarak bana izin verdi.

önce.

Dün oturduğum gibi soğuk gri bir odada Dedektif Johnson'a Eric Reed'in beni gece ziyaret ettiğini söylüyorum. Mahrem ayrıntılardan kaçınıyorum, ama dedektif sürekli araştırıp dururken bu çok zor.

"Ama anlamıyorum, Bayan. Bana bunu tekrar anlatın. Uyandığınızda o sizin odanızda mıydı? Bu neredeydi?"

Göğsümdeki endişeli kelebekleri bastırmak için savaşıyor ve yanağımın içini kemiriyorum. Dalgalanıyorlar ve odaklanmamı zorlaştırıyorlar. "Babamın evinde."

"Peki, Bay Reed içeri nasıl girdi?" "Hiçbir fikrim yok. Sormadım."

"Bu doğal bir soru olmaz mıydı?" "Belki insanlar farklıdır?"

Başını salladı. "Yeterince makul." Kalemimi defterine vurarak, oraya ne karaladıysa ona bakar. "Neden size Bay Myles'ı öldüreceğini söylemeye geldiğini düşünüyorsunuz?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Herhangi bir teorin var mı?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Benim fantezilerim sana nasıl yardımcı olabilir ki?" "Neyin yardımcı olabileceğini bilsen şaşırsın. Aklına gelen bir şey varsa..."

"Sanırım benimle sevişmeye geldi. *Öyle* değil," diye ekliyorum çabucak. "Yani beni sinirlendirmek için. Nedenini bilmiyorum. Belki de kaçtığım içindir? Belki de beni cezalandırmak istedi? Bilmiyorum."

"Neden seni öldürmedi?"

"Dün bunun üzerinden yüzlerce kez geçtik," diye inliyorum. "Bunun dün gece neden geldiğiyle hiçbir ilgisi yok."

"Bırakın buna ben karar vereyim, bayan." Bir şeyler karalıyor. Ne yazdığını görememekten nefret ediyorum.

İçimde bana güvenmediğine dair bir his var.

İç çektim. "Beni neden öldürmediğini sormadım. Bu sorulacak bir şey değil. Bu bir yaranın kabuğunu kazıyıp yeniden kanamasını sağlamak gibi bir şey. Ona belki de yapması gerektiğini hatırlatacağımı hissettim. Bu yüzden sormadım."

Johnson başını sallıyor. "Peki ortağı gelmeden önceki o saatler boyunca ne konuştunuz?"

Bir anda o karanlık, soğuk kafese, paylaşılan tüm o küçük yakınlıklara, beni nasıl paradoksal bir şekilde güvende hissettirdiğine geri dönüyorum. Onunla benim aramda kalacak şeyler var. Ne olursa olsun.

"Kendisi hakkında neredeyse hiç konuşmazdı ama beni kendimden bahsettirmenin bir yolunu bulurdu. Patronlarım hakkında organize suçla bağlantılı oldukları gibi şeyler söyledi. O zaman ona inanmamıştım ama sonra sen de söyledin. Sanırım bu Eric'in de mafya olduğu anlamına geliyor? Öyle mi? Sence güvende miyim? Ya tekrar gelirse? Ya seninle konuştuğumu öğrenirse?"

Onu Eric'le paylaştığım konudan uzaklaştırmak için hafif bir histeri numarası yapıyorum. Bu onu hiç ilgilendirmez.

"Sakin ol, Anna. Sana Anna diyebilir miyim?" Başımı salladım.

"Bay Myles güvende mi efendim? Maaşlı polisleri olduğunu ve onu bulmanın kolay olacağını söyledi."

"Sizi temin ederim ki her şey kontrolümüz altında, ancak endişeniz ve yeni bilgiler için teşekkür ederim."

Bir düşünce göğsüme ağır bir darbe gibi çarpıyor. "Babama Eric'in dün gece geldiğini söylemeyecek misin? Lütfen, lütfen bunu yapma!"

"Tekrar ortaya çıkarsa ne olacağını düşünüyorsun? Baban onunla karşılaşır mı?"

Sertçe yutkunuyorum. Bunun sonunun hiç de iyi olacağını sanmıyorum. Gözlerim doluyor ve başımı sallıyorum.

Seçenekler tükenince babamı aradım ve bize katılmasını söyledim. Dedektif, giderek daha da şaşırarak babama Eric'in ziyaretini anlatırken başım öne eğik oturuyorum. Babam sürekli bakışlarımı yakalamaya çalışıyor ama ona bakmakta çok zorlanıyorum.

* * *

Kolunu omuzlarıma dolayan babamın adımları ağırlaşıyor ve kalabalık caddeye inen uzun basamakları iniyoruz. Görünüşe göre kimse Noel'i kutlamıyor.

Ben de yapmayacağım.

"Kahretsin!" Çığlık atarak durdum.

"Ne oldu, balkabağım?"

"Dedektife bir şey daha söylemem gerekiyor. Arabada görüşürüz. Beş dakikaya dönerim."

Merdivenleri koşarak çıktım ve masadaki bayana beni Dedektif Johnson'a götürmesini söyledim. Ayaklarını masaya dayamış, sırtı bize dönük oturuyor.

"Evet, Bay S. adamlarınız Myles'ı aynı adreste bulacaklar."

Korku omurgamda gezinirken ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Tökezliyorum, bir adım, bir adım daha, arkamdaki kadına çarpıyorum, sonra dönüp koşuyorum. Bir şeyler bağılıyor ama aklımdaki tek şey Johnson'ın bunu duyduğunu bilmediğinden emin olmak.

Babam beni eve bırakırken zihnim dönüyor ve midemdekiler dışarı çıkmakla tehdit ediyor. Hayatımda hiç bu kadar küçük hissetmemiştim. Birden Eric'i özledim. O kadar beklenmedik ki nefesim kesiliyor, kalp atışlarım iki katına çıkıyor. Neden? Tanrı aşkına bunu neden yapayım? O da düşman. Herkes düşman. Kimseye güvenemem, babam ve kendim dışında kimseye.

Ama nedenini biliyorum. Eric'in kollarında küçüklüğümden beri hissetmediğim bir güven duygusu yaşadım. Onunlayken sanki her şey yoluna girecekmiş gibi hissediyorum. Hiç mantıklı değil ama duygular nadiren mantıklıdır.

"Baba." Boğazımdaki yumruyla savaşıyorum. "Hediyeleri başka bir gün alabilir miyiz? Noel havasında değilim. Lütfen? Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Noel'den önceki gece. Hayatım boktan ve bu tatil, son birkaç gündür yaşadıklarım yüzünden sonsuza dek lekelenecek.

"Ama,

balkabağım-"

"Lütfen."

Sesimdeki yorgunluğu ve çaresizliği duymuş olmalı, çünkü başka bir şey söylemiyor, sadece beni eve götürüyor. Ona sarılıp vedalaşırken ağlıyorum.

"Yarın konuşalım mı?" diye sorar, endişesi yüzüne

kazınmıştır. "Ertesi gün, baba. İhtiyacım var-"

"Yalnız kalmak. Anlıyorum. Benden bir şey ister misin? Market alışverişi yapabilirim." "Böyle iyiyim." Daireme girmek için can atarak yer değiştirdim.

"Acele etme tatlım. Güvende olacak mısın? Eğer o piç ortaya çıkarsa-"

"Çıkmayacak."

"Bunu bilemezsin. Kendini savunacak bir şeyin var mı? Mace? Güvenlik zincirinizin yerinde olduğundan emin olun."

"Tabii ki topuzum var baba."

Tecavüzden sonra aldığım ilk şeydi. Mace. Ve her zaman çantamda taşıdığım son derece gürültülü bir alarm. Yani, taşırdım. Silah almadım. Beni çok korkutuyorlar. Şimdi daha da fazla.

* * *

Kapıyı kapatırken titriyorum. Neredeyse kırk sekiz saattir ilk kez yalnızım, kendi evimdeyim. Güvenlik zincirini sarsak hareketlerle yerine oturtuyorum ve kapıya yaslanıyorum. Gözlerimi kapatıp başımı arkaya yaslıyorum ve sessizliği dinliyorum. Başım ağrıyor ve rol yapmaktan yoruldum. Johnson'ın Eric'in patronuyla konuştuğunu duyunca göğsüm yeniden korkuyla sıkışıyor, çünkü yaptığı buydu. Bundan eminim. Eğer beni görseydi.

Sonunda gözyaşlarımın akmasına izin vererek yatak odasına giderken kıyafetlerimi bırakıyorum. Duş alıp günün yorgunluğunu atmalıyım ama bitkinim. Özensiz, biliyorum. Bana göre değil. Ama umurumda değil. Eski bir bluz ve pijama şortumu giyiyorum, soğuk yorganımın altına kıvrılıyorum ve sıkıca sarıyorum.

Tecavüzden sonra bir yalanla yaşadım, kimsenin içeri girmesine izin vermedim, neşeli bir cephe tuttum, kimsenin tamir edilemeyecek kadar hasar gördüğümü bilmesine izin vermedim. Bildiğim tek yol buydu ve gelecek için gördüğüm tek yol da buydu. Şimdi geçmiş, şimdi ve gelecek yeniden yazıldı ve sanki halı ayaklarımın altından çekildi ve altında zemin yok. Düşüyorum ve düşmeye devam ediyorum.

Hatalı olduğuma, yanlış bir şey yaptığımı ya da yanlış yerde olduğuma dair derin bir hisle gün beni ele geçiriyor ve endişeli bir uykuya dalıyorum.

Her zamankinden daha yalnız hissediyorum.

Bölüm 20

Eric

Çağırdım. Bu konuda rahat olduğumu söyleyemem. Christian dün eve döndü. Salvatore'u arayacaktım ama o benden önce davrandı.

"Eric Reed. Neredeyse oğlum!" Sesi neşeli geliyor. Çok sinirliyken sesi her zaman çok dostça çıkar.

"Bay Salvatore."

"Ahhh, bu kadar resmi olmaya gerek yok. Seni eski sisli City by the Bay'de ne zaman göreceğim?" "Şimdi toparlanıyorum efendim. Uçağım iki saat içinde kalkıyor."

"Muhteşem! Hadi konuşalım. Bu akşam küçük bir toplantı düzenliyorum. Saat sekizde orada görüşürüz." Saatile baktım. Öğleden sonra iki. Yetişirim. "Benim için bir zevk."

Patronum tatsız bir kahkaha attı. "Şimdi, şimdi. Abartma." Bağlantıyı kestiğinde sessizlik kulakları sağır ediyor.

Fermuarı çekerek kapattım ve daireden çıktım. Çıkarken anahtarı posta kutusuna bırakıyorum. Yüzüncü kez Anna'yı, onun yumuşak, sıcak bedenini, gül ve vanilya kokan nefis kokusunu düşünüyorum. Çok utangaç, çok baştan çıkarıcı, kabul etmese de kurtarılmaya o kadar muhtaç ki.

Her ne kadar kabul etmek istemesem de benim de kurtarılmaya ihtiyacım var.

Onu bir daha görür müyüm bilmiyorum ama hayatı için savaşacağım. Zaten polislere her şeyi anlattı. İş o noktaya gelirse ifade vermeyeceğinden emin olmalıyız. Muhtemelen olmaz ama. Polisler soruşturmayı kapatmanın bir yolunu bulacak gibi görünüyor. Luci Amca'nın tanıdığı yüksek ve güçlü insanlar var.

Uçuş sorunsuz geçti ve rahat bir nefes alarak dairemin eşiğinden geçtim, çantamı yere bıraktım ve anahtarları masanın üzerine attım. Burada her şey farklı kokuyor ve farklı sesler çıkarıyor. Hava bir şekilde daha hafif. Çoğu insan San Francisco'yu böyle tanımlamaz, biliyorum ama Salvatore beni sokaklarda dolaşırken bulup kanatları altına aldığı anda, sanki bana cennetin anahtarını vermiş gibiydi. Param yettiği anda şehrin en yüksek apartmanında, en üst katta bir yer satın aldım. Dört yönde de pencerelerim var. Herkesin üstündeyim. Işığı, körfez ve köprü manzarasını ve sessizliği seviyorum.

Saate baktım. İki saat. Ona gerçeği söyleyeceğim. Bir şeyleri örtbas etmeye çalışmanın faydası yok. Zaten her şeyi bildiğinden eminim. Christian buraya benden önce geldi ve bahse girerim o lanet olası küçük bir ispiyoncudur. Kendinden başka kimseyi düşünmüyor. Bana anlattığı şeyin arkasındaki hikayeyi gerçekten merak ediyorum. O kadar kötü incittiği kız hala onu rahatsız ediyor. Nereye gittiğini merak ediyorum. Salvatore onu uyuttu mu? Belki bu koz olarak kullanabileceğim bir şeydir. Christian'a sormalıyım.

Duş alıp vücudumu köpürtürken, düşüncelerim yasak olana kayıyor. Onu istiyorum. Bu kadar basit. Onu burada benimle hayal ediyorum, küçük elleri göğsümü okşuyor, kalçalarımın altına iniyor, utangaç bir şekilde sikime dokunuyor.

Bir saniye içinde taş gibi sertleştim. Onunla ilgilenirken, uzun zamandır gecikmiş bir serbest

bırakmadan nefes alana kadar ereksiyonumu okşarken, ona öğretebileceğim her şeyi düşünüyorum.

Salvatore'un zevksiz evinin demir kapıları kayarak açılırken gerçekten boktan bir geceden başka bir şey öngörmüyorum. Biraz kenara park ediyorum ve yaklaştıkça ağırlaşan basamaklarla kapıya doğru yürüyorum.

Tommy, uzun boylu ve esmer, her zamanki siyah takım elbisesi içinde, kapıyı benim için açıyor. Başını öne eğdi. "Seni ofiste bekliyor."

Başımı sallayıp geniş, aydınlık koridoru geçiyorum, her iki yanda kavisli merdivenler ikinci kata çıkıyor, zemin beyaz mermer, tavan iki kat yukarıda, melek ve şeytan desenli renkli camdan bir kubbe. Ortasından büyük bir avize sarkıyor ve buradan geçen tüm ziyaretçilerin üzerinde geziniyor. Bazıları asla geri dönemez. Bunlardan birkaçı için ben suçluyum. On yedi yaşımdan beri Salvatore için çalışıyorum. Bu beni hem kurtardı hem de mahvetti. Gelebilecekleri kadar berbat durumdayım ve Anna'yı düşünmemem gerektiğine eminim, hayatını zaten karıştırdığımdan daha fazla karıştırmak şöyle dursun. Ama o her şeyi tersine çevirmişken bir erkek ne yapabilir ki? Aradığımı hiç bilmediğim bir şey bulduğumda?

Kıyametin yaklaştığını hissederek ofisinin ağır meşe kapısını iterek açıyorum. Salvatore masasının arkasında oturmuş, yanında duran Christian'la sessiz bir sohbet yapıyordu. Ben içeri girince ikisi de başını kaldırıyor. Salvatore dirseklerini masaya dayamış, parmaklarını birleştiriyor. Kırklı yaşlarının başında heybetli bir adam. Herkesin ensesinde bir balta gibi tuttuğu güç muazzam ve inkâr edilemez. Tehdit ve tehlike saçıyor; işler onun istediği gibi gitmezse başınız büyük belada demektir.

"Kayıp oğlum!"

"Efendim,"

dedim sertçe.

"Ben gidiyorum." Christian kapıya doğru ilerliyor. Sol gözünün altı şişmiş, şiş ve koyu mavi. Onu iyi benzetmiştim. Benden daha iyi iş çıkardı, belli ki. Yol boyunca tuhaf bakışlara maruz kaldım. Bakışlarını üzerimde topladığımda insanlar çok çabuk gözlerini kaçırıyor.

"Hayır, kal." Salvatore'un sesi o kadar keskindi ki onunla cam kesebilirdiniz. "Oturun dostlarım." Masanın önündeki iki deri koltuğu işaret ediyor. Onlara oturduğunuzda, ondan daha alçakta otursunuz. Bu onun küçük güç numaralarından biri.

Otururken Christian bana endişeyle bakıyor. Başımı salladım. "Gözün nasıl?" "Eminim güzel burnundan daha iyidir."

Geçici olarak şişmiş burnuma dokunuyorum. "Hâlâ benim için yanıp tutuşuyor musun? Daha sonra kırbacımın tadına bakmak istersen sana evimin anahtarlarını veririm."

Christian bir kahkaha atar.

"Çocuklar, çocuklar. Şimdi söyleyin bakalım. Los Angeles'taki küçük puştlarla işler nasıl gitti?"

Christian bacak bacak üstüne atıyor ve ellerini başının arkasında kavuşturarak bana bakıyor, bağlamamı bekliyor.

Boğazımı temizliyorum. "Darrell ve Myles gerçekten de kârın bir kısmını bir kenara koyuyorlardı. Bildiğiniz gibi beni aksi yönde ikna etmeye çalıştılar."

"Evet, evet, iyi şeylere gel."

"Darrell'in icabına baktık. Myles kaçtı. Ama onu yakaladık. Güvenli bir evde ve bağlantılarımız biz onun icabına bakana kadar onu orada tutacak. Her şey yolunda."

Salvatore yumruğunu masaya vurunca sıcıyorum. "Bu hiç iyi değil. Berbat ettin!"

"İcabına bakılıyor," diye homurdanıyorum.

"Söyle bana," dedi ipek gibi, "Bay Myles nasıl kaçtı?"

Meditasyon yapıyor gibi görünen vurdumduymaz bir Hristiyan'a bakıyorum. Siktiğimin götü.

"Nasıl yapılacağını zaten biliyorsun."

"Kaynağından duymak istiyorum. İnsanların birbirlerini ispiyonlamasından hoşlanmıyorum."

Christian kıpırdanıyor. Ona ters ters bakıyorum. Hak ettiğini buldu.

"Bir çalışan maalesef geç saate kadar çalışıyordu ve tökezleyerek üzerimize düştü. Gerçekten.

O kargaşada Myles kaçtı. *Christian* onun peşinden gitti ama görünüşe göre kaygandı."

Yanımdaki adamdan öldürücü bir bakış alıyorum.

"Amca," diyor ama Salvatore onu başından savıyor.

"Akrabamla daha sonra ilgileneceğim. Sonra ne olacak? Sanırım bu tanığın icabına baktınız?" "Kaçtı," diye mırıldandım.

Elini kulağının arkasına götürüyor ve öne doğru eğiliyor. "Özür dilerim, tam olarak anlayamadım." Çenemi sıktım. "Kaçtı, efendim."

Sırayla beni ve *Christian*'ı iğaret ediyor. "Yani diyorsun ki, benim en kötü, en acımasız iki adamım, kokuşmuş bir solucan adam ve lanet bir *kadınla* başa çıkamaz mı?"

Madem öyle diyor.

"Ama onu buldun ve icabına baktın? Tıpkı *Christian'ın* lanet Myles'la başa çıkacağı gibi mi?"

Christian'a sırtımda tüylerimi diken diken eden bir bakış atarken dudaklarını büzüyor.

"Onu buldum."

"Ve öldüğünü varsayıyorum?"

"Yaşıyor."

"Özür dilerim, anlayamadım. Sizi teşhis edebilecek, yeğenimi teşhis edebilecek, soruşturmayı *bana* yönlendirebilecek bir tanık sağ mı bırakıldı?"

"Bu bir sorun değil."

Salvatore aniden ayağa kalkar. "Bu büyük bir mesele!" diye kükrer.

Ben de ayağa kalkıyorum, ellerimi masaya dayayıp öne doğru eğiliyorum. "Johnson soruşturmayı yönetiyor.

O bizim adamımız. Kimse size bir şey bulamayacak Bay Salvatore."

Ensemden tutup kafamı masaya çarptığında dünyam acı içinde patlıyor. *Christian* ayağa fırlıyor, ama sonra öylece duruyor.

"Organizasyonum için kimin risk teşkil ettiğine ben karar veririm. Kızdan kurtulun." "Hayır."

Kulağımı tutuyor ve beni daha sert aşağı itiyor. "Hayır mı?"

Gevşeyip uzun bir adımla masanın üzerinden atlıyorum ve ABD'nin Batı Yakası'ndaki en tehlikeli adam olan patronumu yere seriyorum. Ona bir, iki yumruk attım, sonra *Christian Russo* denen dağ tarafından parçalandım. Kollarımı arkamdan bağladı. Sarsılıyorum ve çığlık atıyorum ama yapabileceğim hiçbir şey yok.

Salvatore'un Glock'unun namlusuna bakarken gözümü kırpmamak için kendimi zor tutuyorum. Bir gün buraya geleceğimizi hep biliyordum. Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez.

Bana bakarken başını sallıyor ve bir elini saçlarının arasından geçiriyor. "Senin derdin ne evlat? Bu beni incitiyor."

"Onun benim olduğunu iddia ediyorum," diyorum. İşe yarayabilecek tek şey bu. Salvatore'un fikrini değiştirebilecek tek şey bu.

Bana bakıyor, sonra kahkahalarla başını geriye atıyor. "Çok komiksin. Bağlanmaktan bu kadar korkan biriyle hiç tanışmamıştım ve sen burada bana onunla evleneceğini söyleyerek bir kızın hayatını kurtarmaya mı çalışıyorsun? Bu paha biçilemez." Silahını bir kenara koyup ellerini çırpıyor. "Peki, bu durumda-" Beni serbest bırakan *Christian'a* başını sallıyor. "Bu bir kutlama gerektiriyor." Ensemi mengene gibi kavıyor. "Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim." Sırtıma bir tokat atıp beni bırakıyor.

Masasına doğru ilerliyor, sonra dönüp beni işaret ediyor. "Elbette bu mucizeyi görmem gerekecek."

"Elbette," diyorum sertçe.

"Ve sen," diyor Christian'ı göstererek. "Sorununu çöz." "Evet, efendim."

"İkiniz de kovuldunuz, sizi pislikler. Size ihtiyacım olduğunda çağıracağım." Kapıya geldiğimizde, tam çıkmak üzereyken beni çağırdı. "Ve Eric." Yüzümü ona dönüyorum ama sessiz kalıyorum.

"Bu 'iddianın' gerçekleşmesi için bir hafta var. Olmazsa, kız ölür."

İçim daralıyor ama belli etmiyorum. Kaba bir şekilde başımı salladım, sonra da çıktım. Akşam yemeğine kalmayacağım. Bir şişe viskiye ve seçeneklerim üzerinde çalışmak için kendime ait bir geceye ihtiyacım var.

Bölüm 21

Anna

Ertesi gün bütün gün uyudum. Endişeli, huzursuz bir uyku bu ve birkaç kez sarsılarak uyanıyorum, kalbim küt küt atıyor ama dinlenme ihtiyacım o kadar büyük ki beni bütünüyle yutmakla tehdit eden histerinin önüne geçiyor.

Akşam altıda kalkıyorum. Noel günü. Kutlama yapmadığım için üzgün hissetmeliyim ama umursayacak kadar enerji toplayamıyorum. Babamdan yedi mesaj aldım. Hızlıca bir mesaj atıyorum ve babamın bana ödünç verdiği telefonu masanın üzerine fırlatıyorum. Yemeğe ihtiyacım var. Çaresizce. Yetersiz erzağıma baktıktan sonra pizza siparişi veriyorum. Sonra kredi kartlarımın ve nakit paramın olmadığını fark ettim. Hayatıma lanet ederek onları geri aradım ve iptal ettim.

Yarın bankamla irtibata geçeceğim.

Bir sandalyeye çöktüğümde gözyaşlarım akmaya başladı. Göğsümde bir delik var. Ağrıyor. Nasıl onaracağımı bilmiyorum. Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Bir işim olup olmayacağını ya da buradan nereye gideceğimi bilmiyorum. İş arkadaşlarımın hiçbirinin benim bildiklerimi bilmediğini fark ettim.

Kahretsın.

Yanağıma masanın parlak yüzeyine yaslıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. Güneş parlıyor ve bir martı gözümün önünden yükseklerle uçmadan önce salınarak geçiyor.

Terliyim, kokuyorum ve dün sabahdan beri dişlerimi fırçalamadım. Bana her şeyi hissettiren, dünyamı alt üst eden suikastçıyla bir daha karşılaşacak mıyım bilmiyorum.

Tabii ki yapmayacağım. Hayatta olduğum için mutlu olmalıyım. Onu bir daha kesinlikle görmek istememeliyim.

Oturma odasındaki masanın üzerinde duran kapalı Mac'in etrafında daireler çizerek yürüyorum. Sonunda daha fazla dayanamayıp açıyorum. Google'da Eric Reed diye aratınca bir müzisyen ve bir sürü rastgele insan çıkıyor ama hiçbirisi iki gün önce tanıştığım Eric Reed'e yakın bile değil. Burada yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyorum.

Saçmalık.

Dairemde volta atarken sonunda babamı arayıp yarın için planlar yapıyorum, sonra da duş almaya gidiyorum. Soyunurken ve nihayet banyonun sert ışığında çıplak dururken, vücudumu ya da ondan geriye kalanları inceliyorum. Çürükler ve şişlikler bir yana, berbat görünüyorum. Kalça kemiklerim çıkık, karnım çökük. Hiçbir doğal kadınsı kıvrımım yok. Eskiden göğüslerim vardı ama şimdi en iyi ihtimalle A kupu. Bunlar için sütyene ihtiyacım olacağını bile sanmıyorum. Bana nasıl dokunduğunu hatırlayınca meme uçlarım sertleşiyor; çok çok uzun zamandır yapmadığım bir şekilde kendimi ölçmeye devam ederken inliyorum. Aşağıda vahşi, soluk kahverengi bir kıl örtüsü var ama zaten kimsenin ziyaret etmeyeceği bir şeyi kesmenin ne anlamı var ki? Bacaklarım ve koltuk altlarım da tıraşsız. Her zaman pantolon ya da uzun etekler ve uzun kollu gömlekler giyerim. Kendime bakım yapma ihtiyacı duymadım.

Ama bu gece yapıyorum. Bir tıraş bıçağı bulana kadar çekmecelere ve dolaba bakıyorum, sonra duşa girip bacaklarımı ve koltuk altlarımı temizliyorum.

Yarın, ağda yapacak birini bulacağım. Ya da bulamayacağım. Sıyrık yaralarına ve vücudumun

neredeyse her yerindeki siyah ve mavi morluklara bakarak, bunu bir ya da iki hafta ertelemeye karar veriyorum.

Uyuyamıyorum.

Kalkıyorum, çay yapıyorum, evimi arşınıyorum, yatağa geri dönüyorum.

Göğsümdeki delik büyümeye devam ediyor. Kapının çalınmasını bekliyorum. Ya da daha doğrusu çalınmasını. Eric tanıdığım en kurnaz adam değildi. En azından beni avlarken, öldürmeye çalışırken.

Birlikte geçirdiğimiz saatlerin görüntüleri zihnimde tekrarlanıyor. Hepsi. İyi ve kötü. Yine de acıyı ve korkuyu hatırlamakta çok zorlanıyorum. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra, kendimi patlayacakmış gibi hissetmeme neden olan şey bu anılar değil.

Sonunda sabah oldu. Bugün işten izin alıyorum. İşin hala orada olup olmayacağını bilmiyorum ve umursayacak enerjiyi toplayamıyorum. Dişlerimi fırçalarken, aynada kendi bakışlarımla karşılaştığımda, Eric'i bir daha asla göremeyeceğimi nihayet tam olarak anlıyorum ve ani bir acıyla neredeyse iki büklüm oluyorum.

* * *

Bankamı aradım, sonra da babama gitmek için yola çıktım. Beni elinden geldiğince şımartıyor ve birlikte bol bol yemek, birkaç hediye ve Noel müziğinden sıkıldıktan sonra Crosby, Stills ve Nash ile güzel bir gün geçiriyoruz. Babam onları çok sever. Aslında aptalca ama her yıl ona yeni bir kravat alırım. O da her yıl bana bir yapboz verir. Sonra sırtımız ağrıyana kadar saatlerce oturup küçük parçaları birleştirmeye çalışırız. Sonra da Monopoly oynarız. Her zaman benim kazanmama izin verir, çocukluğumdan beri yaptığı gibi.

Birkaç saatliğine acılarımı unutmayı başarmıştım ama vedalaşıp taksiye bindiğimizde yaşadığım bu yeni acıyla göğsüm sıkışıyor.

Evim karanlık ve kendimi tamamen boş hissediyorum. Her şey sessiz. Akşam rutinlerimi yerine getiriyorum, duş alıyorum, dişlerimi fırçalıyorum, bu gece gerçekten uyumaya kararlıyım. Eğer bu uykusuzluk devam ederse doktora gideceğim. Kendi zihnime hapsolmadığım o birkaç saate ihtiyacım var, yoksa beni kilitlemek zorunda kalacaklar, çünkü delireceğim.

Bir yastığa sarıldığımda, aşırı yorgun zihnim sonunda kapanıyor ve bilinçsizliğe sürükleniyorum.

Bir şey yanağımı gıdıklıyor. Ona vuruyorum ama geri dönüyor. Sonunda kendimi çılgın rüyadan kurtarmayı başardığımda, parmaklarım tene dokunuyor. Benim olmayan bir tene. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve yanımdaki yatakta oturan bir adam suretine bakıyorum. Bir çığlık atıyorum ve kendimi yatağın diğer tarafına atıp ayağa kalkmaya çalışıyorum.

"Seni *bu* kadar korkutmak istememiştin," diyor boğuk, tanınmış bir ses.

Yorganı yataktan yırtıp üzerime sarıyorum, kalbim küt küt atıyor. Bu Eric. Geri dönmüştü. Dizlerim rahatlama ve korkudan neredeyse katlanıyor.

Titreyerek nefes veriyorum. "O zaman beni korkutmak için tam olarak ne kadar plan yaptın?" "Bundan daha az."

"Aman *Tanrım*, Eric. İçeri nasıl girdin? Neden buradasın?"

Anahtarlarımı, telefonumu ve cüzdanımı yatağın üzerine bıraktı. "Ofiste biraz temizlik yaptım. Geri isteyeceğini düşündüğüm bazı şeyler buldum."

Bön bön bakıyorum. "Neden onları bana iki gece önce vermedin?" "Vermek istemedim."

"Sen tam bir pisliksin! Onlara ihtiyacım vardı." "Dikkatli ol Anna," diyor alçak bir ses tonuyla.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, hâlâ yorganı tutuyorum. "Yoksa ne olur?"

Hiçbir şey söylemiyor ve karanlıkta yüzünü zar zor seçebiliyorum. Birden göğsüm

sıkar. "Neden buradasınız? *Lütfen* dürüst ol. Lütfen benimle oyun oynama. Beni öldürecek misin? Sadece bilmek istiyorum." Ani bir korkuyla içim acıyor, kalbim küt küt atıyor.

Eric uzanıp yatağın başucundaki lambayı yakıyor, sonra parmaklarını saçlarının arasından geçirerek saçlarını karıştırıyor ve iç geçiriyor. "Neden herkes bunu söyleyip duruyor?"

"O kadar da abartılı değil," diye takılıyorum. Beni öldürmek için burada değil. Kalbimin derinliklerinde bunun gerçek olduğunu biliyorum.

Bu da neden burada olduğu sorusunu akla getiriyor. Gülüyor. "Sanırım, ve hayır. Ben değilim."

"Neden o zaman?" Dudaklarımı yalıyorum, ağzım aniden kuruyor.

"Buradayım çünkü senin bana, benim de sana ihtiyacım var. Henüz bitirmediğimiz bir şeye başladık ve bunu keşfetmem gerekiyor."

Bir adım geri atıyorum ve duvara çarpıyorum, bir karıncalanma dalgası vücuduma hücum ediyor ve dizlerimi güçsüzleştiriyor. "Ya istemezsem?"

"Biliyorsun."

"Ya gerçekten istemiyorsam?"

"O zaman yalan söylüyorsun. Bana, kendine. Kes şu saçmalığı." Ayağa kalktı, gözleri benimkilere dikilmişti.

Bakışlarım onunla kapı arasında gidip geliyor. Önümde duruyor ve onu geçemeyeceğimi biliyorum. "İstemiyorum," diye fısıldıyorum, alt dudağım titriyor. Vücudum bana yalancı olduğumu haykırıyor. Onu o kadar çok özledim ki iki gece üst üste ağlayarak uyudum.

Gözleri daha da kararıyor. Midem sıkışıyor ve kendimi kapıya doğru atıyorum, nefes almaya ihtiyacım var, seçimin bana ait olduğunu bilmeye ihtiyacım var. Onu geçemiyorum. Güçlü kollarını belime doluyor ve beni doğruca yukarı kaldırıyor. Yorgan üzerimden düşüyor, şortum ve kolsuz üstüm aramızda bir kalkan oluşturmuyor. Sıcaklığı tenime nüfuz ediyor. Her nefesi göğsümde yankılanıyor.

Tekme atmıyorum ve çırpınmıyorum. Bunun yerine tamamen hareketsiz kalıyorum, bir parçam onun dokunuşundan zevk alıyor. "Lütfen." "Lütfen ne, Anna?"

"Lütfen bana zarar verme."

"Sana zarar vermeyeceğim, tatlım."

"Sana güvenmiyorum."

"Gerçekten mi?" Sesinde gerçek bir şaşkınlık var. "Neden?"

"Çünkü - çünkü senin yaptığın şey acı vermek."

"Öyle. Ama *seni* incitmeyeceğim. Verdim, biliyorum ama bir daha asla vermeyeceğim." "Neden?"

Eric ayaklarım tekrar yere değene kadar beni indiriyor, ama sırtımı göğsüne yaslayarak beni vücuduna bastırıyor. Öne doğru eğilip ağzını kulağıma dayıyor. "Çünkü senden vazgeçmek istemiyorum."

Tüm vücudum gevşiyor, korkuyla değil, hayatımda daha önce hiç hissetmediğim, ezici bir ilkel aidiyet tepkisiyle.

"Benim söz hakkım yok mu?" "Hayır, yok."

"Ne? Beni zorlayamazsın!"

"Teknik olarak yapabilirim."

Kalbim tekliyor ve sırf itiraz etmek için ağzımı açıyorum.

"Ama bu olmayacak." Yüzüm ona dönük olacak şekilde beni çeviriyor, hâlâ bana sıkıca sarılıyor. "Seninle sevişeceğim, Anna. Yavaş yavaş, senin hızında yapacağız. Kendini güvende hissetmeni sağlayacağım. Kendini yeniden bulmanı sağlayacağım. Seni uçuracağım ve sakladığın bu lanet duvarlardan kurtulmanı sağlayacağım.

geride."

Beklenmedik, iğ dürüstlüğü beni etkiliyor. Kalbim delice bir hızla atıyor. Nefeslerini, kaslarını, her parçasını hissederken, birden neden bu kadar şiddetli acı çektiğimi anlıyorum. Başımı eğiyorum.

"Lütfen sarıl bana, Eric."

Tutuşunu sıkılaştırıyor ve kulağımı göğsüne yaslayıp kalp atışlarını dinliyorum. Neredeyse benimkiyle aynı yoğunlukta. Ona bakıyorum. O da benim kadar etkilenmiş mi?

"Seni tutuyorum." Sesi boğuk, içime ürperti gönderiyor. "Lütfen, öp beni."

Bölüm 22

Eric

Öp beni, diyor. Bu güzel küçük kadını kollarımda sıkıca tutuyorum. Titriyor, nefesleri düzensiz ve kısa soluklarla geliyor.

Daha da yaklaşıyorum, gözlerim onda tereddüt, endişe arıyor ama tek gördüğüm genişlemiş gözler, büyük siyah gözbebekleri ve benimkiyle eşleşecek kadar güçlü bir ihtiyaç.

Dudaklarımız buluştuğunda ağzını benimkine açıyor ve onu tamamen içime almama izin veriyor. Ondan kaçan küçük nefes doğrudan sikime doğru fırlıyor. Onu duvara doğru kaldırıyorum, göğsümle sert yüzey arasına bastırıyorum, öpücüğü hiç kesmiyorum. Sonunda geri çekilip ona baktığımda kirpiklerinde gözyaşları parlıyor.

Bu manzara karşısında göğsüm sıkışıyor. Başka seçeneği yok. Onu benim yapıyorum. Yine de onu zorlamayacağım, onu sahiplenmem için çılgılık atana kadar onu ikna edeceğim. Sonra onu çalacağım. Onu güvende tutabilmemin tek yolu bu.

"Ne hissediyorsun, Anna?"

"Biraz korkuyorum."

Onu tekrar öpüyorum, ilk başta daha nazikçe, karşılık verdiğini hissedene kadar, sonra daha sert, onu bana daha da sıkı itiyorum, aletim ona doğru bastırıyor.

"Neden korkuyorsun?" "Sen..."

"Sana zarar

vermeyeceğim." "Bunu

bilmiyorum."

"Hayatın ellerimdeydi. Seni kurtardım. Seni kurtardım."

"Evet," diye fısıldıyor.

Onu tekrar öpüyorum ve ellerini saçlarımdan arasından geçirip ensemini okşadığında bu hissin tadını çıkarıyorum.

"Bir erkek olarak senden korkuyorum."

"Biliyorum. Sana çok iyi bakacağım." "Bana

vurmayacak mısın?"

Gülüyorum. "Sana vurmayacağım. Ama hazır olduğunda hayatının şaplaklarını yiyeceksin."

Seğiriyor ve cevap vermek için ağzını açıyor, ama ben tekrar sahipleniyorum ve bizi döndürerek onu yatağa sırt üstü yatırıyorum. Uzaklaşmaya başladı.

"Kımıldama."

Gözleri büyüyor ve ağzı açık kalıyor. Ama itaat ediyor. Sadece göğsü kabarıyor.

"Aferin kızıma. Şimdi kesinlikle hareketsiz kal. Bunu yapabilir misin?"

Gözleri kocaman ama başını sallıyor.

Üzerinde kırmızı kareli bir şort ve küçük beyaz bir bluz var. Sütyen yok. Meme uçları kumaşa değiyor. Görüntü ağız sulandırıcı, ama hepsi zamanında.

"Ayağına dokunabilir miyim?"

Başını sallıyor.

Yanına diz çöküp küçük ayağını ellerimin arasına alıyorum, okşuyorum, tabanına masaj yapıyorum ve ondan ateşli bir inilti çıkarıyorum. Tek yapmak istediğim kıyafetlerini yırtıp atmak, onu yere yatırmak ve içine girmekken kendimi tutma çabasından neredeyse titriyorum. Ama hepsi zamanında.

"İyi misin?"

Tek cevabı miyavlamak oluyor, bu da beni sırttırıyor. Ayak bileği boyunca ilerleyerek baldırlarındaki kaslara biraz baskı uyguluyorum. Seğiriyor.

"Çok mu fazla?"

"Kesinlikle hayır," diye inliyor. "Bu harika. Bu kadar gergin olduğumu bilmiyordum."

Bacaklarını biraz aralıyorum, yavaşça bacaklarının iç kısmına doğru ilerliyorum, morluklardan kaçınmaya dikkat ediyorum, dizlerinin hemen kuzeyine ulaştığımda onları biraz daha aralıyorum.

"Ne yaptığını biliyorum," diye inliyor. "Peki neymiş o?"

"Beni kandırmaya çalışıyorsun."

"Evet, zeki kız. İşe yarıyor mu?"

"Şimdiye kadar," diye nefes nefese kalıyor.

"Peki burada ne olacak?" Parmaklarımın uçları şortunun kumaşına dayanana kadar kalçalarının önünü yukarı doğru okşarken soruyorum. "Hâlâ çalışıyor musun?"

Geriliyor.

"Ben o değilim, Anna. Beni tanıyorsun. Tanımıyorsun ama tanıyorsun. Beni herkesten daha iyi tanıyorsun."

Bana güveniyor musun?"

"Belki," diye fısıldıyor.

"İşte bu ileriye doğru atılmış büyük bir adım." Başparmaklarım uyluklarının ipeksi iç kısmını okşuyor, sadece tepe noktasının yanından geçiyor.

Kamburunu çıkarır ve çarşafı yumruklar. "Otur."

Hemen itaat ediyor. Ne kadar iyi bir kız. Boyun eğmesi üzerinde çalışacağız ama kendi başına gayet iyi gidiyor. Bacaklarımı çaprazlayarak yatağın üzerinde onun önüne oturuyorum. Yüzümü tararken gözleri karanlık, çok şey ifade ediyorlar. Acı. Endişe. İstek.

"Gömleğimin düğmelerini aç."

Bir anlık tereddüitten sonra biraz daha yaklaşıyor, topuklarının üzerine oturuyor ve bakışlarımı bırakmadan üst düğmesini açıyor.

"Devam et."

Bir sonrakine geçti. Ellerimi dizlerine koyuyorum ve içinden bir sarsıntı geçiyor. Devam etmesi için başımı sallıyorum. Sonunda bitirdiğinde gömleğim açılıyor. Kalçalarını biraz daha kuvvetle sıkıyorum, ellerimi yumuşak, sıcak teninde aşağı yukarı gezdiriyorum.

"Elini kalbimin üzerine koy."

Titriyor ama dediğimi yapıyor. Avucu çıplak tenime değdiğinde nefesim kesiliyor.

"Göğüs kılların var," diyor.

Gülüyorum.

"Evet." "Sarışın."

"Mm-hmm. Gömleğimi çıkar."

Diğer elini de göğsüme koyuyor ve gömleği düşene kadar omuzlarımdan iterken kumaşın altında kaybolmalarına izin veriyor. Nefes nefese kalıyor ve eli sağ omzuma dokunmak için dışarı çıkıyor.

"Aman Tanrım, ne oldu sana?"

Derin girintiye ve geniş, buruşuk yara izine bakıyorum. "Bir balta."

"Ne?"

"Daha fazla yara izim var. Onları

keşfetmek ister misin?" "Seni kurnaz piç."

Gülüyorum ve gömleğimi tamamen çıkarıyorum. "Ben de fark etmediğini sanıyordum." Sırıttırıyor. "*O kadar* da zeki değilsin."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve eğilip dudaklarını yakalıyorum.

"Kollarını bana dola," diye mırıldanıyorum ağzının içinde ve evet, doluyor.

Çıplak kollarının sıcak teni göğsümü, yanlarımı ve sırtımı kavururken kollarını gövdem etrafında dolaştırıyor. Sırt üstü düşene kadar ileri doğru itiyorum, kollarımdan destek alarak üzerine çıkıyorum. Gözlerini kocaman açmış bana bakarken kısa nefesler alıyor.

"Çok, çok güzelsin, Anna."

"Hayır, değilim."

"Sana bunu söyleten ne? Aynaya baktın mı? Sen harikası." Başını sallıyor. "Yine de öylesin," diye mırıldanıyor.

Onu tekrar öpüyorum, göğsünü kaplayana kadar kendimi alçaltıyorum.

"Güven bana, bebeğim." İnliyor.

"Seninle sevişmeme izin ver."

"Sen sevişmekten ne anlarsın ki?" diye fısıldıyor, "Sen ki kadınlarını döversin." Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Yeterince, diyebilirim. *Sen* ne bilirsin ki?"

Sertçe yutkunuyor. "Hiçbir şey." "O zaman birbirimize

öğretelim." "Ben hazır değilim."

"Evet, öylesin."

"Nereden

biliyorsun?"

"Seni hazırlayacağım." Elimini omzuna götürüp göğsüne doğru okşayarak ilerliyorum. Tam üzerinde duruyorum, sivri meme ucuna zar zor dokunuyorum, sonra aşağı inip onu avuçluyorum. "Güven bana."

Üstünün altından geçiyorum, sıcak düz karnının üzerinden kayıyorum, çıplak göğüslerini buluyorum, biraz daha sert sıkıyorum.

"Oh Tanrım," diye inliyor ve eğiliyor.

Kumaşı yukarı itiyorum ve bir meme ucunu ağzıma alıyorum, yalıyorum ve kaya gibi sert emiyorum, sonra onu tekrar öpüyorum ve *Tanrım*, altımda kıvranan, muhtaç bir kadın var. Tüm ağırlığımla üzerine çöküyorum ve kalın sikimin karnına baskı yaptığını hissetmesine izin veriyorum. Gözleri açılıyor ve ağzı açık kalıyor. Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor.

"Sana söyledim,"

diyorum. "Bu canımı yakacak."

"Yani kaderini kabullendin mi?" "Başka seçeneğim olduğunu sanmıyordum."

Gölüyorum ve burnunun ucunu öpüyorum. "İlk seferinde incinmene izin vermeyeceğim." "Peki ya ikincisinde?"

"Şimdiden ikinci bir sefer planlıyorsun, değil mi?"

Yanaklarında ağır bir kızarıklık belirliyor. "I-"

"İkinci seferde biraz acı olmayacağının garantisini veremem."

Anna

Bu ifade karşısında kalp atışlarım iki katına çıktı. "Asla o kızlardan biri gibi olamayacağım." Sesim gülünç derecede zayıf.

Başını eğip her iki meme ucuma da eşit ilgi gösterdiğinde gözlerimi kapatıp inliyorum, ağzı birinde, parmakları diğeriyle oynuyor.

"Şundan kurtulalım."

Üstümü başımın üzerine çekiyor ve ben de itaatkâr bir şekilde kollarımı kaldırıyorum. Bana patronluk taslamasına ne zaman izin verdim? Ne zaman bu kadar doğal hissetmeye başladım? Geniş, çıplak göğsü, güzel, tonlu, bazı korkunç yara izleriyle, şimdi çıplak olan göğüslerime bastırıyor. Onun üzerimdeki ağırlığını hissetmek hem kaçma isteği uyandırıyor hem de onu daha da sıkı çekmeme neden oluyor.

"Sen boyun eğmek için yaratılmışsın, bebeğim. Seni gördüğüm an bunu hissettim." Arkasına yaslanıyor, eli karnım boyunca kayıyor, kalçalarımı kavırıyor ve şortumun eteklerinde duruyor. Kumaşı tutup çekmeye başladığında bakışları benimkine odaklanmıştı.

Elimi onunkinin üzerine koydum, kalbim tekliyordu. "Hayır."

Eric ellerimi tutuyor ve kollarımı başımın üzerine doğru iterek her iki bileğimi de bir elinin içinde döndürüyor.

Nefesim kesildi. "Ne yapıyorsun?" Kıvranarak onun elinden kurtulmaya çalışıyorum. "Bırak beni. Beni korkutuyorsun."

"Öyle miyim?"

"Evet!"

"Seni incitiyor muyum?"

"M... hayır." Hareket

etmeyi bıraktım.

Bakışlarıyla beni sabitliyor. "Rahatla Anna. Hissettiğin her neyse onu hisset ve sonra bırak gitsin."

Özgürlüğümün olmadığını, beni gerçekten tuttuğunu fark ettiğimde panik neredeyse beni boğuyor. Kalçalarım sarılıyor ve kollarımı yatağa sabitliyor. O kocaman ve ben onun elinde bir tüy gibiyim. Nefesimi kontrol etmeye çalışırken gözlerimin önünde siyah noktalar yüzüyor. Bir süre sonra, bunca zamandır benimle konuştuğunu fark ediyorum.

"Bırak gitsin tatlım. Seni yönetmesine izin verme. Kontrol sende değil, bende, bunun rahatlığını yaşa. Bırak seninle ben ilgileneyim."

Kendime gelmeye başladığımda "Tanrım," diye fısıldıyorum. Titriyorum ama göğsümdeki çırpıntı sakinleşiyor.

"Kollarınızı serbest bırakacağım ama hareket ettirmenize izin yok. Anlaştık mı?" İçimden bir sıcaklık fışkırıyor ve başımı sallıyorum. "Evet."

"Sana yaptığım her şeyi anlatacağım. Tamam mı? Ama beni durdurmaya çalışmana izin yok." Yeni bir sıcaklık dalgası üzerime çökerken gözlerimi açıyorum. "Tamam."

Eric arkasına yaslanıp gülümsüyor, gözleri parlıyor. Şu anda o kadar güzel ki kalbim sıkışıyor.

"Seni soyacağım, Anna. Seni çıplak görmek istiyorum."

Vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oluyor ama o hem şortu hem de külotu yakalayıp kalçalarımın geçirip bacaklarımın arasından aşağıya doğru çekerken kıpırdamıyorum. Serin hava bacaklarımın arasındaki çıplak bölgeyi ürpertiyor.

"Çok güzelsin," diyor, sesi sert ve kalın. "Ben güzel değilim. Çok zayıfım ve çürükler içindeyim. Berbat görünüyorum."

"Bir daha kendi kendine konuşursan ağzını tıkarım. Biraz zayıfsın. Bu konuda bir şeyler yapacağız. Ve bunlar-" Ağzını dizlerimin aşınmış derisine koyuyor, her seferinde bir tane ve onları öpüyor. "-solup gidecek ve anılara dönüşecek."

"Korkunç anılar," diye soluyorum, uyluğum boyunca ilerleyip her çürüğü, her küçük kesigi öperken eğiliyorum.

"Mmm hayır, güzel anılar. Bu şekilde tanıştık." "Hala canım yanıyor."

"Elbette. Bir iş üzerindeyken ne yaptığımı bilirim." Kalçalarımı geçip karnımı öpüyor ve bir meme ucunu ağzına alıp diğer göğsümü hafifçe sıktıktan sonra elini boğazıma götürüyor.

Tamamen hayatta kalma içgüdüsüyle, ellerimi omuzlarına vurarak onu üzerimden itmeye çalışıyorum. Kollarımı tekrar yukarı itti.

"Kımıldama."

"Bana zarar verme!"

"Dediğimi yap."

Sesi itiraza yer bırakmıyor. Eli hala boğazımda. Hiçbiri hoş olmayan bir yığın anıyı uyandırıyor. Ona bakıyorum, nefesim kesiliyor, kalbim güm güm atıyor.

"Nefes alabiliyor musun?" Başımı sallıyorum.

"Güzel. Bir daha kımıldama." "Yoksa ne olur?"

"Seni bağlayacağım."

"Ne?"

Göz kırpıyor. "Seçim senin."

Ona bakarken göğsüm kabarıyor ve başım dönüyor.

"Tamam," diyorum nefes verirken. "Sana güveniyorum."

Bölüm 23

Eric

Bütün dünyam altüst oldu. *"Sana güveniyorum.* Az önce hayatımın ödülünü kazandım. "Güzel."

Elimin boğazından göğsüne doğru kaymasına izin verdim. Parmaklarımı açarak meme uçlarını tekrar sert tepeler haline getiriyorum. Anna kasılıyor ve gözlerini kapatıyor. Sırtışı gizleyip pürüzsüz karnında geziniyorum. Sağ kalçasını, sol kalçasını öpüyorum, elimle amını avuçluyorum.

Ona bakıp, genişlemiş gözlerini ve boynundaki kasların nasıl gerildiğini görünce, elimin topuğunu klitorisine doğru itiyorum, yaydığı sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Anna'nın nefesi kesiliyor, ağzı açık kalıyor.

"Ağda yapmadım."

"Dur kızım. Umurumda değil. Sen kendini nasıl rahat hissediyorsan öyle yap, ama ben bir kadının vücudunu her haliyle seviyorum." Kalçalarını birbirinden ayırarak ağzımı klitorisine götürdüm ve dilimle bir kez hafifçe vurdum.

Anna küçük bir miyavlama çıkarıyor. "Seni hiç böyle hayal etmemiştim," diye nefes nefese kalıyor.

Dilimin altında dolgunlaşan küçük çıkıntının etrafında dönüyorum. "Beni nasıl hayal ettin?" "Sabırlı," diye nefes nefese kalıyor. "Nazik." Sıcak, ıslak dikişi boyunca bir yol yaladığımda haykırıyor. "Ben nazik değilim. Ben bencilim."

"Nasıl?"

Dilimi kıvrımlarının arasına daldırıp küçük açıklığını buluyorum. Her saniye daha da ıslanıyor. Parmağımı onun yarığına koyarak, klitorisine alay ederek, baştan çıkarıcı girişine doğru kaydırıyorum. "Çünkü seni istiyorum."

Bir parmağımı dar kanalının içine soktuğumda tek cevabı anlaşılmas bir inilti oluyor. "Nasıl gidiyoruz?" Ona bakarak soruyorum.

Göğsü kısa soluklarla kabarıyor ve yüzünü koluna bastırmış durumda. "İyi, sanırım," diye inliyor.

Çekiyorum ve ikinci bir parmak ekleyerek daha derine itiyorum. "Güzel."

Kendimi gerçekten muhtaç hissediyorum. Sikimi onun içine çok fena gömmem gerekiyor. Parmaklarımı içine sokuyorum, önce yavaşça, sonra hızımı artırarak, ağzımı tekrar klitorisine indiriyorum. Nasıl olduğunu sormama gerek yok. Kalçaları titriyor ve inleme sesleri korku sesi değil. Tadı cenneti andırıyor ve aklımdan geçen düşünceler, bu kıza yapmak istediğim her şeyin görüntüleri yüzünden muhtemelen cehenneme gideceğim. Nasıl olsa cehenneme gideceğim, ne fark eder ki? Sadece onun da benimle gelmesini istiyorum. Gözyaşları yanaklarından süzülürken adımı haykırmasını, ben onu sikime gömerken boşalmasını istiyorum.

Ayağa kalktım, parmaklarım hala içinde hareket ediyordu. Çok ıslaktı ve olabildiğince hazır. "Pantolonumu çıkaracağım. Bütün zaman boyunca bana bakmanı istiyorum."

Gözlerini açıyor ama konuşmuyor. Parmaklarımı çekip kemerimi açıyorum, fermuarımı açıp pantolonumu ve çoraplarımı çıkarıyorum, geriye sadece külotum kalıyor. Gözleri, onun için çok

sert olan sikimin etkileyici çıkıntısına takılıyor.

Yanına yaklaştım ve bir dizimi yatağın üzerine koydum. "Dokun bana, Anna. Elini üzerime koy

horoz."

"Bu bir numara mı? Kollarımı oynatırsam beni bağlayacak mısın?" Gülüyorum. "Hayır. Geçici iznimi aldın."

Dilini bana doğru uzatıyor ve ben de bir anda öne doğru eğilip dilini ağzıma alıyorum. "Dokun bana," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

Elinin ereksiyonumun üzerinde gezindiğini hissettiğimde gözlerim neredeyse geri dönüyor. Karnımdan ateş fışkırıyor ve hareketsiz durmak için tüm kısıtlamalarım gerekiyor.

"Çok sıcak," diye fısıldıyor. Sıkıyor ve bırakıyor. "Sen... büyüksün."

"Mm-hmm. Külotumu aşağı çek."

Parmakları bel bandında geziniyor, sonra onları içeri sokuyor ve yavaşça, azar azar, sikim serbest kalana kadar çekiyor.

"Aman Tanrım, Eric."

Üzerimdeki son giysiyi de itiyorum. "Dokun ona, Anna."

Dudaklarını yalıyor ve parmaklarını şaftın etrafına dikkatlice sarıyor. "Bir erkeği nasıl tatmin edeceğini biliyor musun?"

Başını iki yana sallar. "Hiç sanmıyorum. Yani, ben olacağımı sanmıyorum..."

"Bunun üzerinde çalışacağız." Aşağı iniyorum, pantolonumun cebinden bir prezervatif çıkarıyorum ve beyaz, pürüzsüz kalçalarının arasına diz çöküyorum. "Kollarını başının üzerine koy. Ve bana güven."

Göğsü kabarıyor ve bakışlarımı bırakmıyor ama itiraz etmediğini hissediyorum.

Parmaklarımla ve ağzımla onu tekrar kendime hazırlıyorum. Hazırdan da öte. Uzunluğumu prezervatifin içine koyduğumda ve sikimin başını onun açıklığına dayadığımda, inliyor, nefes alıyor ve kıvranıyor. Biraz baskı uyguladım ve gözleri açıldı. Kolları yukarı kalktı ve ellerini göğsüme koydu.

"Hayır," diyor.

Kollarından tutup tekrar aşağı itiyorum. "Ben kimim?"

"E-Eric."

"Sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?"

Gözünden bir damla yaş süzülüyor, yanağından aşağı süzülüyor, sonra başını sallıyor.

Eğilip onu öpüyorum, bir elimle kollarını aşağıda tutuyorum, diğer elimle meme ucunu buluyorum ve baskıyı sürdürüp biraz daha içeri itiyorum. Nefes nefese kalıyor ve sıkıyor.

"Ne hissediyorsun?"

"İstila edilmiş.

Korkmuş."

"Benden mi?" Biraz geriye sallanıyorum ve bir santim içeri itiyorum. İnliyor ve başını sallıyor.

"Sonra ne, aşkım?" İtmeye devam ediyorum, biraz daha kayıyorum. Nefes alış verişi daha düzensiz hale geliyor ama beni durdurmaya çalışmıyor.

"Anılardan," diye fısıldıyor.

"Güzel." Onun sikimin etrafına bu kadar sıkı oturduğunu hissetmek aklımı başımdan alıyor. Daha önce kimseyi bu kadar çok istediğimi hatırlamıyorum. "Güzel. Bir yerlere varıyorsun demek. Onları kucakla ve sonra bırak gitsinler." Geri sallanıyorum, tekrar içeri giriyorum, sığ bir şekilde itiyorum.

"Hatırlamak istemiyorum."

"Yapmalısın. Bunu içinde tutamazsın. Ağla, ılık at, içini dök ama bil ki ben benim, o değil." "I-"

"Evet?"

Bakışlarımı tutarken gözleri kocaman, buğulu. "Onları değiştirmeni istiyorum. Anıları.

Lütfen," diyor boğuk bir sesle. Aramızdaki hava o kadar kalın ki kesebilirsiniz.

Biraz daha derine itiyorum, onu dolduruyorum, yayıyorum, ona havadan daha çok ihtiyacım var. "Bacaklarını belime sar."

O bunu yaparken, kollarını bırakıyorum ve kışını kavriyorum, yolun geri kalanını iterken yumuşak etini sertçe sıkıyorum.

"Tanrım!" diye ağlıyor.

* * *

Anna

Beni daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde dolduruyor ve yine de acıtmıyor. Sadece tamamen ve tamamen doluyum. Eski sevgilim ortalama biriydi sanırım. Tecavüzcü... Hiçbir fikrim yok, acıtmaktan başka bir şey yapmadı.

Eric, yine de, beni ona hazırladı, ihtiyaçtan titrememi sağladı. Heyecan, korku, özlem, uyarılma, daha fazla korku ve sonra beni, her şeyimi almasını umutsuzca istemek gibi pek çok duygu içimde çırpınıyordu.

Eğildi ve bakışlarımı yakaladı. Normalde açık renk olan gözleri neredeyse kararmış. "Bu iyi bir Tanrı mıydı?" diye soruyor.

"Mmm evet!" İnliyorum.

"Yani sana taşınırsam, onaylamayacak mısın?" "Tanrım, sen şeytansın! Hayır, onaylamam."

Geri çekiliyor ve tekrar ileri itiyor. Onun içimdeki hissi, beni genişçe yayıyor, nefesimi kesiyor. Bakışlarını tutarken çarşafı kavriyorum. Gözlerindeki hınzır ifade göğsümün sıkışmasına neden oluyor.

"Sen benimsin, Anna."

Hiçbir şey söylemiyorum, o içimde hareket ederken yatakta sallanıyorum ama kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Söyle."

"Ben seninim." Bunu söylerken sanki içimde bir sayfa açılıyor. Bir bölüm bitti ve yeni bir bölüm başladı. Bu çok yanlış olmalı. Tüm bunların anlamını kavrayamıyorum bile, ama çok doğru geliyor.

"Aferin kızıma," diye pantolonunu indirdi.

Hızını artırdıkça, amımdaki, karnımdaki, göğsümdeki karıncalanma sıcaklığında kendimi kaybediyorum. Başım dönüyor ve doyamıyorum. Bunun sonsuza dek sürmesini istiyorum. Yeni bir günün doğmasını hiç istemiyorum, çünkü buradan sonra nasıl devam edebileceğimi bilmiyorum.

"Arkanı dön. Dizlerinin üzerine çök."

O çekiliyor ve ben dediğini yapmak için çabalıyorum. Omzumun üzerinden bakarken, onun karanlık, içimi sıkan bakışlarını yakalıyorum. "Bana vurmayacaksın, değil mi?"

"Hayır."

Rahatlayarak nefes veriyorum ve sonra tek bir güçlü hamleyle sonuna kadar içeri iterken nefes nefese kalıyorum. "Ama sana şaplak atabilirim."

Kendimi öne, ondan uzağa atmaya çalışıyorum ama o kalçalarımı kavriyor. "Sadece seninle dalga geçiyorum."

İçime daha hızlı, daha sert giriyor ve ben daha yüksek sesle inerken nasıl nefes alacağımı bile hatırlamıyorum. Eli klitorisimi bulduğunda ve okşamaya başladığında, daire çizdiğinde, itme hızına uygun olarak küçük tokatlar verdiğinde, öleceğimi düşünüyorum. Bacaklarımın arasında bir basınç oluşuyor ve okşamalarıyla birleşen vuruşları, içimde ondan ve vücudumun tepkisinden başka bir şey hissetmemi engelliyor. I

Kırılma noktasına kadar gerildiğimde nefes nefese kalıp ağlıyorum.

"Geliyorum," diye nefes alıyorum ve sonra tamamen çözülüyorum, kalın, acımasızca pompalanan horozunun etrafında bir dizi derin kasılma içinde patlıyorum. "*Tanrım! Lütfen!*"

Kıçıma yediğim tokat acıtmadı. Bir sonraki de acıtmadı. Üçüncüsü biraz daha sert ve acıtıyor.

"Hey," diye nefes nefese kaldım. "Haksızlık bu."

Gülüyor ve kalçalarımı daha sıkı kavırıyor, yüksek sesle inliyor, ses o kadar ilkel ki tüylerim diken diken oluyor. Son birkaç hamleden sonra duruyor, tamamen içime gömülüyor ve boşalırken seğirdiğini hissediyorum.

"*Siktir!*" Üzerime düşüyor, beni yatağa doğru itiyor ve tüm vücudumu kendi vücuduyla kaplıyor. "İnanılmazsın, Anna. Kesinlikle harikası."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama ağzımı tıkama tehdidini hatırlıyorum, o yüzden o sayfayı da çeviriyorum. "Biliyorum. Şimdi çekil üstümden, seni koca herif, nefes alamıyorum."

Eric üzerimden yuvarlanıyor ve sırtüstü yere düşüyor, yanıma, beni kendine çekiyor. Çok sıcaaktı, teni terden kayganlaşmıştı. "Şimdi söyle bana. İyi misin?"

Başımı güçlü omzuna yaslayıp, parmağımın göğsünün kıvrıkcık saçlarında daireler çizerek ona sokuluyorum. "Evet. Çok iyiyim. Bütün bunları nasıl bildin? Bana nasıl yardım edeceğini nasıl bildin?"

"Bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Sadece kulaktan kulağa oynadım."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Gerçekten mi? Yani beni ömür boyu travmatize edebilir miydin?"

Gülüyor ve hızlı bir öpücük için beni kendine çekiyor. "Hayır. Beni istediğini biliyordum. İşe yarayacağını düşündüm."

"Tam bir pislüksin." Ama gerçekten öyle demek istemedim. Kendimi çok iyi hissediyorum. "Oh evet. Sen sadece bir kısmını gördün."

İma ettiği şey karşısında içimde bir şimşek çakıyor. "Sanırım oldukça fazla şey gördüm," diye takılıyorum.

"Oh, seni bir duvara itmekten, içindeki hayatı boğmaya çalışmaktan bahsetmiyorum."

Yüzümü buruşturdum ve hâlâ morarmış olan boğazıma dokundum. "Söylediğinde ciddi miydin? Hoşuna gittiğini mi?" Dudaklarını yalıyor ve bana bakıyor. "Beni tahrik ettiğini söylemem seni korkutuyor mu?"

Sertçe yutkunuyorum. "Evet, biraz. Birazcık."

"Şiddet, seks... Hepsi benim için el ele gider."

Gerildim, aniden temkinli davrandım.

Beni daha yakına çekiyor. "Benden korkma. Benden bir daha asla korkma, Anna." "Buradan nereye gideceğiz?"

Yüzü düşerken buz gibi parmakları kalbimi kavırıyor. Atmosfer aramızdaki neşeli duygudan daha karanlık, beni korkutan bir şeye dönüşüyor. Geriliyorum ve nasıl geri çekildiğimi, nasıl tuğla tuğla yeni duvarlar inşa ettiğimi hissediyorum.

Eric uzaklaşır ve parmaklarını saçlarının arasından geçirir. "Konuşmamız gereken şeyler var." Ani korkuyla dudaklarım uyuşuyor. "Ne?"

Ayağa kalktı. "Üzerimize bir şeyler giymeliyiz."

Tanrım! Sadece tükürmesini istiyorum! Söylediklerine rağmen beni öldüreceği düşüncesi aklımdan geçiyor. Ya da bu kadarmış, gidiyormuş. Başka bir teori üretemiyorum. Yataktan sıçrayıp

bir kot pantolon ve bir kazak buluyorum. Çıplak ayaklarıma bakıyorum, kıyafetlerini tekrar giyerken yaptığı hareketlerin farkındayım.

"Hadi gidip biraz kahve yapalım." Elimi tutuyor ve beni koridordan geçirip birleşik mutfak/oturma odasına götürüyor. Sonra gözlerini dolaplara dikti. "Ehm..."

Sarsıntılı hareketlerle ve kalbim hızla çarparak bizim için kahve hazırlıyorum. Demlenirken, etrafımda dönüyorum.

"Tanrı aşkına! Anlatsana! Bu yarım cümlelere dayanamıyorum."

Eric kalçalarımı kavlıyor ve beni tezgâhın üzerine kaldırarak açık kalçalarımın arasına yerleştiriyor, sonra ellerimi tutuyor.

"Benimle gelmene ihtiyacım var."

Bölüm 24

Anna

"Ne? Ne demek istiyorsun?"

"Bu tam olarak uygun değil ama seni güvende tutmak istiyorum ve bunu ancak yanımda kalırsan yapabilirim."

Şaşırdım. "Güvenli mi? Ne demek güvende? Güvende değil miyim?"

"Anna," diyor sanki yeni yürümeye başlayan bir çocukla konuşuyormuş gibi bir ses tonuyla, "tatlım, polise gittin ve mafyayı anlattın. Ne düşündün?"

Gözlerimden yaşlar akıyor. "Beni öldürmek için buradasın!"

Eric gözlerini kapatır, derin nefes alır, nefes verir, çenesi sıkılıdır. "Hayır, yapmıyorum. Hayatını kurtarmaya çalışıyorum."

"Kim ölmemi istiyor o zaman? Anlamıyorum. O... Christian mı?" "O ismi unutsan iyi edersin ve hayır."

"Kim?"

"Patronum, tatlım. Şu andan itibaren ve sonsuza dek sana kefil olamazsam ölümünü emretti."

Dudaklarım uyuştı. Bunu doğru duyduğumdan emin değilim. "Sonsuza dek mi?"

"Evet."

"Bu ne lan? Evlilik gibi mi?"

İç çekiyor ve yüz hatlarından acı dolu bir ifade geçiyor. "Evet."

İstemiyor bile. Yüzünü buruşturmasından anlıyorum. Peki ya benim için nasıl olurdu? O uzun bacaklı sarışınları birbiri ardına becerirken, ben karanlık bir köşede mafya karısı olarak otururken onları tokatlarken bir yere kilitlenmek? Göğsünü itiyorum ve o da bir adım geri atıyor. Tezgahtan atlayarak ondan uzaklaştım.

"Üzgünüm ama böyle bir seçeneğimiz yok."

Eli bileğimi kavramak için dışarı fırladı. "Bu senin tek seçeneğin."

Karanlık ses tonu ve sert tutuşu karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Hayır. Hayır, olamaz. Sadece... sadece ona tek kelime daha etmeyeceğimi söyle. Asla."

Eric dudaklarını yalıyor ve iç çekiyor. "Yine de benimle birlikte olmak istediğini hissediyordum. Bundan sonrasını biz hallederiz diye düşündüm."

"Ben... Belki, ama bu şekilde değil. Bir mafya karısı olmak istemiyorum."

Beni bırakıyor ve pencereye doğru yürüyor, sırtı bana dönük, elleri sırtında kenetlenmiş. "Ölmeyi mi tercih ederdin?"

Bu soru havada asılı duruyor. Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Her iki seçenek de bana ölüm gibi geliyor. Geniş sırtına bakıyorum, var olduğunu hiç bilmemeyi dilediğim bir dünyadan gelen bu gerçek dışı yaratığa. Daha yeni yeni ayaklarımın üzerinde durmaya başlıyorum, minik minik adımlarla, yaldızlı bir kafeste bir hayat için gerçekten her şeyi bir kenara atabilir miyim? Her şeyi bırakıp onun nesi olabilir miyim? Metresi mi? Bu düşünce birden fazla nedenden dolayı içimi kemiriyor. Karısı mı? Eve döndüğünde kanlı gömleklerini yıkamak için ağırbaşlı bir şekilde bekler miydim? Başka bir şey mi? Mahkum mu? Olacağım şey bu.

"Bir yere gidebilirim."

Eric alay eder ve arkasını döner, gözleri kararmıştır. "Salvatore'un seni bulamayacağı hiçbir yere gidemezsin."

Sırtındaki deri sürünüyor. "Biri benim için gelir mi?" Başını sallıyor.

"Sen mi?"

"Hayır, ben değilim."

"Chr- pardon, adını unutmam gereken adam?"

Eric tereddüt eder ve ayaklarına bakar, sonra bir adım daha yaklaşır. "Hayır, Christian da senin için gelmezdi, ama biri gelirdi, Anna. Seni ancak benimle gelirsen hayatta tutabilirim."

Titremesini engellemek için dudağını ısıyorum. "Seninle evlenmek mi?"

Kaşlarını  attı. Bir kol mesafesinde durdu ama bana dokunmadı. "Bu çok mu kötü olurdu?"

Ellerimi kaldırıp ondan uzaklaşıyorum, uzak duvardaki büyük panoramik pencerelere doğru ilerliyorum. "Anlamıyorsunuz! Bir hapishaneyi diğerine de i irim. Birini seninle birlikte olmaya zorlayamazsın!"

Bana bakarken başını e iyor, ağzı ince bir çizgi gibi. "Teknik olarak yapabilirim."

G  s m sıkışıyor. "Yapma bunu. Lütfen."

Eric yaklaşıyor, ben geri çekiliyorum. "Eric! Lütfen."

Her iki bile imi de mengeneyle kavradı ında sarsılıyorum. "Benimle gel." "Bunu bana yapma."

Beni kendine doğru çekmeye ba ladı. Sarsılıyorum ve geriye yaslanıyorum, topuklarımı halıya g m yorum, ileriye doğru hareketi durdurmaya çalışıyorum.

"Eric, beni öylece götürme. Lütfen! Bana bir seçenek bırak! Beni kaçırıp zorla alamazsın.

Hayatımın geri kalanında beni zorlamak zorunda kalacaksın!"

Aniden durdu ve beni serbest bıraktı. Neredeyse k  ımın üzerine d  uyordum ama kanepenin kol a ına tutunup ayakta kalmayı ba ardım. Nefes nefese ona bakıyorum, onu tepeden tırna a s z yorum. Kirli sarı saçları, yüksek elmacık kemikleri, kalın ka ları ve berrak yeşil gözleri. Tadının nasıl olduğunu, üzerimde nasıl hissettirdi ini çok iyi bildiğim dolgun dudakları.

"Stok yapmayı bitirdin mi?"

Se iriyorum ve bakışlarıyla bulu uyorum. "Bana bir seçenek bırakmalısın. Tüm bunları d   nmeme izin vermelisin. Adını muhtemelen benim de bilmemem gereken adama bir tehdit olmayaca ımı açıklayamaz mıyız?"

Eric'in gözlerindeki bakış beni korkutuyor. Orada ne e yok, alay yok, arzu yok ve tehdit yok. Yenilmi  görünüyor.

"Hayır, Anna. Yapamayız."

Kollarımı g  s m n üzerinde kavu turuyorum, titriyorum, kalbimdeki yakıcı acıyla savaşıyorum. "Bırak kaybolayım," diye fısıldıyorum.

 enesindeki kaslar sıkılaşıyor ve dudakları ince bir çizgi halinde geriliyor. " ki günün var. Hepsi bu kadar. Ya benimle gelirsin, seninle evlenirim ve ya arsın ya da burada kalmayı se ersin ve    gün içinde  lm   olursun. Ama elbette, bunu d   nmene izin vereceğim."

Son kelimeleri neredeyse tükürüyor.

"En azından benimle evlenmek istiyormu  gibi konu saydın!" A lıyorum.

 n kapımdaki anahtarın tıkırtısı sessizliği deliyor. A zım açık kalıyor ve kapı açılmadan önce bir anlığına aynı  a kınlıkla bakan Eric'e bakıyorum. Etrafımda dönüyorum.

"Baba! Burada ne yapıyorsun?" Nefes nefese kaldım.

Babam önce bana, sonra da yanımdaki adama bakıyor.

"Anna, ben... ben aramayı denedim. Telefona cevap vermedin ve ben de endişelendim. Düşündüm ki..." Gözleri benimle Eric arasında gidip geliyor ve sonra genişliyor. Her şeyi nasıl anladığını, nasıl tanıdığını görüyorum. Polislerin Eric'in görüntüsünü oluşturmalarına yardım ederken yanımda oturuyordu. Eli ceplerinden birinin içine kaydı. Eric'in bir bıçak çıkardığını görmek için tam zamanında döndüm. Bacaklarım güçsüzleşti ve babama doğru döndüm. Elinde bir silah vardı.

"*Hayır!*" Mırıldanıyorum ve ellerimi uzatıyorum, panik boğazımı sıkıyor.

Arkamdan yaklaşan Eric, ölümcül tehlikeyi haykıran alçak bir sesle, "O silahı bırak yaşlı adam, kızına zarar gelmeden bırakacağım," dedi.

"Kızıma ne yaptın?" "Baba!" Çığlık atıyorum. "O... o gidiyor!"

Babam bana kısa bir bakış atıyor ama beni duymuyor gibi görünüyor. Elleri titriyor. *Böyle bir şey olamaz!* Kalbim göğsümde çarpıyor ve kulaklarımda giderek artan tiz bir ses tüm sesleri bastırıyor. Babamı hiç tabancayla görmemiştim. Bir tabancası olduğunu bile bilmiyordum.

"Anna'ya ne yaptın?" diye tekrar sorar ve silahını kaldırır.

Eric hareket ediyor ve her şey için çok geç. Bir bıçağın keskin kenarı boğazımdaki deriye soğuk bir şekilde dayanıyor. Acı veren tanıdık vücudu sırtıma bastırıyor. Ellerim Eric'in kolunu kavramak için havalanıyor.

"Yapma! Lütfen." Babama ve silaha baktım. Babamın gözlerindeki umutsuzluğa bakınca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Bırak şu lanet silahı ve kızın iyi olacak." Sesinde, beni asansörde duvara yasladığı o ilk birkaç dakikadan tanıdığım bir keskinlik var. Bana ölüm sözü verdiğinde. Acı ve ölüm.

Karnım zil çalıyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor. O artık benim sevgilim değil. Soğukkanlı bir katile dönüştü. Saniyeler içinde değişti. Titriyorum, midem bulanıyor, başım dönüyor. Bu adamla nasıl böyle güzel bir gece yaşayabildim? Nasıl hem bu kadar nazik hem de bu kadar zalim olabiliyor? Sonra beni ya da babamı incitmeye çalışmadığını fark ettim. Bunu şimdiye kadar binlerce kez yapmış olabilir. Sadece çıkmak istiyor. Hayatta kalmak. Bunu halledebiliriz. Her şey yoluna girecek.

Beni kavramasına rağmen bir şansımı deniyorum ve yüzümü ona dönüyorum. Bıçağın baskısını azaltıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Yüz ifadesi yumuşuyor, şefkat ve pişmanlıktan bahsediyor. Sonra solumda bir bulanıklık gibi babamı görüyorum. *Aman Tanrım!* Ona bir fırsat penceresi verdim.

Kendimi babamın üzerine attım. Gürültülü bir silah sesi duyuldu. Göğsüm acı içinde patlıyor. Biri çığlık atıyor.

Dizlerim bükülüyor ve düşüyorum. Ellerimi göğsüme götürüp sıcak ve ıslak bir noktaya bastırıyorum. Vuruldum.

Sanırım bu her şeyi çözer.

* * *

Eric

Bir an için her şey durgunlaştı. Anna ayaklarımdan dibinde kanlar içinde yatıyor. Babası şok içinde duruyordu, yüz hatları donmuştu.

Yerden gelen bir inilti beni harekete geçirdi. Yaşlı adama vurdum. Kızının yanında baygın düştü. Sonra Anna'yı kollarıma alıp koşuyorum.

Çok solgun. Dudakları kıpırdıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Gözyaşları şakaklarından süzülüyor.

Onu arabamın arka koltuğuna attım. Tüm kurallara aykırı bir U dönüşü yaparak, insanoğlunun icat ettiği tüm trafik kurallarını çiğniyor ve en yakın hastaneye doğru beş bloklu bir yol alıyorum. Dün gece buraya gelirken fark etmem tamamen şans eseri oldu. Yol dakikalar sürebilir. Ya da saatler. Bilmiyorum. Omzumun üzerinden bakıp duruyorum. Hareket etmiyor. Dudakları bembeyaz. Altındaki koltukta kan birikiyor.

Arabayla acil servisin önüne geliyorum, gıcırdayarak duruyorum, arabadan atlıyorum ve Anna'yı kollarıma alıyorum. Kapılar çok yavaş açılıyor, sonra başka kapılar açılıyor.

"Yardım edin!" Çığlık atıyorum. "Vuruldu!"

Anna hareket etmiyor. Birkaç dakikadır hiçbir yaşam belirtisi göstermedi.

Herkes aceleyle geliyor, bir sedye, hemşireler, doktorlar. Anna kollarımdan çekildi ve gözümün önünden götürüldü.

Çok solgun. Nefes aldığını görmedim.

Biri kolunu omuzlarıma doluyor. Biri konuşuyor.

Omuz silkip arabama doğru yürüyorum, bedenim ve zihnim uyuşmuş halde.

Los Angeles'tan San Francisco'ya yolculuk altı saat sürüyor. Tek bir yerde bile durmadım. Nereye gideceğimi bilmiyorum. Eve gidersem kendimi öldüreceğim.

Salvatore'un kapı muhafızları el sallayarak beni geçirdi.

Kapıdaki adam kaşlarını kaldırarak bana bir göz atıyor. Telsiziyle konuşuyor, sonra beni evin içinden geçirip yemek odasına götürüyor ve bir sandalyeye oturtuyor.

Birkaç dakika sonra Luciano elinde bir fincan kahve, kalın çizgili bir bornoz giymiş halde beliriyor. Gözlerini kısarak bana baktı.

"Konuş benimle, Eric."

"Beni... kilitlemeniz gerekiyor," diye bağırdım.

"Senin derdin ne lan?" Salvatore'un arkasında iki koruması belirir; iri, heybetli, sadece gölgeler gibidirler ama gerektiğinde harekete geçmeye hazırdırlar.

"O öldü."

Kaşlarını kaldırıyor, sonra kupasından yavaşça bir yudum alıyor. "Sen mi yapıyorsun?" Başımı sallıyorum. "Babası."

Salvatore bana bakıyor, sonra bir kahkaha atıyor. "O zaman sanırım hâlâ uygun bir bekâr olacaksın."

Onun hayatına kast edemeyecek kadar uyuşmuş durumdayım. O böyle biri. Artık umurumda değil.

"Evine git, evlat. Kendini topla. Bir duş al ve bir şişe viski iç. Bu kızı ne kadar tanıyorsun, birkaç saat mi? Tanrı aşkına kendine gel."

Ayağa kalkıyorum ve ilk defa ellerimi görüyorum. Kahverengiler, onun artık kurumuş kanıyla sırlıklam olmuşlar. Kıyafetlerime bakıyorum, çok fazla miktarda kanla kaskatı kesilmişler, onun son hayatıyla kirlenmişler.

O bendim.

Eğer ben olmasaydım, hala hayatta olacaktı. O gün hayatına girmemiş olsaydım, koridordaki çatışma hiç yaşanmayacaktı ve Anna yaşayacaktı.

Daha önce hiç hissetmediğim kadar pişmanlık duyuyorum ve yine de minnettarım. Bana yeniden bir şeyler hissettirdi. Daha önce hiç başkasının tam ve mutlak güvenine sahip olmamıştım.

Dönüştüğüm soğukkanlı katilden daha fazlası olabileceğimi fark etmemi sağladı.
Ama artık benim için başka bir şey kalmadı.

Bölüm 25

Anna

Acil serviste vücudumun etrafında çılgınca çalışıyorlar. Kendimi sanki yukarıdan görüyorum. Süzülüyorum. Özgürüm. Hiç acı yok. Sedyedeki kız, yani ben, bembeyaz. Gözlerinden yaşlar süzülüyor. Kan. Çok fazla kan var. Karanlık yaklaşıyor. Bir pişmanlık duygusu kalbimi kemiriyor ama nedenini hatırlayamıyorum.

"Geçen günkü cinayeti önleyen kadın o. Mafya olayı." "Yine de ölmesi çok kötü oldu."

"Patronu mu öldü? Ama onu kurtardığını sanıyordum?"

"Hayır, dün geç haberlerde vardı... o da öldürülmüş."

Sonunda kimseyi

kurtaramadım. Eric gitti.

Hayatım geri dönülmez bir şekilde

değişti. Umarım ölürüm.

Bölüm 26

Eric

"Senin hatun yaşıyor." Hattın diğer ucundaki Christian'ın sesi alçak ve ölçülü.

Her şey durur.

"Ne?"

"Beni duydunuz. Hayatını kurtardılar. Yoğun bakım ünitesinde, solunum cihazında ve ilaçlarla uyutuluyor.

Bilinci yerinde değil. Ama ölü değil."

Düşmemek için kendimi desteklemek zorundayım. Umut ve korku, zaten aşırı yüklü olan zihnimde yer kapmak için savaşıyor.

"Aynı hastane mi?"

"Evet."

"Luci biliyor mu?"

"Bana söyleyen oydu."

Beynim harekete geçiyor, birden her şey berraklaşıyor. "Siktir, ahbab. Benim için bir şey yapmalısın ve bunu hemen yapmalısın."

"Ne?"

"Sana orada ihtiyacım var. Onu

korumalısın." Alay ediyor. "Ben mi? Sen

git."

"Gidemem," diye hırladım. "Babası beni kesinlikle tanıyacaktır. Personel de tanıyabilir. Bir saniye içinde polis çağırırlar."

Sessiz.

"Christian!"

"Sikeyim. Evet. Bu noktada o bok parçasının onu rahat bırakacağını

düşünmüyor musun?" "Sence?"

Christian cevap vermez. "Evet,

ben de öyle düşünmüştüm."

"Herkes ne diyeceğim? Varlığımı nasıl açıklayacağım?"

"Rozet tak, polis ol. Her şey düşünüldüğünde son derece makul. Git!"

"Hayatının geri kalanında bana borçlu olacaksın."

Bağlantıyı kesiyor ve ben sanki bir maraton koşmuşum gibi nefes alarak yığılıyorum. Zihnim dönüyor. Üç gün boyunca onun öldüğünü düşündüm. Üç gün boyunca, kız kardeşim öldürüldüğünden beri hissetmediğim bir kargaşa yaşadım. Üç gün boyunca bir bakıcım vardı. Görünüşe göre Salvatore beni dengesiz bulmuş ve adamlarından birini, başka bir Russo'yu göndermiş. Bazen Russo ailesinin haşarat gibi, hamamböceği gibi, her yere yayılmış, yok edilmesi imkânsız olduğunu düşünürdüm ama Nathan Russo o ilk gece geç saatlerde kapımı çaldığında, onun soğukkanlı, her zaman sakin, sinir bozucu yakışıklı yüzünü gördüğüm için minnettar oldum. En son birkaç yıl önce Dominik Cumhuriyeti'nde birlikte çalışmış, yerel, küçük çaplı bir suç patronu ve

onun örgütünü mahvetmiştik. Nathan berbat bir haldeydi ve daha sonra Salvatore'nin işinin daha az acımasız tarafında bir rol üstlendi. Bir hatun bulmuş, evlenmiş ve sözde her an bir bebeği olabilirmiş.

Tuvaletin sifon sesinden irkiliyorum ve sonra o banyodan çıkıyor. Görünüşe göre komik görünüyorum çünkü bana bir kez bakıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Sorun nedir, Reed?" "Arayan Christian'dı."

Nathan sessiz, devam etmemi bekliyor.

"Kız yaşıyor. Hayatta kaldı." "Bu iyi haber."

Önümde Salvatore'u görüyorum. Katil. Öldürücü. "Evet, sanırım." O da benimle aynı şeyi düşünüyor. "Onunla konuşmalısın."

"Biliyorum. Geliyor musun?" "Kesinlikle. Şimdi mi?"

Telefonumu, anahtarlarımı ve cüzdanımı aldım, parmaklarımı yıkanmamış saçlarımın arasından geçirdim ve ceketimi kaptım. "Evet."

* * *

Salvatore etkilenmedi. "Destek mi getirdin?" Nathan ve benim aramda bakışıyor. "Amca," diyor Nathan. "Biraz konuşabilir miyiz?"

"Bana 'amca' deme," diye hırslıyor. "Nathan ağzını kapatıyor ve bana bir bakış fırlatıyor.

"Kızıdan uzak dur Luci," diye homurdanıyorum.

"Hayatımda ilk kez bir tanığı canlı bırakmam için bir neden göremiyorum." "Daha önce de bir tanığın yaşamasına izin vermişsiniz," diyorum.

Salvatore bana bakarken çenesini sıkıyor. Aramızdaki sessizlik artıyor. "Bu farklıydı," diyor sonunda, daha sakin.

"Nasıl? Sevgili Christian'ınız öyle söyledi diye mi?"

"Hayır. O bana geldi. Polislere tek kelime etmedi. Ona güvenebileceğimi biliyordum. *Senin* kadın ilk iş polise koştu. Senin resmini çektiymiş! O bir muhbir ve yaşamaya hakkı yok."

İçimdeki öfke yükselirken kalbim daha da sert çarpıyor. "O daha iyisini bilmiyordu!" "Önemli değil."

"Onu almana izin vermeyeceğim!" Homurdanıyorum.

Salvatore gülüyor. Hoş bir ses değil. "Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?" Ona dik dik bakıyorum. O piçten korkmuyorum.

"Sanmıyorum. Ben biliyorum."

"Bu konuda ne düşünüyorsun, Nathaniel?" der Salvatore ve odadaki diğer adama bakar. Nathan, amcasının sert bakışlarıyla karşılaştığında son derece ciddidir. "Nereden geldiğini anlıyorum.

."

Salvatore kollarını açıyor ve yüzünde bir sırıtışla bana bakıyor.

"-Ama bence durumu daha soğukkanlı bir şekilde gözden geçirmelisin. Bunu bir lanet haline getirdin

güç mücadelesi, peki ne için? Bundan ne kazanacaksınız? Eric'i sonsuza dek uzaklaştıracaksın, saflarında bir düşman kazanacaksın, operasyonların hakkında her şeyi bilen ve bir daha asla

güvenemeyeceğın biri. Onu öldürürseniz, Eric'i de öldürmek zorunda kalırsınız."

Nathan'a bakıyorum. Her zaman bu kadar aklı başında mıydı? Kendimi şimdiki zamana kaptır dığ ım için sonuçlarını düşünmemiştim bile. Doğruyu söylüyor. Ben Salvatore'un

En ölümcül düşman. Zamanımı bekleyecektim ve sonunda saldıracaktım.

"Christian'ın yok ettiği kıza ne oldu?" Salvatore'a dönüyorum. Göz ucuyla Nathan'ın aramıza baktığını görüyorum.

"O şimdi nerede?" Ekliyorum.

Nathan'a bir bakış atıyorum, ne kadarını bildiğini merak ediyorum, sonra tekrar Salvatore'a bakıyorum, bakışlarımla onu kısıtıyorum.

Dudaklarını sıkıyor. "Yer yarıldı da içine girdi." "Peki Christian nasıl?"

"Sanırım bu seni hiç ilgilendirmez."

"Bu herkesi ilgilendirir," diye homurdandım. "Adamınızı kontrol altında tutamadığınız için organizasyonunuzda yürüyen bir bomba var. Gerçekten daha fazla huzursuzluk yaratmak mı istiyorsunuz? Kimsen kalmayacak."

Arkamı dönüp çıkışa doğru fırlıyorum ve adımı duyunca duruyorum.

"Eric!" Salvatore kollarını açıyor. "Bunu düşüneceğim. Tamam mı?"

Pişman olacağım bir şey yapmadan gideceğim. Anna'nın hayatını Luci'nin kaprislerine bırakmayacağım. "Belki" diye bir şey olmayacak. Beni bir daha görmek istemese bile onu güvende tutacağım.

* * *

Anna

Sesler çok sert. Sessiz sesler kulaklarıma saldırıyor. Benimle konuşuyorlar ve kelimeleri anlıyorum, rahatlatıcı kelimeler, prosedürlerden, ilaçlardan bahseden kelimeler, ama konuşulduktan hemen sonra onları kaybediyorum.

Işık.

Gözlerimi yakıyor, retinamı yakıyor. İnliyorum.

Biri koşarak yanıma geldi. "Anna.

Uyanık mısın?"

Öyle miyim? Uzanıyorum, kollarımı, ellerimi, bacaklarımı, ayaklarımı hissetmeye çalışıyorum.

Ayak parmaklarımı oynatıyorum. Sanırım öyleyim.

"Ne... oldu?" Sesim fısıltıdan başka bir şey değil. Ağzım kurudu ve boğazım acıyor.

Öksürüyorum ve göğsümün daha da çok acıdığını fark ediyorum.

"Acı için sana bir şey veriyorum tatlım."

Ne yaptığını bilmiyorum, ama kutsanmış bir uyuşukluğun uzuvlarıma yayılması ve zihnimi pamukla sarması sadece birkaç dakika sürüyor. Süzülüyorum.

"Cedars-Sinai'desin. Sen-"

Uçuyorum. O konuşuyor ama ben kelimeleri duyamıyorum.

* * *

Hâlâ çok parlak. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, acı beynime bir mızrak gibi saplanıyor. Ortalık

sessiz. Gözlerim hâlâ kapalıyken dinliyorum ama tek duyduğum uzaktaki trafik sesleri ve yumuşak ritmik bir tıslama.

Gözlerimi bu sefer daha yavaş açıyorum, ışığa alışmalarına izin veriyorum ve fark ediyorum ki ışık benim gördüğüm kadar parlak değil.

İlk düşüncem. Sadece gözlerim açık olmaya alışık değil.

Daha fazla ayrıntı seçebildiğimde, odanın uzak köşesinde bir sandalyede oturan bir kişi görüyorum. Bir adam. Bir gazete okuyor. Başımı kaldırmaya çalışıyorum ama bu hareket hasarlı göğsümü zorluyor ve inliyorum. Kağıdı indiriyor, yavaşça katlıyor, yanındaki masanın üzerine koyuyor ve ayağa kalkıyor. Uzun boylu. Çok uzun. Yattığım yerden sanki tavana ulaşıyormuş gibi görünüyor. Bana doğru geliyor ve komodinin yanındaki ışık çemberinin içine girdiğinde onu tanıyorum. O gece, siyah saçları ve siyah gözleriyle bir bulanıklıktan başka bir şey değildi. Onu polise tarif etmek imkansızdı. Ama o buradayken, birkaç adım ötemdeyken, kim olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyorum.

Vücudum korkudan gevşiyor. Alarm düğmesi için etrafıma bakıyorum, sonra boğuk bir feryat koparıp yataktan kalkmak için çabalıyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki göğsümün yarılacağını sanıyorum. Christian bir eliyle ağzımı kapatıyor, diğeriyle kalçamı kavırıyor ve zaten iğbirliği yapmayan bedenimin daha fazla ilerlemesini engelliyor. Kapıya ve sonra tekrar bana bakıyor.

Bakışlarımız buluştuğunda gözlerimden yaşlar süzülüyor ve yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. Başımı sallamaya çalışıyorum, onunla savaşmak için kollarımı kaldırmaya çalışıyorum ama çok güçsüzüm. Bu dağ gibi adama karşı yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Bağırma, Anna. Yaygara yapma."

Zar zor nefes alabiliyorum ve göğsüm ağrıyor. Bana bakarken bakışları soğuk. Başımı sallıyorum. Başka ne yapabilirim ki?

Ya
pm "Elimi çekiyorum. Tamam mı? Sessiz ol."

ak Tekrar başımı sallıyorum ve devasa pençesini yüzümden kaldırıyor. İzi kalıyor, ağzımı
mı uyuşturuyor ve
?

yanaklarım.

"Christian," diye fısıldıyorum.

Beni öldürmek için burada olduğunu çok iyi biliyorum ve yapabileceğim hiçbir şey yok. Keşke bunu ben baygınken yapsaydı. Belki korkumu görmek istiyordur? Belki de acı çektiğimi bilmek istiyordur? Eric onun bir sadist olduğunu söyledi.

"Bedenen," diye cevap verir.

Alt dudağım titriyor. Tutamıyorum. Cesur değilim. "Lütfen çabuk yap," diye inliyorum.

İç çekiyor. "Anna. Korktuğun için seni suçlayamam ama buraya seni öldürmeye gelmedim, her ne kadar yaşamana izin vermenin iyi bir fikir olduğunu düşünmesem de. Seni korumak için buradayım."

O zaman gülerim. Kendime rağmen, yarı histerik bir kahkaha atıyorum. Göğsümden yakıcı bir acı fışkırıp, beni kesip açmak zorunda kaldıkları yerde hala çiğ olan yara izini zorladığında çok pişman oluyorum.

"Hemşireyi çağırmamı ister misin?"

Başımı sallıyorum. Gerçekten de öyle. Birden fazla sebepten dolayı. Sürpriz bir şekilde kapıdan çıkıp yanında bir hemşireyle geri geliyor.

"Merhaba tatlım. Seni uyanık gördüğüme çok sevindim. Kendini nasıl hissediyorsun?"

Bakışlarım Christian'la onun arasında gidip geliyor, Christian'ın burada olmasından bu kadar rahat görünmesine Çağırıyorum. "Kim o?" Fısıldıyorum.

Christian'a bir bakış fırlatıyor ve gözlerinde beni hayrete düşüren bir şey görüyorum. Hayranlık. Cazibe merkezi.

"Memur Jake sizi korumak için burada. Kendini çok... adanış biri."

Gözlerimi açtım. Haklısın. Tabii ki sahte rozetler falan takarlardı.

"Ağrın için bir şeyler getireyim. Terliyorsun, tatlım. Hemen döneceğim." Odamdaki devasa tetikçiye başıyla selam verdikten sonra gözden kayboldu.

Başımı tekrar ona çevirirken "Memur bey," diye alay ediyorum.

Christian bir sandalye kapıp yanıma oturuyor ve bir kürdan çiğniyor. "Evet. Ne kadar gösterişli bir

Polis mi?"

Ben cevap vermiyorum. O cevaplıyor. Ama bunu ona söylemeyeceğim.

"Bak. Eric istediği için buradayım. *Ciddi* bir tehlike altındasın ve bir sebepten ötürü senin yaşamayı istiyor."

Bu adamın şakağıma dayadığı silahın, beni nasıl ezdiğinin ve temkinli önerisinin görüntüleri zihnimde yankılanıyor.

"Bunu neden yapasın ki? Benim de ölmemi istiyorsun," diye fısıldıyorum.

Yüz hatları aydınlanıyor ve bir an için bu vahşinin aslında ne kadar yakışıklı olduğunu görüyorum. Birden hemşireyi anladım. Muhtemelen hepsini serçe parmağına dolamıştır. Kapının açılma sesi ikimizi de sarsıyor.

"İyi maldan biraz aldım." Hemşire, üzerinde bir şırınga ve birkaç hap bulunan küçük bir tepsi tutuyor.

o.

"Bana ne veriyorsun? Bu arada ben nasılım? Hiçbir şey bilmiyorum."

"Bu," diye şırıngayı işaret ediyor, "anında etki eden morfin. Bu," diye iki şırıngayı işaret ediyor. "Uyumanıza yardımcı olacak haplar ve sabaha kadar sürecektir yavaş salınımlı bir morfin. Durumunuzla ilgili detayları doktora saklayacağım. Yarın öğleden önce gelecek. Ama artık tehlikeyi atlattın. İyi olacaksın, Anna. Çok şanslıydın."

İçimden oflayıp Christian'a bakıyorum. Şanslıymış. Doğru ya. Onun da benim düşündüğümü düşündüğünü hissediyorum. "Hemşire? Vurulduğumu hatırlıyorum. O zaman hiçbir şey hatırlamıyorum, belki parçalar.

Ne oldu?"

Bir elini benimkinin üzerine koyuyor ve yatağın diğer tarafında duran iri yarı adama bakarak gülümsüyor. "Sanırım tüm bu soruların cevabını verebilecek mükemmel bir adama sahipsin."

Kalbim sıkışıyor. *Ondan* doğru bir şey bekleyemem. Bekleyebilir miyim?

İlaçlar veriliyor, hapları yutuyorum, boş bir sıvı torbası çıkarıyor ve bana iyi geceler diliyor. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama şimdiden sersemlemeye başladım. Ben alırım.

"Ee," diye mırıldanıyorum. "Ne oldu? Biliyor musun?"

"Evet, her şeyi biliyorum."

Gözlerimi açtım.

Gülüyor. "Her bir detayı değil."

Çenemi sıkıp devam etmesini bekliyorum.

"Baban geldi. Eric'i öldürmeye çalıştı, ıskaladı, seni vurdu. Eric babanı bayılttı ve seni hastaneye götürdü. Sonra senin öldüğünü düşünerek eve gitti. Akıllı başında değildi. Hayatta olduğunu duyup ona söylediğimde beni hemen buraya gönderdi."

"Ve öylece gittin mi? Mutlu bir şekilde mi? Yani, bundan senin çıkarın ne?"

Christian sırtıyor. "Eric'in hayatının geri kalanında benim sürdüğüm olmasını sağlayacağım. Onu benim kadar tanımıyorsun.

Bu az bir şey değil."

"Anlamıyorum."

İç çekiyor. "Patronumuz başına ödül koydu. Eric'in teklifini kabul etmeyi akıl almaz bir inatla reddetmen seni Batı Yakası'ndaki en acımasız orospu çocuğunun hedefi haline getirdi. Eric senden hoşlandı ve seni tehlikeden uzak tutmak istiyor."

Ona bir göz attım. "Şu anda kendimi tehlikeyeymişim gibi hissediyorum."

Gülüyor ve parmaklarını çene uzunluğundaki saçlarının arasından geçiriyor. "Evet, bunun için

üzgünüm. O zaman mantıklı gelmişti. Kişisel değildi."

"Benim için öyleydi," diye fısıldadım.

Beni incelerken dudaklarını büzüyor. "Sanırım öyle hissettiriyor."

Yüz hatları bulanıklaşıyor ve göz kapaklarım
ağırlaşıyor. "Sanırım bana ilaç verdi," diye
mırıldanıyorum.

"Uzun zamandır iyice uyuşturulmuşsun."

Gözlerimi kapatıyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor. Kontrolümü kaybetmek istemiyorum ama yapabileceğim hiçbir şey yok. Tanıdığım en tehlikeli adamlardan biriyle aynı odada tek başıma uykuya dalmak üzereyim.

"Ne kadar sürecek?" Fısıldıyorum ama asla bir cevap duymuyorum.

* * *

Bir sonraki uyanışında gecenin bir yarısı olduğu çok açık. Küçük pencereden odamın dışındaki koridorda ışıkların sönük olduğunu görüyorum. Odamda, büfenin yüzeyini aydınlatan küçük bir lamba dışında her yer karanlık.

Odamın köşelerinde hangi gölgenin belirebileceğini görmek için zorlanıyorum. Yatağın altındaki canavarların canlandığı bir dünyada yaşıyorum.

Hiçbir şey göremeyince sesimi karanlığa duyurmaya
çalışıyorum. "Christian?" Bir hışırtı, sonra ayak sesleri.

Yatağımın yanındaki daha az karanlık alanda daha önce hiç görmediğim bir adam beliriyor. Simsiyah, dağınık saçları, ürkütücü açık mavi gözleri ve keskin bir çenesi var. Gülünç derecede yakışıklı. Bir model olabilir. Benim tahminim, değil.

"Kimsin sen?" Göğsüm sıkışıyor. Christian'ı görmek isteyeceğim hiç aklıma gelmezdi.

Bu adam Salvatore tarafından mı gönderildi?

"Benim adım Nathan Russo. Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Seni uyurken kendi payıma düşenden daha fazla izledim. Sonunda sizinle tanışmak güzel." Sesi iyi ayarlanmış, yumuşak, şehvetli. Kontrolü elinde tutmaya alışkın bir adam gibi.

"Russo," ismin tadını alıyorum.

Bana elini uzatıyor ve ben de her an saldırmasını bekleyerek biraz korkuyla elini tutuyorum. "Ben Christian'ın kardeşiyim. Eric'le birlikte çalışıyorum."

Başımı yastığa yaslıyorum, içimi bir rahatlama kaplıyor. "Sen de buradasın-"

"Hayatına kast edilmediğinden emin olmak için, evet."

"Neden... neden herkes bunu yapıyor? Ben hiç kimseyim."

Gülüyor ve yanağımı okşuyor. Yanağımı okşuyor. Eğer bu adam Eric ve Christian gibiyse ve tek yaptığı beni okşamaksa. Tavşan deliğinden aşağı düştüm. *Alice Harikalar Diyarı*'ndayım.

"Eric çok saygıdeğer bir adam. Aynı zamanda çok karmaşık bir insan. Eğer onun kalbini yakaladıysanız, hiç kimse değilsiniz demektir."

Kalp mi?

Bunu doğru duyduğumdan emin

değilim. Kalp mi?

Ne kalbi?

Onunla evlenmem gerektiğini söylerken yüzündeki tiksinti ifadesini çok iyi hatırlıyorum. Sanki yutulması gereken acı bir hapmiş gibi.

Christian ve Nathan Russo on iki saatlik vardiyalarla sırayla beni koruyorlar. Ne zaman bir ziyaretçim olsa, özellikle babam, ama annem de geliyor, gösteriler arasında gidip geliyor, ortadan kayboluyorlar. Nereye, bilmiyorum. Ailem soruyor. Onlara polis olduklarını söylüyorum. Başka ne diyebilirim ki? Ne zaman yalnız kalsam, geri geliyorlar. İçinde yaşadığım yeni ve korkunç dünyanın iki hatırlatıcısı. Asla uyanamayacağım bir kâbusun iki hatırlatıcısı.

Bir gün gittiler. Hiçbir açıklama yok.

Yenilenen korku kalbimi kavradı.

Onları, iki gangsteri özleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Benim iki koruyucum.

Bana kalan tek şey Darrell'in her şeyi değiştiren gece öldüğünü, Myles'in Eric'in evime geldiği gece öldüğünü, adını şimdiye kadar çok kez duyduğum meçhul bir mafya babasının ellerinde öleceğimi ve ölsem de gam yemeyeceğimi çünkü kalbimin bir daha asla iyileşmeyeceğini bilmek.

Profesyonel bir tetikçiye aşığım. Bu beni çok hasarlı bir kadın yapmazsa, ne yapar bilmiyorum.

Aşığım ve onu kovaladım.

Bölüm 27

Anna

Her gün uyandığımda hâlâ hayatta olduğuma şaşıyorum. Ama belki de hastanede olmaz? Polisten yardım istemeyi reddediyorum. Kimin satın alınıp kimin alınmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Çiçekler, sahip olduğumu bilmediğim arkadaşlarımdan ve annemle babamdan düzenli olarak geliyor. Bu gün uyandığımda özellikle bir tanesi gözüme çarptı. Ben uyurken biri gizlice getirmiş. Uzun bir ayçiçeği. Geniş, sarı, hayat dolu. Yalnızlık içinde duruyor.

Çiçeğe iliştirilmiş mektubu açarken parmaklarım titriyor. Zarfin üzerinde basit, kalın harflerle şöyle yazıyordu: *ANNA*.

Küçük, beyaz kareyi yere bırakıyorum ve yatağın yanında dans ediyor. Açılan bir kâğıdın hafif hışırtılı sesi sessiz hastane odasını dolduruyor. Çiçekle, zarfla, el yazısıyla yazılmış mektuplarla ilgili bir şey beni korkutuyor.

Anna,

Benim hakkımda yanılıyorsun. Sana acıdığım için ya da kendimi suçlu hissettiğim için seninle evlenmek istemiyorum. Seni hayatımda istiyorum çünkü sen sensin, çünkü sen eşsizsin.

Öldüğünü düşündüğümde, yaşamak istemedim. Bana eksikliğini bilmediğim bir şey hissettirdin. Her şey için özür dilerim.

Teklifim hâlâ geçerli. Lütfen, benimle gelin.

Lütfen benimle gelmek istediğin için gel, korktuğun için değil. Seni zorlamayacağım.

Eğer gelmeye karar vererseniz, serbest bırakıldıktan sonraki ilk ay içinde mutfak penceresindeki lambayı yakın ve parlamasına izin verin. Gelip seni alacağım. Eğer gelmemeye karar verersen, şunu bil ki, hiçbirimizin müdahalesi olmadan hayatını yaşayacaksın.

E.

Mektubu avucumun içinde buruşturup boğuk bir çığlık attıktan sonra küçük kağıt topu odanın içine fırlatıyorum. Zar zor duyulabilen bir gümbürtüyle pencereye çarpıyor ve dışarıda pencere kenarında dinlenen bir serçeyi ürkütüyor.

Sonra benim zor nefes alışım dışında sessizlikten başka bir şey yok.

İç çekiyorum ve yan dönüyorum. Kendimi oturur pozisyona getirdikten sonra çıplak ayaklarımla soğuk zeminde tökezleyerek odanın içinde ilerliyorum.

Mektubu elime aldım ve düzelttim.

'Anna.

Benim hakkımda yanılıyorsun.'

Kağıt elimde titriyor ve içimi yırtan hıçkırığı bastıramıyorum. *"Lütfen, benimle gel.*

Yumruğumu sıkıyorum ve dizlerim katlanıp soğuk zemine düşerken kağıdı tekrar fırlatıyorum.

Yırtıyor

her şey açık. Myles'ı öldürdü ya da öldürttü. Aynı fark. Her şeyi doğru yapmak için çok uğraştım ama yine de her şey çok yanlış. Hissetmek istemiyorum. Bu hayatı yaşamak istemiyorum.

"Lanet olsun sana, Eric Reed."

Bölüm 28

Eric

Verandadaki ayak hışırtısı beni geriyor ve silahı biraz daha sıkı kavramama neden oluyor. Anahtar kilide girdi. Kapı açılıyor ve kapanıyor. Hafif düzensiz bir yürüyüşle ağır adımlar. Bekliyorum. Pelüş bir koltukta rahatça oturarak, oturma odasına girdiğinde, kaçmaya çalışırsa beni geçemeyeceği şekilde kendimi yerleştirdim.

Biraz ağırdan alıyor ama birkaç gecedir alışkanlıklarını inceliyorum. Yatmadan önce her zaman bir süre televizyon izler.

Sonunda içeri girdi. Beni görmeden yanımdan geçip gidiyor. Karanlık bir köşedeyim, televizyonun titremesi ve mavimsi ışığın kır saçlı orta yaşlı adamı aydınlatmasıyla bir şekilde daha da karanlık oluyor.

"Kızınız sandığınız kişi değil," diyorum ve silahı kaldırıp ona doğrultuyorum. Bu sadece bir önlem. Anna'nın babasını öldürmek gibi bir niyetim yok. En azından şimdi hayatta olduğuna göre.

Çılgılık atıyor ve yukarı fırlıyor. Yanımdaki okuma lambasını yakıyorum ve silahla el sallıyorum. "Otur, George Raymond. Seninle konuşmamız gereken şeyler var."

Hâlâ oturmuyor. "Yo-you!"

Silahı kaldırıyorum. "Otur lan yerine. Bunu zorlaştırmayalım."

Hâlâ ayakta duruyor.

Dart atıyorum ve nişan alıyorum. "Otur!" diye hırlıyorum.

Anna'nın babası gözleri irileşmiş ve korkmuş bir halde kanepeye yığılır. "Beni öldürmeye mi geldin?" Tekrar oturdum. Gözleri benimle çıkış arasında gidip geliyor.

"Aklından bile geçirme."

Yere yığılıyor, mücadele bedenini terk ediyor. "Ne istiyorsunuz?" "Kızınız hakkında ne biliyorsunuz, Bay Raymond?" "Ne demek istiyorsunuz? Onun hakkında her şeyi biliyorum."

"Şimdi anladın mı? Neden kariyerinden vazgeçti?" "Ne... bu da ne?"

"Cevap ver bana!"

"Olabilir... çünkü stresliydi." "Peki neden stresliydi?" "İş yükü..." Sesi kesiliyor.

"Bir yıl önce neler yaşadığını biliyor musun?"

Kaşlarını çattı. "Neden bahsettiğinden emin değilim."

"Saldırıya uğradığını biliyor muydun?"

Gözleri büyüdü. "Ne? Hayır. Hayır. Bana söylerdi." Ayağa fırladı. "Ona dokundun mu?"

"*Otur yerine!* Ve hayır. Onunla sadece birkaç hafta önce tanıştım."

George tekrar koltuğun kenarına oturur, tüm vücudu gergindir. "Bana söylerdi," diye tekrarlıyor.

"Bu yüzden mi kendinde değil?"

"Şey, görüyorsunuz, söylemedi. Kimseye söylemedi. Bunu içinde taşıdı ve bu onu yiyip bitirdi."

zar zor çalışıyordu." "Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü bana söyledi."

Kaşlarını çatıyor, yüzüne bir umutsuzluk ifadesi yayılıyor. "Sana söyledi mi?"

"O gece kızınızı çok iyi tanıdım. Ve George, sana George diyebilir miyim? Ziyaretlerim düşmanca değildi. Ne sizin evinizdekinde, ne de onun evinde benimle buluştuğunuzda."

Donmuş gibi oturuyor ve tepki vermiyor gibi görünüyor.

"Bunu kabullenmenin zor olduğunu anlıyorum. Kızınızın bir tetikçiye aşık olması. Bir gangster için. Sana karşı dürüst olabilirim çünkü onunla evleneceğim ve onu da yanımda götüreceğim. Burada onun için kötü anılardan ve güvenmediği insanların arasında Tanrı'nın unuttuğu bir hayattan başka bir şey yok."

Başını bana doğru çevirdi. "Bana güvenebilir!"

"O zaman kendine neden yapmadığını, neden bana güvenmeyi tercih ettiğini sor." Öne doğru düşüyor, yüzünü avuçlarının arasına saklıyor. "Oh Tanrım."

"Sence onun hayatını kim kurtardı?"

Başını yavaşça kaldırıyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Onu kurtardın mı?" diye fısıldıyor.

Başımı salladım. "Şimdi, bu şeyi kaldırabilir miyim?" Silahı tutuyorum. "Olduğun yerde kalacağına güvenebilir miyim?"

"Evet," diyor, sesi kısık. "Ben... Uyandım ve her yer kan içindeydi... 911'i aradım, nerede olduğunu bilmiyordum."

Silahı koltuk altımdaki koşum takımına sokuyorum, onun debelenmesiyle hiç ilgilenmiyorum.

"Pekâlâ. Şöyle bir şey var. Anna'yı bir daha görüp görmeyeceğine karar verecek olan sensin. hastaneden çıktıktan sonra, ya da yapmazsan. Gördüğünüz gibi, çok fazla şey biliyorsunuz ve normalde ölüm listemde olurdunuz, ancak kızınızı çok önemseydim ve o da sizi önemseydiği için bir anlaşma yapmaya hazırım."

Anna'nın babası kesinlikle kederli görünüyor ve neredeyse yaşlı adam için üzüleceğim. "Ne anlaşması?" diye soruyor.

"Kim olduğumu ve ne yaptığımı kimseye söylemezsen sana zarar gelmez. Eğer konuşursan seni koruyamam ve kaçmak zorunda kalırsın. Ben senin için gelmeyeceğim ama biri gelecek ve kızını bir daha asla göremeyeceksin. Bu onu mahveder. Ben bunu istemiyorum. Anlıyor musun?"

"Konuşmazsam onu görebilecek miyim?"

"Elbette. Ben bir canavar değilim. Onunla evleniyorum, kaçırmıyorum."

Dürüst olmak gerekirse, ne istediğini ya da beni bir daha görmek isteyip istemediğini bile bilmiyorum, ama ona boğazımı açmak ya da güvensizliğimi göstermek için bir neden göremiyorum.

George Raymond acı acı homurdanıyor. "Bunun kötü bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?" "Evet! Ben öyle düşünüyorum!"

"Biz tanışana kadar ne kadar mutsuz olduğunu biliyor musun?" "Onu mutlu edebilecek neyin var?"

"Onun güveni."

Sorusu tüylerimi diken diken ediyor. Onu mutlu *edebilir* miyim? Yoksa hayatı bir kafeste mi geçecek? Bir mafya karısı mı? O sabah bana tükürdüğü gibi. Bilmiyorum, ama o da bilmiyor ve bu kargaşada bir şekilde orta yolu bulacağız.

Sessiz, beni inceliyor.

"Kızımı sizin için bu kadar özel yapan şey nedir?"

"Kalbim. Günlerimin geri kalanını, o gece yaptığım şeyleri telafi ederek geçireceğim.

onu tanımak için. İçten dışa çok güzel bir kadın. Sen iyi bir ebeveynsin."

Doğruldu. "Öyle olduğumu biliyorum."

"Senden onun elini istemeyeceğim. Bu onun vereceği bir şey, senin değil. Konuşma için minnettarım ve silah için üzgünüm. Anlaştık mı?"

Başını sallıyor. "Evet. Evet, öyle."

"Güzel. Ayrıca, suçlamaları düşürdüler, George. Anna'nın babasının hapis yatmasına izin veremezdim." Ayağa kalktım ve çıkışa doğru ilerledim.

"Eric!"

Durdum ve döndüm. Az önce söylediklerimi düşünürken sudan çıkmış balık gibi görünüyor. "Anlamıyorum."

"Anlamak zorunda değilsin. Sadece al ve çok fazla düşünme."

George sessiz. Bekliyorum. Belli ki aklında daha çok şey var.

"Eric."

"Evet?"

"Ona iyi davran."

"Yapacağım, efendim. Size söz veriyorum."

* * *

Anna

"Aman Tanrım! Bayan Raymond! Yukarıda ne yapıyorsunuz? Biri... *yardım etsin!* Hadi, tuttum seni. Hemen yatağa dönmelisin."

Daha fazla ses birbirine karışıyor.

"Ne oldu Helen? Kahretsin... *Burada yardıma ihtiyacımız var!*" Bir alarmdan yumuşak bir cınlama sesi gelmeye başlar.

Mektup.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama bacaklarım bana itaat etmiyor ve başım o kadar kötü dönüyor ki hangi yönün yukarı olduğundan emin değilim. Boğazımda safra yükseliyor ve batıyor. Salyalarım akıyor ve öksürüyorum, vurulduğum ve beni kestikleri yerdeki hasarlı dokunun zorlanmasından dolayı nefes nefese kalıyorum. Elimi göğsüme bastırarak acımı hafifletmeye çalışıyorum. Hayatımda kendimi bu kadar hasta hissettiğim tek bir an bile hatırlamıyorum, yine de düşüncelerim tek bir şeye kilitleniyor.

Mektup.

Eller beni yerden kaldırmaya yardım ediyor ve beni yatağa geri götürme çabaları yüzünden vücudum garip açılarla bükülürken irkiliyorum. Kendi aralarında konuşuyorlar ve oda insanlarla doluyor gibi görünüyor. Tek hissettiğim kavrayan parmaklar, acı ve kulaklarımda yüksek sesli bir uğultu.

Mektup!

"Baba..." Dilim işbirliği yapmıyor. "Pap-er." Mırıltı gibi çıkıyor. "Ne diyor?"

"Pape mi?"

"Tatlım, neye ihtiyacın var?" diye soruyor kulağıma yakın bir ses.

Beni yatağa itmeye çalışıyorlar ama dik durmak için mücadele ediyorum ve odanın uzak

köşesine, pencerenin yanında bir yere doğru işaret ediyorum. "Baba... *per*," *diye* fısıldıyorum.
İşaret ettiğim yöne bakıyorlar ve aynı yumuşak ses tekrarlıyor, "Kağıt mı? Kağıt mı dediniz?"

kağıt?"

Başımı salladım.

Hemşirelerden biri kolumu bırakıyor ve buruşturulmuş mektubu alarak odayı geçiyor.

"Kastettiğiniz bu mu?"

Tekrar başımı salladım.

Ellerim etrafını sarana kadar yatağa düşmeme izin vermiyorum. Beni yatırıyorlar ve ben de kusma dürtüsüyle savaşıyor gözlerimi kapatıyorum.

"Ağrın mı var? Terliyorsun." "Acı," diye inliyorum.

"Bu senin işini kolaylaştıracak, tatlım."

Morfin beni kanatlarında sürüklüyor ve göğsümdeki ağrının keskinliğini, önceki yüksekliğinin sadece donuk bir hatırlatıcısı olana kadar seyreltiyor. Kalbimdeki ağrı bile biraz hafifliyor. Odada hala insanlar olduğunun zar zor farkındayım, sürükleniyorum.

"Benim hakkında
yanlıyorsun. Hayır!"

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, dökülmek üzere olan gözyaşlarımla boğuşuyorum. Oraya gitmeme izin veremem. Baygınlıktan çıktığımdan beri bir kez bile ağlamadım. Myles için, babam için, Eric için ya da kendim için ağlamadım. Keder, göğsümün içinde sıkışmış bir acı yumağı. Yas tutmaya hakkım yok.

* * *

Pencerenin dışında bir kuş cıvıldıyor. Dilim damağıma yapıştı ve şiddetli bir baş ağrım var. Gözlerim acıyor ve onları açmadan bile birinin perdeleri araladığını ve güneşin hastane odama kör edici bir şekilde parladığını biliyorum. Aynı kişinin yatağımın hemen yanında oturduğunu da biliyorum.

Onu iyi tanıyorum. Kokusunu biliyorum. Nefes alışını bilirim; içeri girer, bir an fazla tutar, hafif bir nefesle dışarı çıkar. İnce kâğıtların hışırtısını, bir gazetenin çevrilen sayfalarının sesini bilirim. Ona doğru yarım bir gülümsemeyi başarıyorum. Konuşmak yerine garip bir tıklama sesi çıkarıyorum.

Tekrar deniyorum. "Wat-er."

Bir el nazıkçe boynumun arkasına konuyor ve bardağın soğuk kenarı dudaklarıma değiyor. Başımı eğiyorum ve açgözlülükle içiyorum. Tatmin olduğumda başımı sallıyorum ve bardak kayboluyor.

"Yapacak daha iyi *bir* işin yok mu baba?"

"Tatlım, senin yanında oturmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyim yok. Sen beni fiziksel olarak buradan atacak kadar güçlü olana kadar gitmeyeceğim. Annem selam söyledi bu arada. Görünüşe göre New York'ta hava berbat. En azından hava durumunu konuşabiliyoruz, o ve ben. Ve seni."

Dudaklarım seğiriyor. Bana olan bağlılıklarından şikâyet edemem. "Evet, dün aradı. Haftaya yine gelecek. İkiniz de çok tatlısınız ve... buradasınız. Hem de çok. Seni ne zaman dava edip hapse atacaklar da ben de biraz yalnız kalabileceğim?"

Homurdanıyor. "Çok komik, Anna."

Başımı ona doğru çevirip tek gözümü açıyorum ve ona bakıyorum. "Hep öyle olduğunu düşünüyorum. Beni vurdun."

Babam ciddileşir ve kucağına bakar. "Suçlamaları düşürdüler."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bunun için dua ediyordum. "Bu harika baba! Bu inanılmaz.

Haberler!"

"Sanırım öyle."

"Baba! Kendini suçlamayı bırak! Bu senin hatan değildi. Sen aptal yaşlı bir adamsın ama seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyor, hâlâ yüksek sesle söyleyemeyecek kadar utanarak. "Bana uyanık olduğunu söylediler. Ne oldu?"

"Ah, biliyorsun... Sürekli yatakta yatmaktan sıkıldım. Dışarıdaki dünyayı görmek ve biraz yaşamak istedim."

Yalan söylemek hala çaba gerektirmiyor. En yakınımıdaki insanlara yalan söylemenin bu kadar kolay olmasına rağmen bir yabancıнын içimi görmesi ne tuhaf. Sol elimi daha sıkı kavıyor, küçük kâğıt parçasını daha da sıkıyorum. Onun varlığına dair elimdeki tek küçük kanıt. Onu polislerle verebilirim. Yakabilirim. Çerçeveletip duvara asabilirim... ya da bu şekilde daha uzun süre tutarsam, nemli parmaklarımın baskısı altında parçalanmasını sağlayabilirim. Mektubu bırakırken babama gülümsüyorum ve yanımdaki yatağın üzerine serip çarşafın altına örtüyorum.

Baş ağrım azalırken küçük sabah rutinimize devam ediyoruz. Babam bana çay ve tost getirdi. Haberleri, spor olaylarını ve okuyuculardan gelen mektupları yüksek sesle okuyor ve dünyanın korkunçluğu ve insanların ne kadar aptal olduğu hakkında yorum yapıyoruz. Hafif, havadan sudan konuşuyoruz. Bir yalandan başka bir şey olmadığını ve gezegendeki açık ara en deli insan olduğumu bildiğim halde normalmişim gibi davranıyorum. Çünkü ne yaptığımı biliyorum. İçimde ne olduğunu biliyorum. Artık kim olduğumu. Maskesini düşürdüğü kişi.

İzin veremeyeceğim bir şey hissediyorum.

Babam ve ben Eric'in o sabah benim koridorumda ne yaptığını konuşmadık. Eric'in babamın evindeki odamda ne yaptığı hakkında da konuşmadık. Umarım orada beni tehdit ettiğini ve başka bir şey yapmadığını varsayıyordur. Olanlar ve babamın onu gördüğü tek anda Eric'in boğazıma bıçak dayadığı gerçeği göz önüne alındığında, bana inanmaması için hiçbir neden yok. Değil mi?

Bunu düşünmek hâlâ acıtıyor. Kalbimi parçalara ayırıyor. Ona her şeyimi verdim. Ona bedenimi ve ruhumu verdim ve o bir daha görmek istediğim son kişi.

Onun gerçekten bir katil olduğuna inanmak istemedim. Yaşadığımız onca şeyden sonra, onca ifşadan, yakınlıktan, paylaştığımız samimiyetten sonra... hala o adam olabileceğine. Bu gerçeğe uzlaşmıyorum. Kafamdaki onun şefkatli ve gerçek imajını, yaşamak için insanları öldüren bir adamla bir araya getiremiyorum. Yapamıyorum, çünkü bıraktığı iz hala üzerimdeki etkisini bırakmayı reddediyor. Babam konuşmaya devam ederken sertçe yutkunuyorum, Eric'in ellerinin boğazımda olduğunu, beni öldürmeye ne kadar yaklaştığını hatırlıyorum. Çürükler hâlâ orada, renk değişimleri artık soluk sarıdan başka bir şey değil. *Hayır! Hayır!* Hayal görüyorum. O tehlikeli biri. Tutunmam gereken tek gerçek bu.

"Benimle gelmeni istiyorum.

Kafamın içinden çık!

İstemek istemiyorum ama teklifini kabul etmeme, onu bir daha görmeme düşüncesi kalbimi söküp atmak gibi geliyor. Bu beni onun kadar kötü yapmaz mı? Bir katil kadar kötü?

"Çok yorgun görünüyorsun, balkabağım. Sanırım hemşire Angela buraya gelecek ve eğer toparlanıp gitmezsem bana kötü kötü bakacak."

Babamın şefkatli sesi beni hastane odasına geri çekiyor. "Gitmene gerek yok," diye fısıldıyorum. Gerçek şu ki, düşüncelerimle yalnız kalmaktan çok korkuyorum. Canımı yakıyorlar. Ayağa kalkıyor ve eşyalarını topluyor. "Acı çekiyorum baba," diye geveliyorum.

Bu da başka bir yalan. Ben değilim. En azından fiziksel olarak. Sadece uyumak istiyorum.

Gözleri o kadar şefkat dolu ki neredeyse göğsüm gerçekten acıyacak. "Çıkarken onlara söylerim."

Zayıfça gülümsedim. "Teşekkürler."

Bölüm 29

Anna

"İyi olacak mısın, tatlım?"

Babam çantayı yere bırakıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Düştüğüm yere, Eric'i son kez gördüğüm yere bakıyorum. Babam beni bakarken yakalıyor ve sıkılmış çenemi yanlış yorumluyor. "Annen polisin işi bittikten sonra orayı temizledi. Eve geldiğinde o pisliği görmeni istemedik."

Gülümsemeyi başarıyorum. "Her şey mi? Bu çok hoş." Yatak odamdaki buruşuk, terli ve seks kokan çarşafları fark edip etmediğini merak ediyorum. Yanaklarım kızarıyor ve yüzümün kızardığını fark edip sormamasını umarak başımı eğiyorum. Annem temizlik yapmaktan nefret eder. Muhtemelen onları çöpe atmıştır.

Babam ayaklarını sürüyerek yürüyor ve tedirgin görünüyor. Neredeyse tam olarak beni vurduğu noktada duruyor.

"Ben iyiyim. Seni sonra ararım." Sabırsızlıkla zıplamamaya çalışıyorum. Umutsuzca kendi başıma kalmayı arzuluyorum.

"Biraz yalnız kalmak istediğini biliyorum ama en azından eşyalarını yerleştirmene yardım edeyim ve sana bir kahve ya da başka bir şey getireyim." Koridora doğru belirsiz birkaç adım attı.

"Baba, ben iyiyim" diyorum usulca. Onu durdurmak için elimi koluna koyuyorum. Beni yeterince iyi tanıyor. I *gerçekten* gitmesine ihtiyacım var.

"Emin misin, balkabağım?" diye soruyor. İç çekiyorum ve dudağı seğiriyor. "Üzgünüm."

Eğilmeden ayakkabılarımı çıkarıyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve içime çekiyorum. Evim gibi kokmasını istiyorum ama neredeyse bir aydır daireme adım atmadım ve kokmuyor. Tozlu ve kullanılmamış kokuyor. Tekrar babama dönüyorum. "Evet, eminim. Yarın seni ararım. Beni akşam yemeğine davet edebilirsin."

Gözleri cam gibi oluyor ve birkaç kez kırpıştırıyor. "Anna..." Sesi duygu doludur. "Bunun olmasını istememiştin. Seni kaybetmiş olsaydım..."

Gözlerindeki ıssız bakış karşısında göğsüm sıkışıyor. Başımı sallıyorum ve yanağını okşuyorum. "Biliyorum." Cevap vermiyor, sadece gözlerini kapatıyor ve başını elime yaslıyor.

"Baba."

Kafasını kaldırıyor ve elimi geri çekiyorum. "Evet?"

"Biz asla..." Titreyerek nefes veriyorum. "Bunun hakkında konuştuk. Beni kurtardığını biliyorum. Eric. Polislerden biri söyledi."

Babam önce ayakkabılarına, sonra da bana baktı. "Onunla tanıştım, Anna." Kaşlarını çattım. "Evet, biliyorum."

Durduğumuz yeri işaret ediyorum.

"Hayır. O benim evime

geldi." "Biliyorum baba. O

gece-"

"Anna. Hayır. Sen hastanedeyken tetikçi evime geldi. Seni götüreceğini söyledi."

Sertleşiyorum. Damarlarımdan buz damlıyor. "Ne?" Karnıma ağır bir yumru yerleşiyor. "Ne dedi

o?"

"Seninle evleneceğini söyledi. Bu doğru mu?"

"Hayır! Öyle değil. O zamandan beri onu görmedim bile. Muhtemelen beni unutmuştur. Senin evine ne zaman geldi? Aman Tanrım, baba, iyi misin? O..."

Babam elini koluma koydu. "Ben iyiyim, balkabağım. Büyük ve kötü oynadı ve yüzüme silah salladı ama ben iyiyim. Benim için endişelenme."

"Bu ne zaman oldu?" Kalbim göğsümde çarpıyor. Duyduklarıma inanamıyorum. "Beş gün önce."

Sanki yüzümdeki tüm kan çekiliyormuş gibi hissediyorum. "Neden bana söylemedin?" "Açıkçası, söylemem gerektiğinden emin değildim."

"Ama bana şimdi söylüyorsun."

"Sadece güvende olmanı istiyorum. Ve mutlu olmanı. Mutlu musun, Anna?"

Ona bakıyorum, göğsüm eski ve yeni yaralardan dolayı ağrıyor. Sonra başımı sallıyorum.

"Özellikle değil, hayır."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Ona bakıyorum, gözlerindeki umut ışıltısını görüyorum. "Hayır." Sönüyor.

"Yakında yapacağım, baba. Söz veriyorum. Tamam mı? Sadece şimdi değil. Şu an gerçekten yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Beni ayı gibi kucaklayarak kendine çekiyor, çok dikkatli bir şekilde, bunun için sonsuza dek minnettarım.

"Seni yarın arayacağım, balkabağım, tamam mı? Ve Anna, eğer doğru olduğunu hissediyorsan ve seni mutlu edeceğini düşünüyorsan onunla git. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama *senin* için en iyisi neyse onu yap."

Kapı arkasından kapanıyor. Başımı arkaya yaslayıp beyaz tavana bakıyorum, anıların ve görüntülerin ilk kez içime dolmasına izin veriyorum.

Eric Starbucks'ta. Eric beni kovalıyor, elleri boynumda. Eric'in bana ceketini vermesi. Eric bana düşündüğümde daha güçlü olduğumu söylüyor. Eric beni öpüyor, benimle sevişiyor, boğazıma bıçak dayıyor. Babam elinde silahla, titriyor.

Beyaz bir odada yalnız bir ayçiçeği.

Ve nihayet haftalardır tuttuğum gözyaşlarımın dökülmesine izin veriyorum. Dizlerimin üzerine çöküp feryat ediyorum. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra göğsümü tutup ayağa kalkıyorum ve hasarlı akciğerim kötü muameleye karşı çıkınca öksürüyorum. Titreyen bacaklarımla adımlarımı yatak odasına doğru yönlendiriyorum. Çarşaf lar değiştirilmişti. İçimi bir hayal kırıklığı acısı kaplıyor ama belki de böylesi daha iyidir? Burnumu beyaz kumaşa gömmeyi bile seçemiyorum, hala onun kokusunu yakalamayı umarak, sevişmemizden bir iz kalmasını umarak. Çamaşırhaneye ve çöp kutusuna bakıyorum. Ama hepsi boş. Yatak odasına dönerken adımlarım ağırlaşıyor.

Yatağın kenarına oturup bekliyorum, dinliyorum, nefes alıyorum. Hiçbir şey değişmedi. İçimde hiçbir şey. Dışında da bir şey yok. Ben hala aynıyım. Kalbim hala acıyor. Hala onu tekrar görmeyi arzuluyorum. Onu görmeye, yumuşak sesini duymaya ihtiyacım var. Bana bunun doğru olmadığını söylemesini istiyorum. Gerçekten kötü bir adam olmadığını. Sadece ortağı Christian olduğunu. Ama ben daha iyi biliyorum. Yine kendime yalan söylemeye çalışıyorum.

'mutfak pencerenizdeki küçük lambanın parlamasına izin verin'

Kulağa çok basit geliyor. Ama küçük bir şey değil. Eğer onu yakarsam, benim için gelir ve hayatım sonsuza dek değişir. Tekrar soruyorum. Buna hazır mıyım?

Günler hızlı

geçiyor. Ve yine
de çok yavaş.

Başlangıçta kırık bir bebek gibiyim, zayıf ve yorgun, ama gleniyorum. Uykusuz gecelerde
mutfağa gidip çay yapıyor, penceredeki küçük sarı-işıksız lambaya bakıyorum,

onu yakacak masum küçük düğmeye bakıyor. Dengesiz bir dinamit lokumuna benziyor. Bir parmak hareketiyle kontrol edilemeyen bir dizi olayı ateşleyecek ve bildiğim hayatı havaya uçuracak. Dokunmadan bırakıyorum.

Bir hafta iki haftaya dönüşüyor ve işe ilk ziyaretimi yapıyorum. Herkes beni karşılamak için koşuşturuyor. Kimse Sean Darrell ya da Gregory Myles'tan bahsetmiyor. Hâlâ iş yapıyoruz ama geleceğimiz belirsiz. Ofisi ve eskiden olan şeylerin gölgelerini görmek kalbimi kırıyor. Ortam kasvetli, ama insanlar benim için maskaralık yapmaya devam ediyor. Bu çok yorucu. Tüm bu süre boyunca midem düğümleniyor ve arabama binip eve gittiğimde rahatlatarak iç çekiyorum.

Dördüncü hafta zihnimde bir tutsak gibiyim. Uzun gecelerde burnumu soğuk pencere camına dayamış, sokağa ve dört kat aşağıdaki parka bakarken buluyorum kendimi. Işığı görebiliyorsa, yakıp yakmadığımı kontrol etmek için etrafı kolaçan ediyor olmalı. Görmez mi? Mutfığı, koridoru, yatak odasını, oturma odasını adımlıyorum ve sonra tekrar mutfığa giriyorum.

Her iki saatte bir fikrimi değiştiriyorum. Onunla gitmeyeceğim. Bu delilik olur. İşimi, ailemi, evimi terk ederim, peki ne için? Bildiğim ve inşa ettiğim hayatın yerini ne alabilir? Daha iyi ne olabilir? Beni sevdiğini sanmıyorum. Aşk değerli bir şeydir, kırılgan ama güçlü ve güzel bir şeydir. Bu adamın sevebileceğini sanmıyorum. Onun içindeki hiçbir şeyin bu anlamda 'güzel' olduğunu düşünemiyorum. Güçlü evet, manipüle edici evet, heyecan verici, yoğun ve muhteşem, evet. Ama 'güzel' değil. Tatlı değil. Şefkatli değil. Şefkatli değil.

Ben de onu sevdiğimi sanmıyorum. Sevginin olması gerektiğini düşündüğüm şekilde değil. Yine de kalbim ağrıyor. O kadar çok ağrıyor ki zorlukla nefes alabiliyorum. Bunun normal insanların söylediği gibi bir aşk olduğunu sanmıyorum. Bu başka bir şey. Onun karanlık tutkusu içimde açıklayamadığım ama daha önce hissettiğim her şeyden daha güçlü bir şey uyandırdı. Mantıklı değil, ama ne mantıklı?

Her iki saatte bir parmağımı lamba düğmesinin üzerinde tutuyorum.

Her gece, her saat başı kendimi dövüyorum, yumruklarımı sıkıyorum, cinayeti düşünüyorum, bir katili düşünüyorum.

Her iki saatte bir gitmemeye karar veriyorum.

Yirmi yedi gün. Neredeyse lambayı fırlatıp atacaktım. Onunla gitmeyeceğim. Bu delilik olur.

Yirmi sekiz gün. Takvime koşup çılgınca günleri sayıyorum, aniden çok geç olduğundan, fırsat penceresini kaçırdığımdan korkuyorum.

Yirmi dokuz gün. Evimden kaçarak uzun yürüyüşler yapıyorum. Babamı ve annemi arıyorum ve uzun süre hiçbir şey ve her şey hakkında konuşuyorum.

Geceden korkuyorum, rüyalarından ve gezinen düşüncelerden, peşimi bırakmayan görüntülerden.

Eğer onunla gitmezsem, asla bilemeyeceğim. Bu beni öldürecek. Hayatımın sonuna kadar içimde kaşınacak.

Eğer onunla gidersem, enkaz halinde bir kadın, kayıp bir vaka olacağım ve uzun zamandır böyle hissediyorum. Tecavüzü, aşağılanmayı ve korkuyu atlattığıma dair kendimi kandırmaya çalıştım. Gülümsedim ve oyuna devam ettim ve sonra o geldi, her şeyi yıktı ve *beni* buldu. Gerçek beni. Yoksa ona ve tehditlerine boyun eğmeyi reddettiğimde kendimi bulan ben miyim?

Onu görmek zorundayım. Lambayı yakarsam gelir ve kaybolmadan önce bir kez görüşebiliriz. Bir kere.

Bir parça kağıt ve bir kalem buldum.

Annem ve babam.

Gitmek zorundaydım. İkinizi de

seviyorum. Anna.

En azından babam bilecek. Notla oynadım, sonra cebime attım. Kullanacağımdan değil. Sadece bu fikirle oynuyorum.

Dolabıma ve çekmecelerime baktım. Birkaç pantolon, bir etek, birkaç kazak, bluz ve iç çamaşırı seçiyorum. Hepsini bir çantaya koyuyorum. Kitaplığımdaki fotoğraf albümlerinin arkalarına bakıyorum. Bir tanesini çıkarıp göz gezdiriyorum. Hayatımın, iki ay öncesine kadar nasıl görüldüğünün hayalet gibi, gerçek dışı görüntüleri bana bakıyor. Birkaç fotoğrafı, diş fırçamı, birkaç yüz ürününü, rujumu ve rimelimi seçip çantadaki giysilerin üzerine atıyorum ve fermuarını kapatıyorum. Kalbim küt küt atıyor. Güneş hızla batıyor. Bu gece karar vermek zorunda değilim.

Hala yarınım var. Zaten gidecek de değilim.

Güneş battığında, apartmandaki tüm ışıkları kapatıyorum ve karanlıkta oturuyorum, dışarıdaki sokak lambalarının zayıf ışığında sadece siluetler görüyorum.

Onunla gitmemeyi düşünüyorum. Ve ağlıyorum. Onunla gitmeyi düşünüyorum. Ve ağlıyorum.

İnsanları
inciteceğim.
Gitmemezlik
yapamam.

Mutfağa koşuyorum ve lambayı yakıyorum. Işığı yere ve duvara sarı bir daire çiziyor, görüntüsü pencereye yansıyor. Sanki binlerce kilometre koşmuşum gibi nefes nefese kalırken ona bakıyorum.

Sandalyeye geri dönüyorum ve bekliyorum. Mutfağa geri dönüp lambayı söndürme dürtüsü birkaç kez beni ele geçiriyor, ama kalıyorum. Uzun bir süre tam bir sessizlik içinde geçiyor ve sonunda kalkıp saate bakıyorum. Lambayı yaktığımdan beri dört saat geçmiş. Saat sabahın biri. Karnımda bir panik çarpıntısı acaba gelmiyor mu diye merak ediyor.

* * *

Şafağın soluk pembe ışığıyla irkilerek uyanıyorum. Güneş doğuyor ve yeni bir günün habercisi oluyor. Kalkıp tekrar saate bakıyorum. *O gelmedi!* Günleri yanlış mı hesaplamışım? *Fikrini değiştirdi!* Fikrini değiştirdi ve ben kendimi tamamen aptal durumuna düşürdüm. Midem sıkışıyor. Midem bulanıyor. Karanlık sokakta, motorunu çalıştırıp hızla uzaklaşmadan önce bana sırtıttı mı? Mutfağa koştum ve lanet lambayı kapattım.

Kendimi rahatlamış hissetmeye çalışıyorum. Bu kararı vermek zorunda değildim. Benim için verilmişti. Kalbim bir taş gibi düştü.

Yine benim için bir karar verildi. Her zamanki gibi.

Öğleden sonrayı yatağında kıvrılmış geçiriyorum. Yemek yiyemiyorum. Midem düğüm düğüm. Önümde Eric'i görüyorum. Artık onu zalim ve vahşi göremiyorum. Yumuşak gülümsemesi ve ısıltılı gözlerinden başka bir şey görmüyorum. Dudaklarıma dokunuyorum ve beni nasıl öptüğüne dair canlı bir anı beni ürpertiyor.

Güneş battığında, lambayı tekrar açıp bekliyorum. Gelmeyeceğini biliyorum, ama bilmek istiyorum.

karar verdim, sonuç ne olursa olsun.

Saat on birde kapımın önünde bir hışırtı ve ardından iki kez kapı çalındı.

Bölüm 30

Anna

Neredeyse bayılacaktım. Sandalyeden kalkarken tökezliyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki tek duyduğum kulaklarımda uğuldayan kan sesi. Avuçlarımı kapıya dayayıp nefes alıyorum, yönümü bulmaya çalışıyorum, eski hayatımın son nefesini alıyorum. Sonra kilidi açıp kapıyı sallıyorum.

"Hey," diyor, omzumun üzerinden bana bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. Gözleri temkinli ve bir an beni süzdükten sonra arkasına bakıp içeri giriyor, kapıyı kapatıp kilitliyor.

Bakmadan duramıyorum. Kalbim göğsümde sağlıksız sıçramalar yapıyor, karıncalanıyor.

"Hey sen," diyorum, sesim bir vıraklamadan başka bir şey değil. Boğazımı temizliyorum. "Neden dün gelmedin?"

"Polisi aramak gibi bir numara yapmadığını bilmem gerekiyordu." Duraklıyor ve parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor. "Bu gece tekrar açıp açmayacağını görmek istedim."

"Ve şimdi kimseyi aramadığımı biliyor musun?"

Başını sallıyor ve duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Evet."

Yüzünü inceliyorum, özelliklerini tekrar tekrar ezberliyorum. "Bu düşünce hiç aklımdan geçmedi Eric. Neden...?" Gerçekten orada durup durmadığını görmek için ona dokunmak istiyorum ama buna cesaret edemiyorum.

Avucunu göğsümün üzerine, en yeni yara izinin, beni öldürmeye çok yaklaşan yaranın üzerine koyuyor. Kalbim onun dokunuşuyla neredeyse acı verici bir şekilde hızlanıyor. "Nasıl başa çıkıyorsun?" diye soruyor. "Öldüğünü düşündüm. Seni daha yeni bulmuşken ölmenin adil olmadığını düşündüm." Gözleri karanlık, ıssız ve benimkilere eşdeğer bir acıyla dolu.

"Ben... Her şey çok hızlı gelişti. Söylediğim şeyler için özür dilerim."

"Hayır. Olma. Götlük yapıyordum. Çaresiz bir göt, ama yine de. O kadar uzun süre karanlıkta kaldım ki, sonra tanıştık... O gece asansörde içimde bir şeyler değişti Anna, temel bir şeyler. Tüm varlığımı sarstın. Ve sonra düşündüm ki..." Eliyle yeri işaret ediyor. "Bütün kan. Tepki vermiyordun. Öldüğünü sandım. Bir sonraki nefesimi almak için nasıl yaşayabileceğimi bile bilmiyordum, San Francisco'ya kadar araba sürdüm ama hatırlayamıyorum. Salvatore'a beni öldürmesi için yalvarmış olabilirim."

Nefesim kesildi. Bu ateşli adamı, bu hayattan daha büyük insanı ölü olarak hayal edemiyorum. Bu düşünceyle içim buz kesiyor.

"Hayatta kaldım," diye fısıldadım. "Sen benim hayatımı kurtardın."

Yüzüne yumuşak bir gülümseme yayılıyor, umutsuzluğun kırıksıklıklarını yumuşatıyor, saf ışıkla değiştiriyor, parlak yeşil gözleri parlıyor.

"Lambayı sen yaktın."

Başımı salladım. "Biz... gitmeli miyiz?"

Eric gülümseyerek yaklaşıyor ve bana bakıyor. "Neden? Acelen mi var?"

Kalbim küt küt atıyor. "Hayır, belki de öyledir diye düşündüm."

"Hayır, hayır. Acelem yok. Seni o kıyafetlerden kurtarmak

dışında." Bön bön bakıyorum. "Bilmem ki-"

"Artık kendini bana teslim ettin. Bunu biliyorsun, değil mi? Ne olduğumu, ne yaptığımı, ne

istediğimi biliyorsun.

ve yine de beni içeri aldınız."

Ağzım kuruyarak bir adım geri çekildim. "Evet, ama..."

Eric yaklaşıyor. Orada olduğunu tamamen unuttuğum bir duvara geri döndüm. Ellerimi tutuyor ve kollarımı yukarı kaldırarak arkamdaki sert yüzeye bastırıyor.

"Eric," diye ciyakladım.

"Şışt. Konuşma. Sana güvenli bir kelime veriyorum. Konuşmana izin verilen tek kelime bu. Bunu yapana kadar sessizsin ve benimsin. *Asansör*. Bu senin kelimen. Tamam mı?"

Bakışlarımı tutuyor ve ben başımı sallıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış, ona bakıyorum. Amıma sıcaklık doluyor ve ne yaptığım, neden her santimimi, hatta irademi, sesimi almasına izin verdiğim hakkında hiçbir fikrim yok. Midem düğümleniyor. Korkuyorum ama yine de onu çok istiyorum.

Sadece bir şey daha söylemeliyim, sonuçları ne olursa olsun.

"Eric. Lütfen bana karşı dikkatli ol."

"Her zaman."

Gülümsüyor ve bu hayatımda gördüğüm en güzel şey.

"Ayrıca kuralı o kadar hızlı çiğnedin ki sanırım yeni bir rekor kırdın. Bunun için seni cezalandırmak zorundayım."

Ağzımı açıyorum, ama sonra ağzını benimkine çarptırdığında, dili dilimle savaştığında, ısırıldığında, emdiğinde, aldığında ne düşündüğümü unutuyorum. Bir elini pantolonumla göbeğim arasındaki boşluğa doğru ittiğinde yüksek sesle inliyorum, parmakları sırlıklam yarığımı bulana kadar.

Eric'in içinden derin bir inilti yükseliyor ve kollarımı bırakıp pantolonumu hızla indiriyor.

"Ah, bebeğim. Seni çok özledim."

Pantolonumu ve külotumu ayak bileklerime kadar çekiyor ve ben de itaatkâr bir şekilde onlardan çıkıyorum. Onu o kadar çok özledim ki neredeyse ölecektim ama sanırım bunu ona daha sonra söyleyebilirim.

"Arkanı dön, bebeğim."

Dönüyorum ve yanağımı soğuk duvara dayıyorum, büyük sıcak eli popomu okşarken gözlerim neredeyse geriye kayıyor. Beni tokatladığında ciyaklıyorum. Eğiliyor, nefesi kulağımı okşuyor.

"Anna. Isınma turunda bile değilim."

Ben inlerken gülüyor ama aslında korkmuyorum. Dokunuşu beni nefessiz bırakıyor ve ellerini üzerimde istiyorum, ister tokatlasınlar ister okşasınlar. Hepsini istiyorum.

Kıçıma iki şaplak daha iniyor, sağ tarafa, sol tarafa, ikincisi ilkinden daha sert, ama yine de tamamen idare edilebilir. Bir tokat daha yiyince inlemeye ve ayak parmaklarımla üzerinde yükselmeye başladım. Omzumun üzerinden bakıyorum, sadece güvenli bir şekilde konuşabileceğimi hatırladığımda protesto etmek için nefes alıyorum ve *kesinlikle* teslim olmayacağım. Eli tenimde kalıyor, sonra bacaklarımla arasına kayıyor, parmakları ağrıyan göbeğimi buluyor. İleri geri okşarken, açıklığımla alay ederken ama asla girmezken, klitorisime doğru iterken, beni sarsarken ve sonra uzaklaşırken beni acı içinde bırakırken gözlerim sıcaktan geri dönüyor.

"Bebeğim, çok ıslaksın. Bunu bildiğinden daha çok seviyorsun."

Başımı sallıyorum. Kahretsin, eğer bunu kabul edersem. Ama ediyorum. Tanrım, amım şimdiden titriyor.

"Kendine dokun." Elimi tutuyor ve bacaklarımla arasına koyuyor. Evet, iyi, o haklı. Sırlıklam oldum.

"Gel, bebeğim." Beni kendisiyle birlikte çekerek, Bambi bacaklarımın üzerinde tökezliyorum. "Sana duygusal boşalmayla tam olarak ne demek istediğimi göstereceğim." Bizi oturma odasına doğru yönlendiriyor.

Topuklarımı kazıyorum ve onu durdurmaya çalışıyorum, ama bu bir tsunamiyi durdurmaya çalışmak gibi. Benim iradem, Eric Reed ve onun hayatıma girişı olan fırtına karşısında sadece bir esinti.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, sonra beni kollarının arasına alıyor. "Şimdiden aramak ister misin?" Dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor ve aramayacağımı bildiğini biliyorum. Lanet olsun ona!

Gözlerimi kısıyorum ve sonra başımı sallıyorum. O zaman gülümsüyor. Genişçe. Bu dünyanın en güzel görüntüsü ve kalbim bu adama duyduğum ihtiyaçla sıkışıyor.

"Aferin kızıma. Orada olduğunu biliyordum."

Kanepeye oturuyor ve beni kucağına çekiyor. Bacaklarımı birbirine kenetliyorum, haksız yere çıplak olma hissi içimi ürpertiyor. Eric gülümsüyor ve büyük, sıcak bir avucunu kalçama koyuyor.

"Arkanı dön."

Kaşlarımı çattım, kafam karıştı.

"Kucağımda, karnının üstünde."

Ağzım açık kalıyor ve itiraz etmek için içime çekiyorum. Cehennemde asla. Ben kötü davranan bir bebek değilim. O kızlardan biri değilim. Belki bundan zevk alıyorlar, ama ben-

Eric parmağını ağzıma götürdü.

"Güvenli kayıt mı yapıyoruz?"

Çenemi sıkıyor ve ona meydan okurcasına bakıyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi sana ne diyorsam onu yap, kadın!"

Ani patlaması, sesinde gizlenen tehlike, içimin sıkışmasına neden oluyor. Ona baktıktan sonra dönüyorum ve tam bir aşağılanmışlık hissiyle kendimi onun kucağına bırakıyorum. Ne bekleyeceğimi bilememenin, gerçek anlamda tehlike olmayan tehlikenin yarattığı gerginlik içimde yükseliyor.

"Biraz yüksel. Buna sarıl." Göğsümün altına bir yastık iterek beni rahat ettiriyor.

Sıkıca kavıyorum ve elini hissettiğimde irkiliyorum, yumuşakça popomu okşuyor, sırtımın küçük kısmını, kürek kemiklerimin arasına kadar baskı uyguluyor, beni daha da ters V şeklinde büküyor.

"Titriyorsun. Yanıldığımı düşünmeye başlıyorum. Sen bunun için yaratılmamışsın." Eli aşağı kayıyor, popomu kavıyor, bir yanağı sıkıyor, sonra diğerini, parmakları bacaklarımın arasına dalıyor.

Benimle alay ediyor. Hem bedenimle hem de zihnimle. Ona pes etme zevkini tattırmayacağım. Beni tehdit ettiğinde asla pes etmedim. Şimdi gerçekten pes edeceğimi mi sanıyor?

Eric daha yakına eğiliyor, nefesi kulağımda. "O kelimeyi söylemek ister misin, aşkım?"

Başımı çeviriyorum ve gözlerimi kısarak ona bakıyorum. Hinzır bir neşeyle dolu, alev alev yanan yeşil gözleriyle karşılaştığımda içimde bir sarsıntı oluyor. Bir kaşını kaldırıyor ve sonra eli aşağı iniyor.

"Lanet olsun!" Avucu tenime değdiğinde çığlık atıyorum. Anlık acının yerini uyuşukluk ve avucunun hala devam ettiği hissi alıyor.

Gülüyor. "Bunun geçmesine izin vereceğim. Ama bir sonraki kelimen sadece güvenli kelimen olacak, tabii ben sana konuşma izni vermediysem."

Şoktan titriyorum, ama aynı zamanda amıma bir sıcaklık hücumu doluyor, onu ağırlaştırıyor, muhtaç hale getiriyor.

Aman Tanrım. Aklım başımda değil. Bekliyor. Başımı salladım.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor ve sonra beni tekrar tokatlıyor. Ve tekrar. Yüksek sesle inliyorum ve dişlerimi gıcırdatıyorum. Bunu neden tekrar yapıyoruz? Her vuruş bir beton blok tarafından vurulmak gibi hissettiriyor. Bir insan nasıl bu kadar güçlü olabilir?

Duraklıyor ve elini hassas cildin üzerinde dinlendiriyor. "Göğüs nasıl, aşkım? Bir yerini kırıyor

muyum, yoksa yaşayacak mısın?"

Nefes alıyorum ve yaralı dokularımın durumunu değerlendirmek için içime uzanıyorum. Konuşamayacağımı hatırlayarak ona baş parmağımla onay veriyorum. Her şey yolunda. En azından orası iyi. Kığım aynı fikirde değil ve ona devam etmesi için izin vermemi haksızlık olarak görüyor. Dudaklarını büzüyor ve bana tüylerimi diken diken eden karanlık bir bakış fırlatıyor.

omurgamdan aşağı.

"Güzel," diye inliyor ve elini kaldırıp popomun üzerinde gezdiriyor, gözleri parlıyor. Sonra tekrar iniyor. Ve tekrar. Eli sağ yanağıma, sol yanağıma, üst uyluğuma iniyor. Birkaç vuruşta bir beni okşuyor ama kısa süre sonra bunu hissetmiyorum çünkü her vuruşta daha sıcak ve daha sıcak yanıyorum, acı karnıma, göğsüme doğru ilerliyor, omurgamı karıncalandırıyor, sonunda tüm zihnime nüfuz edene kadar. Görüşüm daralıyor, tüm dünyam ıstıraptan başka bir şeye dönüşmüyor.

Her darbede çığlık atıyorum ve kurtulmak için çırpınıyorum ama beni çelik gibi kavıyor. Özgürce ağlayarak sonunda kâbusa yenik düşüyorum, ta ki lanet olası güvenli kelimeyi hatırlayana kadar. O durduğunda bağırmak için derin bir nefes alıyorum.

Odada duyulan tek ses benim hıçkırıkları ve onun kesik kesik nefes alışları. Diğer her şey neredeyse ürkütücü bir şekilde hareketsiz. Dudaklarını yanan tenimde hissettiğimde sarsılıyorum. Derim yüzülmüş gibi hissediyorum. Beni her yerimden öpüyor, derimin acıtan her yerinden.

"Gel, Anna."

Beni serbest bırakıyor ve kucağına alıp göğsüne bastırıyor. Boynuna sarılıyorum, canımı kurtarmak için tutunuyorum, kendimi ham ve yeni hissediyorum. Bu andan öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyorum ve kısa, şaşkın bir dakika içinde adımı bile hatırlayamıyorum. Yüzümü gömleğine gömüyor, sandal ağacı ve çamdan oluşan zengin kokusunu içime çekiyorum. Ortak istemsiz hapisanemizin başlarında aşık olduğum koku. Beni güvende hissettiriyor. Sevdiğimi. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Bu bir mucize.

"Ne hissediyorsun? Şu andan itibaren konuşabilirsin." "Derisiz," diye nefes alıyorum.

Eric gülüyor. "Başka bir şey var mı?"

"Bir şeye bu kadar odaklanmayalı uzun zaman olmuştu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Daha önce hiç bu kadar anın içinde olduğumu sanmıyorum."

"Sen doğuştan yeteneklisin, tatlım." "Doğal ne?"

"İtaatkâr. Mazoşist."

"Hayır. Asla kölen olmayacağım!"

Yanağıma okşuyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, dokunuşundan zevk alıyorum. "Hayır, olmayacaksın. Her zaman benimle eşit olacaksın. Seni yatağa attığım zaman hariç, o zaman benimsin. Tamamen ve bütünüyle."

Kıvranırken nefesimi tutuyorum. Sözleri içimde bir şeyler yapması gereken bir ateşi yeniden uyandırdı. Şimdi.

"O zaman al beni," diyorum ve acıyan kıcımı onun kaya gibi sert çıkıntısına sürtüyorum. "Bana neden bahsettiğini göster."

* * *

Eric

Bana doğru iterken nefesim kesiliyor, o kadar istekli, o kadar muhtaç ki. Tek kelime etmediği, beni durdurmadığı için çok şaşırmıştım. Kendini nasıl kaybettiğini ve transa geçtiğini gördüm ve sonunda aradığım şeyi bulduğumu biliyordum, hayatım boyunca eksikliğini hissettiğim o tatmin duygusunu.

"Dizlerinin üzerine ök, Anna. Sikimi ıkar."

Kucağımdan inip bacaklarımın arasında yere diz çökerken gözleri kocaman ve neredeyse siyah. Küçük elleri ve becerikli parmakları kemeri, düğmeyi ve fermuarı kısa sürede hallediyor, sonra

Avucunu yavaşça sikimin üzerinde kaydırıyor, sinir bozucu bir kumaş parçası hâlâ orada. "Şimdi," diye neredeyse homurdanıyorum.

Gülümsüyor. Gülümsüyor amına koyayım. Artık onu hiç korkutmuyor muyum? Ama kalbim mutlu ve memnun bir Anna'nın güzel görüntüsüyle sarsılıyor. Umarım bunu daha çok görürüm.

Külotumu indirip sikimi serbest bıraktığında, kara gözleri benimkilerle buluşuyor, yüzünün her yerinde yaramazlık yazılı.

"Beni ağzına al."

Elini tabanın etrafına sarıyor ve hafifçe sıkarak aşağı yukarı hareket ettiriyor. "Bu işte iyi değilim," diye fısıldıyor.

Karnım kasılıyor ve onun dokunuşunu karşılamak için doğruluyorum. "Ne yaparsan yap fark etmez," diye homurdanıyorum, "mükemmel olacak."

Pembe dili dışarı fırlayıp başının etrafını yalarken bakışları benimkinden hiç ayrılmıyor. Olduğum yerde kalmak için yumruklarımı sıkıyorum ve kontrolün onda kalmasına izin veriyorum. Gözleri parlıyor ve sonra dolgun dudaklarını sikimin etrafına sarıyor ve üzerine kayıyor. Gözlerinden yaşlar süzülüyor, öksürüyor ve gülüyor.

Omuzlarından tutup onu yukarı çekerken bir yandan da prezervatife uzanıyorum. "Buraya gel, bebeğim. Otur üzerime. Kendine dokun. Hâlâ ıslak mısın?"

Bir elini bacaklarının arasına kaydırırken gözleri parlıyor. "Evet," diye nefes alıyor.

"Ah-ah. Sadece kontrol etmenize izin verildi. Sürtünmek yok." Kendimi kılıfına soktum ve kaya gibi sert uzunluğumu alması için bir hazine olarak ona sundum. Onun ve sadece onun.

Kıkırdıyor ve üstüme çıkmak için çabalıyor. Kalçalarını tutuyorum, ona rehberlik ediyorum, onu zonklayan sikimin üzerine yerleştiriyorum. Onu almak, sıkı amının beni kavradığını hissetmek için can atıyorum. Titriyorum, sırlıklam olmuş göbeğine yaslanırken nefesim kesiliyor. Çok yakın, ama orada değil. Yavaşça üzerime çökerken gözlerimiz kilitleniyor, acı verici bir şekilde yavaşça. Tam bir baş belası ve ben bu durumu bir anda tersine çevireceğim. Ona neyin çarptığını bile bilmeyecek.

"Aman Tanrım, çok büyüksün," diye nefes nefese kalıyor.

"Bebeğim," diye homurdandım, "sana tekrar şaplak atmama bir nefes kaldı. Kes şu alay etmeyi!"

Anna dilini bana doğru uzatıyor ve biraz aşağı yukarı sallanıyor. Kollarımı ona doluyorum ve onu kendime doğru çekerken ağzını yakalıyorum. Ciyaklıyor, ama nefesini çalıyorum, içine girerken onu yutuyorum. O kadar hafif ki bana karşı hiçbir şeyi yok. Nefesleri düzensizleşiyor, sığlaşıyor, tüm vücudu geriliyor. Bir elimi aramıza sokup şişmiş klitorisini buluyorum ve onu çığlık attırıyorum.

"Bu iyi, Eric!"

"Bütün mesele bu bebeğim," diye homurdanıyorum, itişlerim daha da şiddetleniyor. Genelde çok daha uzun süre dayanırım, ama her hücrem serbest kalmak için çığlık atıyor.

Klitorisinin etrafında dönüyorum, diğer elimle poposunu sertçe kavriyorum ve ciyaklamasına neden oluyorum. Onu tokatlıyorum. "Benim için gel, Anna."

Yanakları kızarıyor ve gözlerini kapatıyor, tüm yüzü buruşuyor. "Bana bak," diye fısıldıyorum.

İri kahverengi gözleri fal taşı gibi açılıyor ve hiç üzüntü yok. Ona tekrar vuruyorum. Ciyaklıyor ve sonra tüm vücudu geriliyor, kalçaları titriyor.

"Aman Tanrım, Eric!"

Omuzlarıma yapışıyor, beni pençeliyor, ağzı açık kalıyor. İlerleyen sikimin üzerine boşalırken çıkardığı iniltiiler şimdiye kadar duyduğum en seksi sesler ve beni uçurumun kenarına getiriyor. Serbest bırakılmam lanet bir çığ gibi yuvarlanarak geliyor, içinde titreşiyor, yeni bir kasılma dalgası başlatıyor

onun içinde. Bir titremeye bana yaslanıyor ve yüzünü omzuma gömüyor.

"Sanırım ölüyorum," diye fısıldıyor.

Gülüyorum. "Neden?"

"Çünkü bu hayatta hiçbir şey bu kadar iyi hissettiremez." "O zaman sana yanıldığını kanıtlamama izin ver. Tekrar ve tekrar."

Bana bakıyor ve kollarımdaki güzellik karşısında bir kez daha şaşkına dönüyorum. "Tamam. Seni tutacağım." Sırıttıyorum. "Popo nasıl?"

Kıpırdanıyor. "Kıçım bir ay boyunca güvenli!"

"Öyle mi? Sana üç gün vereceğim, sonra gelip yalvaracaksın."

Anna alay ediyor ve ben de onun ukala küçük ağzını kendi ağzımla yakalayıp son bir derin öpücük için onu kendime çekiyorum.

* * *

"Gitmeye hazır mısın?"

Tekrar giyinip yatak odasına yöneliyor ve elinde bir çantayla geri dönüyor. Onu alıyorum ve askısını omzuma atıyorum. Anna hiç kıpırdamadan duruyor, sadece gözleri hareket ediyor ve evini inceliyor. Çok şey bırakıyor. Bunu telafi etmek niyetindeyim.

"Gidelim," diyor ve başını kapıya doğru eğiyor.

"Gerçekten hiç düşünmemiştim-" Nasıl devam edeceğimi bilemediğimden zorlukla yutkunuyorum.

Benimle geleceğini hiç düşünmemiştim. Her şey olup bittikten sonra değil. Yanağına uzandım ve pürüzsüz, sıcak tenini okşadım. Gözlerini kapattı ve bana izin verdi. Bana olan güveninden bir kez daha dehşete kapıldım. Yüzündeki birkaç tutam saç okşayıp kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra kolumu bırakmadan önce çene çizgisini takip ediyorum.

"Pek mutlu görünüyorsun, Anna."

"Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok," diyor ve ayakkabılarının içine giriyor. "Oh, bekle!" Kot pantolonunun cebinden bir not çıkarıyor ve koridordaki küçük masanın üzerine koyuyor.

Ne yazdığını bilmek için okumama gerek yok. Yine de geri dönecek. Az çok onu kaçırdığımı düşünüyor ama yine de beni takip ediyor.

"Onu arayabilirsin, tatlım. O yeterince biliyor."

Anna topukları üzerinde döner. "Öyle mi?"

"Haydi. Yola çıkalım. Eve varınca babanı ararsın." Gülümseyip kapıya doğru ilerliyorum ama tekrar durup dönüyorum ve onun meraklı bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Benim de ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ama birlikte öğrenelim."

Bölüm 31

Anna

Hayat şimdi. Daha önce hiç hissetmediğim bir netlikle şimdi ve burada.

Eric'in yanında donmuş bir şekilde oturuyorum, göğsümü kucaklıyorum, sanki kendimi benden, ondan, varlığım haline gelen delilikten koruyormuşum gibi. İçim karıncalanıyor, yaşadığımız seksten, orgazmdan sonra vücudum mırıldanıyor ve bu kadar yakın olma hissi ve hala bir şeyler ağrıyor. Geride bıraktıklarım için üzüntü mü, yoksa tüm varlığı boyunca kafeste tutulduktan sonra nihayet serbest bırakılan vahşi bir at gibi kalbimden fırlamak isteyen çılgın bir sevinç mi bilmiyorum.

Kuzeye gidiyoruz. Onun evine. San Francisco'ya. Yeni hayatıma. Kilometreler geçiyor. Eric karanlık ve ıssız yolda hızlı sürüyor ama ben onun yolcusu olarak kendimi güvende hissediyorum. Eminim arabayı da beni idare ettiği gibi idare ediyordur, asansörde geçirdiği saatleri, cinayeti idare ettiği gibi. Öyle birine benziyor. Able. Sertçe yutkunuyorum ve arkamızda hızla kaybolan yolun ortasındaki beyaz çizgilere bakıyorum. Geçen mesafeyi, aynı zamanda zamanı ve hayatımdaki değişimi işaret ediyorlar.

Ne yapıyorum ben? Aman Tanrım!

Yan bakışlarını hissediyorum, yine de yola çıktığımızdan beri ilk kez konuştuğunda irkiliyorum. "İyi misin?" Sesi yumuşak, motordan gelen gizli uğultudan zar zor duyuluyor.

Yutkunuyorum, başımı sallıyorum ve gergin yüzüme zorla bir sırıtma yerleştiriyorum. "Evet." Hayalet gibi bir nefes olarak çıkıyor.

Başını bana doğru çeviriyor ve tekrar yola bakmadan önce bana kısa bir gülümseme veriyor. "Her şey yoluna girecek, biliyorsun. İyi *olacaksın*."

Bilmiyorum. Bir sebepten dolayı biliyor. Her zaman bilmez mi? "Korkuyor musun, Anna? Benden mi?"

"Hayır," diyorum çabucak. Biraz fazla hızlı. Daha fazlasını söylemek, kendimi açıklamak istiyorum ama ben karmakarışık düşüncelerimi toparlayamadan o devam ediyor.

"Bak. Birbirimizi tanımıyoruz, tatlım. Gerektiğinde korkutucu bir şekilde şiddete eğilimli olabileceğim ve soğuk, dar bir alanda *çok* rahat olabileceğim dışında hakkımda neredeyse hiçbir şey bilmiyorsun."

Dönüp bana bakıyor. Sonra gülümsüyor, dişleri bembeyaz ve gözleri parlıyor, kısa bir an için karşıdan gelen bir arabanın farlarının ışığında elektrikle yeşilleniyor.

"Hadi ama, benimleyken tanımadığın ve rastgele bir barda seninle sohbet eden herhangi bir adamla olacağından daha güvendesin. Büyük bir şehirde güpegündüz sokakta yürürken olacağından daha güvende. Bunu biliyorsun. Bir daha söylemeyeceğim çünkü kendimi tekrar etmenin ya akli dengesi yerinde olmayan ya da ölmüş biriyle konuştuğum anlamına geldiğini düşünüyorum. Sana asla el kaldırmayacağım. Senin rızan olmadan olmaz. Anlaştık mı?"

Başımı sallıyorum ve yine o gülümsemeyle ödüllendiriliyorum. "Anlaştık."

"Güzel. Hey, tartışabiliriz, tamam mı? Bağırabilir, kapıları çarpabilir, tabakları fırlatabiliriz. Ama bir daha asla ama asla benden korkma." Eli benimkini arıyor ve sıkıyor. Bu doğru hissettiriyor ve hâlâ çok iyi tanıdığım bu yabancıya tutunmaya devam etmek istiyorum. Ben bırakmayınca önce

bana, sonra ellerimize bakıyor. Sonra tekrar yola bakıyor ve sıcak, güçlü parmaklarını benim titreyen parmaklarıma doluyor.

"Yine de bana bu izni vermelisin. Bunu biliyorsun, değil mi?" Elini benimkinin etrafında sıkıyor. Kalbim onun pek de ince olmayan imasıyla daha sert atıyor.

"Beni koruyacak mısın, Eric? Sana güvenebilir miyim?"

Elimi ağzına götürüyor ve dudaklarını parmak uçlarıma değdiriyor. İçimden bir sarsıntı geçiyor.

"Her zaman, Anna."

Gülümsüyorum ve başımı soğuk pencereye yaslayıp üzerimizdeki karanlık, kadifemsi gölgeliğe bakıyorum. Her zaman orada. Küçük insanlar umurunda değil. Evrenin enginliği ve mucizesi içinde biz çok önemsiziz. Kısa hayatlarımızda ne yaptığımızın ne önemi var? Neden kendimizi bağlayalım ve razı olalım ki? Kolay yolu seçelim? Özgürce patlamak, köprülerimizi yakmak ve bu yetersiz yılları daha fazlasına dönüştürmek varken neden çalışalım, yaşayalım ve elimizdekilerle ölelim? Çok, çok daha fazlasına!

Araba yavaşlayıp yolun kenarında tamamen durduğunda ona bakıyorum. Eric kontağı kapatıyor ve karanlığa gömülüyoruz. Onun siluetinden başka neredeyse hiçbir şey göremiyorum. İkimiz de sessiziz. O konuştuğunda neden durduğumuzu sormak için nefes alıyorum.

"Anna-" Duraksıyor ve sonra nefes veriyor. "Ne yaptığımı bilmiyorum. Aslında bilmiyorum. Bu benim için yeni bir şey. Hayatımda daha önce hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemiştim. Kimsenin içeri girmesine izin vermedim. Seni daha yeni bulmuşken kaybetme düşüncesi beni neredeyse öldürüyordu. Öldüğünü sandım ve... Önümde gördüğüm tek şey solgun yüzün ve tüm o kandı. Bana son baktığında korkmuş görünmüyordun, pişmanlık duyuyor gibiydin. Beni buradan vurdu. Sert bir şekilde." Avucunu göğsüne koydu.

Elini elimde tutuyorum. Arabanın içi zifiri karanlık değil. Asansördeki gibi değil. Yıldızlar bize biraz ışık veriyor ve onun gözlerini karanlık havuzlar gibi görüyorum, benimkilere odaklanmış, araştırıyor, ölçüyor. Korktuğunu fark ediyorum. Söyleyeceğim şeyden korkuyor. Yüreğini ortaya koydu ve sıra bende. Zalim de olabilirim, şefkatli de. Elini yanağıma götürüp orada tutuyorum, benimki onunkini örtüyor.

"Seninle gelmemezlik edemezdin," diyorum. Başparmağıyla yanağımı okşarken dokunuşuna yaslanıyorum. "Hayatım... kötü değildi. Ama iyi de değildi. Seninle tanıştığımda yeniden bir şeyler hissettim. Dürüst olmak gerekirse sadece iyi duygular değil."

Gülüyor ve bu beni gülümsetiyor.

"Hayır. Beni çok kızdırdın. Korku ve kızgınlık. Üzgün. Güvenli. Sıcak. Hiç umut yokken bana umut verdin."

Eric daha yakına eğilir. "Anna, sormak zorundayım. Yaptığım şeyi kabul ediyor musun?"

Hatırlatma acıtıyor. Onu uzaklaştırdığımı biliyorum. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Belki de benimle tanıştığı için şeytani eylemlerini durduracağına dair bir kız rüyasında yaşıyorum?

Başımı salladım. "Hayır. Hayır, Eric. İstemiyorum."

Benden uzaklaşıyor ve iç çekiyor. Elinin yanağımda gevşediğini hissediyorum ve onu daha sıkı kavriyorum. "Eric, bu *seni* kabul etmediğim anlamına gelmiyor. Sen buradasın." Avucumu kalbimin üzerine koyuyorum. "Ben

hiçbir yere gitmiyorum. Gerisi... Hayır, kabul etmiyorum. Ben senin Clyde'ının Bonnie'si değilim."

Ani bir kahkaha atıyor. "Buraya gel." Yanağımdaki eli enseme doğru kayıyor ve beni kendine çekiyor. Dudakları dudaklarımla buluşuyor ve her şey geri geliyor. Birlikte olduğumuz her anı. İyi ve kötü. Hepsi orada ve çok güzel. Ona sıkıca sarılıyorum, kollarımı beline doluyorum ve onu daha da yakınımaya çekiyorum, onu yutuyorum. Bir süre sonra nefeslerimiz kesildi. Burun buruna, alın alına, şu anın tadını çıkarıyoruz. Sonra doğruldu ve arabayı çalıştırdı.

Yine sessizlik içinde oturuyoruz, ama bu sefer iyi bir sessizlik. Hoş.

Hayatımı alt üst etti. İnşa ettiğim tüm bariyerleri yıktı. Bana kim olabileceğimi gösterdi. Ruhumun içine bir tohum ekti, değişim ihtiyacı, yeni bir şey ihtiyacı, yaşam arzusu. Ama onunla hayat... hayat mı? Yanımdaki bu ateşli insan beni ateşleyecek mi? Yoksa sonunda beni yakıp kül mü edecek?

Küller mi?

Elimi onunkinden çekiyorum, bir an tereddüt ediyorum, sonra çıplak ön kolunu, kıvrılmış kolunun sıcak tenini ve tel gibi kaslarını sakladığı yere kadar okşuyorum. Sıcaklığı parmaklarımdan yukarı yayılıyor, kolum boyunca ve göğsümde karıncalanıyor. Teninin tenime değmesi beni mutlu ediyor ve tüm düşünceleri, tüm endişeleri bir kenara itiyorum. Kolunu tekrar eline doğru okşuyorum. Koyu sarı olduğunu bildiğim ve içinde kızıl bir ton bulunan iri, küçük tüyleri okşarken çillerini saydığımı hatırlıyorum. Uyurken onu korumak istediğimi, ona göz kulak olmak istediğimi hatırlıyorum, çünkü acımasız tetikçi Eric Reed o anda çok savunmasız görünüyordu. Bu gece de aynı bakışa sahip ve kalbim hiç sahip olmamam gereken bu şans için neredeyse minnettarlıkla dolup taşıyor. Belki de her şeye rağmen hayatta bir mucize vardır?

Önümüzde ne olursa olsun, birbirimize sahip olacağız. Farklılıklarımızın üstesinden gelmenin bir yolunu bulacağız.

Sahip olduğumuz şey eşsizdir. Bu bizim. Bence hep böyle olması gerekiyordu.

Tekrar elimi tutuyor ve sonra orada oturuyoruz, sakın, dostça, huzur içinde. Nefes veriyorum ve koltuğuma daha da gömülüyorum, acı çeken ruhuma bir memnuniyet duygusu yerleşiyor. Sanırım bu mutluluk. Benim mutluluk versiyonum.

Bunu çok uzun zamandır hissetmemiştim.

Sonsöz

Anna

"Gerginim, Eric."

"Merak etme tatlım. Kötü bir havlaması var." Eric kaşlarını çattı. "Aslında, ısırtığı da çok kötüdür. Ama sen benimlesin. İyi olacaksın."

"Hayır. Gerçekten. Nefes alamıyorum."

Bana dönüyor ve yanaklarımı okşuyor. "Kesinlikle harika görünüyorsun. Herkes seni merak ediyor. Seni bir dakika bile yalnız bırakmayacağım. İyi olacaksın."

"Herkes mi? Herkes kim?"

"Bazı misafirler olacak. Bunun daha iyi olacağını düşündüm. Bize daha az odaklanacak." Burnuma hızlı bir öpücük kondurdu. "Gel hadi. Geç kalmamızdan hoşlanmaz."

Adamımın, tetikçimin, canavarımın ve sevgilimin peşinden gidiyorum. Eric Reed. Gerekirse onu dünyanın sonuna kadar takip etmeye karar verdim, ama şimdi sanki onu cehennemin kapılarına kadar takip ediyormuşum gibi hissediyorum.

Salvatore malikanesi.

Onu soru yağmuruna tutuyorum ve bazılarında kaçtığını hissediyorum. "Christian orada olacak mı?"

"Evet."

"Nathan?"

"Oh evet."

"Başka kim olacak? Silahlar olacak mı? Silahları sevmem. Beni gerçekten geriyorlar." Bir elimi göğsümün üzerine, yara izinin üzerine koydum.

"Silah olmayacak, tatlım. Bu sadece... özel bir ev sahibi ile bir akşam yemeği partisi." "Bunu söyleyerek beni daha az gergin yapmıyorsun."

Yanağımı okşuyor. "Sadece yalan söylemek istemiyorum. O kurnaz bir piç, bir soytarı, ama seni her zaman yanımda tutacağım. Güvende olacaksın."

"Güvenli mi?" Sesim bir perde yükseliyor. "Başka türlü güvende olmayacak mıyım? Bir ev dolusu tetikçi mi olacak? Artık kimsenin listesinde olmadığımı emin misin? Ya biri notu kaçırdıysa?"

Eric güler. "Yakında kendin de göreceksin."

Tepelerde gelişen bir mahalleye girdiğimizde karnım sıkışıyor, evler konaklara dönüşüyor, onları çevreleyen duvarlar daha yüksek, daha korkutucu. Sanki göğsüm kızgın eşek arılarıyla doluymuş gibi hissederek koltuğuma geri büzülüyorum.

Eric elimi tuttuğunda seğiriyorum. "Tırnaklarını kemirmeyi bırak."

Dışarıda iki takım elbiseli muhafızın bulunduğu iki büyük dökme demir kapının önüne geldiğimizde suratımı asıp sertçe yutkunuyorum. Arabanın içine bakıyorlar, Eric'e başlarını sallıyorlar, bana meraklı bir bakış atıyorlar, gizli bir cihazla konuşuyorlar ve sonra geçmemiz için el sallıyorlar.

Kapılar arkamızdan kapanırken, içime ağır bir kıyamet duygusu yerleşiyor. Ben ne yaptım?

Buraya nasıl düştüm?

Eric biraz yana park ediyor, motoru durduruyor ve sonra dönüp bana bakıyor. "Hazır mısın, tatlım?"

Güneşliğı indiriyorum, makyaj aynasında kendime son bir kez bakıyorum ve iç çekiyorum. "Hadi yapalım şu işi.

Sadece bir kez ölürsün, değil mi?"

"Sen kendininkini çoktan tükettin. Şu andan itibaren hayatta kal."

Elini tutuyorum ve iki katlı beyaz taş evi, ağır meşe çift kapıya çıkan uzun merdivenlerin her iki tarafını süsleyen sütunları görünce ağzım açık kalıyor.

"Evet, öyle yapmayı planlıyorum. *Tanrım*, ne güzel bir ev."

Eric öğleden sonra güneşine karşı gözlerini kısarak önce dış cepheye, sonra da bana bakıyor. "Öyle mi? Ona bunu söylersen seni en başından sevecektir."

İçimde bir ürperti dalgalanıyor. Luciano Salvatore'un sevgisi, nefreti ve hatta varlığımdan haberi olmadan da yaşayabilirim. Beni öldürmek isteyen bu canavarla karşılaşmak istemiyorum. Bunun hâlâ gündeminde olmadığından emin olabilir miyim? Eric sabırla bana defalarca iyi olduğumu, örgütüne karşı işlediğim suçları affettiğini söyledi. Sadece bu ifade için bile onu yumruklayabilirim. Peki ya tüm hayatıma karşı işlediği suçlar?

Kapıyı çalmamıza bile gerek yok. Kapı sessizce açılıyor ve bir başka iri adam, uşak ya da koruma, bilmiyorum, bizi başıyla selamlıyor.

"İyi akşamlar, Ivan," diyor Eric. "Bu Bayan Anna Raymond. Kendisi benimle birlikte." "Bayan Raymond." Bana başıyla selam verdi ama elini uzatmadı.

"Hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim," diyorum, nasıl davranmam gerektiğini hatırlayarak, ne olursa olsun artık burada olduğuma ve elimden gelenin en iyisini yapmam gerektiğine karar vererek. Bir gülümseme fırlatıyorum ve taştan bir surattan başka bir şeyle ödüllendirilmiyorum, sonra Eric elimi tutuyor ve beni içeri götürüyor.

Kavisli merdivenleri, kristal avizeleri, mermer zemini, en uçtaki açık, çift camlı kapıları olan geniş, aydınlık koridora aval aval bakıyorum ve görünüşe göre sonsuz bir sıra devasa odaya giriyorum. Birileri zenginlikleriyle hava atıyor ama ben daha önce hiç bu kadar gösterişli bir yere adım atmamıştım. Evin derinliklerinden kahkaha ve konuşma sesleri geliyor ama Eric bizi sağ taraftaki koyu kahverengi süslemeli kapıya yönlendiriyor. Dışarıda siyahlar içinde başka bir adam duruyor.

"İçeride mi?"

Adam cevap vermez ama kapıyı çalar. Hafif bir 'gir' sesi duyuluyor ve kapıyı açıyor. Eric elimi daha sıkı tutuyor ve bunun o an olduğunu anlıyorum. Kalp atışlarım neredeyse iki katına çıkıyor ve göğsüm sıkışıyor.

Bir başka büyük odaya adım atıyoruz. Neredeyse tüm duvarları kaplayan ağır kitap rafları, birkaç tablo, küçük lambalar, büyük bir oryantal halı, küçük gruplar halinde yayılmış deri koltuklar ve ortasında büyük bir ahşap masa ile sıcak ve davetkar bir his veriyor.

Arkasında bir adam oturuyor, arkasına yaslanmış, ayakları masanın üzerinde ve bacakları bileklerinden çapraz. Elleri kucağında kenetlenmiş, yoğun siyah ve hafif kukuletalı gözleri bize sabitlenmiş. Yani Eric'e. Sanki havadaymışım gibi hissediyorum. Yaklaştığımızda bakışlarını bana çeviriyor ve sanki içimden bir elektrik şoku geçiyor ve aniden hava *olmayı* diliyorum. Luciano Salvatore'yi hiç bu kadar yakışıklı hayal etmemiştim. İki yeğeni Christian ve Nathan'ı ve onların çarpıcı yüz hatlarını düşünüyorum, biri çok sert, diğeri ise gülünç derecede yakışıklı. Bu ailedeki genler ne böyle? Salvatore'un kırıxık alnının yanlarına dağınık bir şekilde düşen dalgalı saçları, hafifçe çarpık, gururlu bir Roma burnu, düzgünce kesilmiş kısa bir sakalla çevrili dolgun dudakları var. Gülümsediğinde, gözlerinin köşelerinde bir dizi kırıxıklık beliriyor. Ağzımın açık kaldığını fark ediyorum ve ağzımı kapatıyorum.

"Anna Raymond," diyor sıcak bir şekilde ve ayağa kalkıp masanın etrafında dönerken kollarını

açıyor. Omuzlarımı kavıyor ve yanaklarımdan öpüyor, sonra sıkı ve biraz da sert bir şekilde tutmaya devam ediyor. "Ailemize katıldığın için *çok* mutluyum."

O anda söylemek istediğim o kadar çok şey var ki. Mesela çok 'mutlu' olduğundan emin olduğumu. Ya da tabutumun üzerine son kürek toprağı atmayı tercih edeceğini. Ama içimdeki sesi bastırıyorum.

ve gergin bir gülümsemeye zorlamak.

"Bay Salvatore, sizinle tanıştığıma memnun oldum. Hakkınızda çok şey duydum." Oh lanet olsun. Bu doğru çıkmadı. Bu çok fazla olumsuz şekilde yorumlanabilir.

Bir kakhaha atıyor, beni bırakıyor ve Eric'e bakıyor. "Benim hakkımda bir şeyler duymuş. Düşünsene. Sevimli biri. Çekiciliğini anlıyorum. İkiniz de hoş geldiniz. Bütün günü kilisede geçirdik. Aileye son katılanın vaftiz töreni vardı. Çok sıkıcıydı. Rahip ve ben çok eskiden tanışırız. Benden hiç hoşlanmazdı. Nedenini anlayamıyorum. Beni gördüğünde hep soluklaşır. Yani, günahlarınızı itiraf etmeniz gerekiyor, değil mi?"

Salvatore kendi şakasına gülüyor ve başka bir şey söylemeden bizi uğurluyor.

Eric terli elimi çekene kadar donup kalıyorum. Salvatore bakışlarımı tutuyor ve ben gözlerimi ondan ayıramıyorum. Hayal ettiğimden çok daha arkadaş canlısı görünüyor.

Kapı arkamızdan kapanırken sarkıyorum ve ne kadar gergin olduğumu fark ediyorum.

"Seni kandırmasına izin verme, Anna. O bir psikopat. Herkesin aklını başından alabilir ve bir saniye sonra, gardları düştüğünde onlara saldırabilir."

"Patronunu pek sevmiyorsun, değil mi?"

"O lanet bir yılan. Ama ona hayatımı borçluyum. Bu kadar basit."

"Bir gün bana bu hikayeyi daha fazla anlatmalısın, bir insanı nasıl bu kadar gözü kara bir şekilde sadık yapabildiğini anlamamı sağlamalısın."

"Oh bebeğim, değilim. Öyle olsaydım, ölmüş olurdun."

İçimden bir ürperti geçiyor. "Yani onun emirlerine karşı mı geldin?" "Yaptım."

"Benim için mi?"

"Evet." Elim sıkıldı. "Çünkü kalbim sende, Anna. Lütfen ona dikkat et." Ayak parmaklarımdan üzerinde yükseliyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Her zaman."

Eric gülümsüyor ve kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor. "Hadi gidip aileyle tanışalım." Bizi seslere doğru yönlendiriyor ve sesler samimi, sıcak, iyi vakit geçiren insanlar gibi geliyor.

"Akraba olmasanız bile onları aileniz olarak mı görüyorsunuz?"

"Hem evet hem hayır. Ben bu insanların yanında büyüdüm. Benim için çok şey ifade ediyorlar. Yine de kendimi asla onlardan biri gibi hissetmeyeceğim."

"Bu çok üzücü."

"Ben hep dışarıdan biri oldum. Bu bana uyuyordu. Seninle tanışana kadar." Omzuna hafifçe vurdum. "Seni tatlı dilli."

Sırıttırıyor. "İşe yarıyor mu?"

"Evet. Ne kadar kalmamız gerekiyor?"

"Çok uzun."

Bir duvarı boydan boya pencerelerle kaplı, muhteşem bakımlı bir bahçe manzarasına sahip büyük bir balo salonuna giriyoruz. Oda insanlarla dolu. Bir kenarda tek başına duran Christian'ı görüyorum, elinde bir bardak, içinde kehribar rengi bir sıvı var ve içindekini çevirirken sürekli ona bakıyor. Karanlık ve mesafeli görünüyor, ağzının kenarları arasında bir kürdan ileri geri itiliyor. Kafasını kaldırıp gözlerimle buluştuğunda, başını sertçe sallıyor ve sonra tekrar yere bakıyor. Bu etkileşimi nasıl yorumlayacağımı bilemediğimden Eric'e bakıyorum ama o kalabalığa bakmakla meşgul.

İlgi odağı olan Nathan Russo, yanında kumral saçlı minyon bir kadın, kucağında uzun, beyaz,

kabarık, bol dantelli bir elbise giymiş ve ona uygun küçük bir şapka takmış bir bebekle duruyor. Nathan tam bir alfa erkeği modunda, anladığım kadarıyla küçük ailesine karşı çok korumacı görünüyor. Etraflarında, ellerinde şampanya kadehleriyle üç kişi duruyor; yaşlı bir kadın ve

gri saçları acı verici görünen sıkı bir topuzla arkadan bağlanmış ve otuzlu yaşlarında iki adam. Birkaç çocuk herkesin bacakları arasında koşturuyor, görünüşe göre kimse onlara bakmıyor. Daha uzakta, aile üyesi olmadıklarını hemen hissettiğim birkaç adam ve yüzleri botoks ve dolgu nedeniyle donmuş, elbiseleri açık, kaba, topuklu ayakkabıları yüksek ve pahalı görünümlü birkaç kadın grubu var. Bu gürültülü, gösterişli kalabalığın içinde kendimi sıkıcı bir fare gibi hissediyorum. Kaçmak istiyorum ama Eric beni odanın ortasındaki gruba doğru çekerken itaatkâr bir şekilde onu takip ediyorum.

Ayrılıyorlar ve bizi aralarına alıyorlar.

"Eric," diyor yaşlı kadın. Salvatore ile aynı buruna, zarifçe kavisli kaşlara ve aynı zifiri siyah, delici bakışlara sahip. "Peki bu ne olabilir?" Bana dönüyor. Konuşmak için nefes alıyorum ama Eric benden önce davranıyor.

"Bu Anna."

Elimi iki eliyle birden tutuyor, güçlü bir şekilde kavıyor. "Anna. Senin hakkında çok şey duydum." Gülümsüyorum ve Eric'e bakıyorum. *Yardım edin!*

"Anna, bu Russo Anne, Bianca, Russo klanının reisi. Etrafındaki tüm yakışıklı heriflerin annesi. Aynı zamanda Luci'nin de ablası."

"Memnun oldum," diyorum, ağzım kurudu.

Ellerimi tutuyor ama Eric'e dönüyor. "Seninle dil hakkında konuşmamız gerekiyor."

Gülüyor ve Nathan'la yanındaki kadına dönüyor. Bayan Russo sıkıca tuttuğu için uyuşan elimi bırakıyor.

"Nathan'la tanıştınız. Bu da sevgili Sydney Lewis-Russo ve çocukları Ava. Ava bugün, tüm günahlarını itiraf etmeleri gereken görünmez bir tanrı olduğu inancıyla vaftiz edildi."

Nathan'a başımı salladım ve Sydney'e elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum. Eric için üzgünüm, ona henüz ev eğitimi vermedim."

Nathan ve Eric birbirlerine bakıp gülüyorlar. Sydney ise bana sıcak bir bakış atıyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "İçimde bir his var Anna, seninle konuşacak çok şeyimiz olacak."

Sırıyorum ve başını sallayan, sert görünmeye çalışan ama çok başarısız olan Eric'e bakıyorum. Boğazını temizliyor. "Her neyse. Bu gençler Matteo ve Luca Russo."

Christian'a benzeyen ama onun kadar uzun boylu olmayan bir adam ve benim yaşımda ama onun kadar genç ve yorgun olmayan Salvatore'a benzeyen bir adam bana dönüp elimi sıkıyor.

Genç olan kendini Luca olarak tanıtıyor. "Demek meşhur Anna bu. Ölümünden kaçtığını duydum. Kıl payı. Birkaç kez. Ve işte buradasın, kurdun inindesin. Seni tebrik mi etmeliyim yoksa aptal mı demeliyim bilemiyorum."

Bön bön bakıyorum. "Ben de memnun oldum."

İkisinden daha yaşlı olanı daha genç olanı kenara itiyor. "Ona biraz akıl vereceğim, söz veriyorum. Ben Matteo. Ailemize hoş geldin. Cesursun ama-" Eric'e kısa bir bakış attı. "Hakkını vermeliyim."

Arkamızdan gelen bir dizi alkış sesi herkesi susturuyor ve sesin geldiği yöne doğru çeviriyor. Salvatore orada duruyordu, ellerini birleştirmişti.

"Akşam yemeği hazır, güzel insanlar. Muhteşem yemekler ve harika sürprizlerle dolu bir akşam için sizleri masama davet ediyorum."

Gözlerini bana dikeyyor ve ben de Eric'in yarım adım gerisine geçerek elini daha sıkı sıkıyorum. Luca'nın dediği gibi kendimi bir kurdun inine girmiş gibi hissediyorum.

Herkes odanın içinden geçerek, altın çerçeveli tabaklar, birkaç takım çatal ve bıçak, kristal

bardaklar, çiçek aranjmanları ve her sandalyesi beyaz kumaşla kaplanmış ve sırtlarına beyaz fiyonklar bağlanmış uzun, geniş bir masanın bulunduğu bitişikteki yemek odasına geçer.

Eric kulağıma fısıldayarak, "Genelde bu kadar bayağı olmaz," diyor. "Bunun arkasında Bianca var. Vaftiz töreni için." Gözlerini deviriyor ve ben de bir kıkırdamayı bastırıyorum. Tamamen abartılı, kabul ediyorum.

Eric bizi birkaç sandalyeye yönlendiriyor, beni Christian'la kendi arasına yerleştiriyor. Eric'in yanında, diğer tarafta, henüz selamlaşmadığım kadınlardan biri oturuyor. Göz ucuyla ona bakıyorum. Bakışlarımla karşılaşmadı ve ben de onun dikkatini çekemiyorum. Sertleşmiş, umursamaz görünüyor. Midem sıkışıyor. Bir mafya karısı olmanın nasıl olacağını hayal ettiğimin özeti. Eric'e bakıyorum ve göğsüme bir sıcaklık doluyor. Böyle olmamı istemezdi, değil mi? Sahip olduğumuz şey farklı.

Karşımda Bianca Russo, yanında iki küçük oğlu. İkisinin de bakışlarıyla karşılaşmaktan çekiniyorum. Benim hakkımda ne düşündüklerini bilmiyorum. Onların alanına girmem en hafif tabirle alışılmadık bir durum.

Masanın başında Salvatore oturuyor, bize, astlarına, krallığına bakıyor. Bir bıçağı bardağa vuruyor, sonra ayağa kalkıyor.

"Millet, aile-" diye bize bakıyor, ona en yakın oturanlara, "arkadaşlar ve iş ortakları. Bugün sizlere ailemizin sadece bir değil, iki yeni üyesini tanıtmaktan büyük memnuniyet duyuyorum." Sydney ve bebeğe bakarken yüzü belirgin bir şekilde yumuşuyor. "Küçük Bayan Ava. Bizimle birlikte olduğunuz için çok mutluyuz. Nathan, önümüzdeki tüm uykusuz geceler için en derin taziyelerimi sunuyorum." Herkes gülüyor ama ben bunun berbat bir karşılama olduğunu düşünüyorum. Sonra bakışlarıyla beni igneliyor ve ben geri çekiliyorum. "Ve Anna. Ebedi bekâr Eric Reed'i tuzağa düşüren genç kadın. Kısa bir süre önce yapılacaklar listemin başında olduğun bir sır değil, ama ben başka türlü ikna olmuştum." Nathan'a kısa bir bakış atıyor ve Nathan da Eric'e bakıyor. Ne hakkında konuştuklarını bilmiyorum ama aralarında bir şeyler geçtiğini hissediyorum. Salvatore kollarını açıyor. "Ailemize hoş geldiniz, La Famiglia. Eric'in senin için doğru olanı yapmasını sağlayacağız. Bir şöhreti var ama eminim sen bunu zaten biliyorsundur."

Tabağıma bakıyorum, dehşet içindeyim, yanaklarım kızarıyor. Bu adam tam bir domuz. Eric elini kalçama koyup biraz sıkıyor. Tekrar başımı kaldırıp Salvatore'ye pis bir bakış atıyorum. Göz kırıyor ve kadehini kaldırıyor.

"Büyümeye devam edeceğini umduğum bir aileye kadeh kaldırıyorum."

Herkes itaatkâr bir şekilde kadehlerini kaldırıyor. Şampanya lezzetli, sek, hafif meyvemsi, minik baloncuklar damağımı gıdıklıyor. Bahse girerim çok pahalıdır.

Christian bana dönüyor ve buraya geldiğimizden beri ilk kez konuşuyor. "Ona aldırmayın. İnsanları sinirlendirmeyi sever. Bunu sadece sana değil, herkese yapıyor. O bir pislik, ama onun iyi tarafında kalmak istiyorsun, bu yüzden ne hissediyorsan onu şişele ve içine bir mantar koy. İyi olacaksın, Anna. Sen alıngansın. Alınganlığı sever, ama bu aynı zamanda ne zaman kırılacağını görmek için sana daha çok saldıracığı anlamına da gelir. Sana söylediklerimi unutma. Her zaman. Karşılık verme."

Ona bakıyorum, kalbim hızlanıyor. "Teşekkür ederim Christian," diyorum uyuşmuş dudaklarımla. "Bu akşam nasıl hayatta kalacağıma dair bir ipucun var mı?"

"Eric'e bağlı kal. O seninle ilgilenecektir."

Daha fazlasını sormak istiyorum ama bardağını boşaltıp garsona doldurması için el sallıyor, onu da boşaltıp bir tane daha dolduruyor. Belli ki bana olan ilgisini kaybetmiş.

Masanın öbür ucundan Bianca'nın hançer gibi baktığını görüyorum, ama sanki herkes Christian'ın etrafından dolağıyor, kendi annesi bile.

"Bianca!"

Sert ses tonuyla başını Salvatore'a çeviriyor. Gözlerim ikisinin arasında gidip geliyor. Ablasıyla böyle konuşmasını inanılmaz buluyorum. Ama adamın tamamı inanılmaz, o yüzden neden olmasın.

"Evet, Luci, canım."

"Küçük Meleğimiz nerede?"

Bianca belirgin bir şekilde sertleşir. "Angela gelemedi. Sınavı vardı."

"Komik," diyor Salvatore. "Çok meşgul bir genç hanım, değil mi? Onu yakında görmem gerekecek Bianca. Küçük bir buluşma. Belki de ona gitmeliyim, ne dersin? Onu New York'ta ziyaret eder, akşam yemeği ısmarlar, geleceği hakkında biraz sohbet ederiz."

"Eminim amcasının ziyaretinden büyük memnuniyet duyacaktır." Ben bile bir şeylerin ters gittiğini duyuyorum.

"Bu da ne demek oluyor?" Eric'e fısıldadım.

"Angela en genç Russo. Aynı zamanda yarım akıllı olan ve bu işle bir ilgisi olmasını istemeyen tek kişi."

Bianca ve Salvatore'ye tekrar bakıyorum, değiş tokuştan, odadaki herkes arasındaki alt akımlardan büyüleniyorum. Sanki herkes görünmez iplerle Luciano Salvatore'ye bağlı ve şimdi ben de bağlıyım.

Başlı başına bir öğün olabilecek kadar özenle hazırlanmış meze çeşitleri servis ediliyor. Ne kadar yemem gerektiğine karar vermek için çatalları saydım. Dört. Artı tatlı. Herkes dalıyor ve *çok* lezzetli.

"Ee, Anna. Ne iş yapıyorsun?" Luca şarabına uzanırken masanın karşısından soruyor.

"Şey... Şu anda pek bir şey yapmıyorum. Hukuk fakültesine gittim ama neredeyse hiç çalışmadım."

"Gerçekten mi? Neye odaklandın? Ben de hukuk okuyorum."

"Suçlu..." Ona mahcup bir gülümseme ve yarım bir omuz silkme vermeden önce etrafıma bakıyorum. "Ve finans."

"Öyle mi? Gerçek bir varlık olabilirsin, Anna. Bunu Salvatore ile konuşmalısın."

Adama bir bakış atıyorum ve onun adını duyduğunu fark ediyorum. "Amca!" diye bağırıyor Luca. "Bu kız tam bir av." Uzanıp tüm masanın görmesi için beni işaret ediyor. Sandalyenin altına gömülmek istiyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

"N'aber tatlım?" diye soruyor Eric ve eğilip gözlerini benimle Luca arasında gezdiriyor.

"Kız arkadaşını sorguluyordum. Görünüşe göre o bir bekçi. Ve kullanışlı. İyi ki onu öldürmemişsin."

"Aman Tanrım," diyorum. "Masanın diğer ucunda seni duyduklarını sanmıyorum."

"Ona aldırmayın," diyor Eric. "İçinde Salvatore'dan o kadar çok şey var ki, tam bir sik kafalıdan başka bir şey olamıyor."

"Ben de seni seviyorum, kardeşim." Koyu kahverengi bakışlarını bana yöneltiyor. "Kulüpteki gerçek canavar *senin* adamın. Benimle olsan daha iyi olur. Değişime hazır mısın?"

Eric ayağa fırlayıp yakasını tutuyor ama Bianca Luca'nınkiyle birlikte onun kulağını da tutup büktüğünde irkiliyor. Masanın Salvatore tarafından derin, zengin bir kahkaha geliyor. Sanırım bu adam kaostan besleniyor.

"Oturun çocuklar," diye tısladı Bianca, "ve uslu durun. Üzgünüm, Anna. Sert bir ele ihtiyaçları var. Öğreneceksiniz."

Başımı sallıyorum, rahatsız olmaktan çok eğleniyorum. Mafya, ölümcül, büyük kas yığınları ve alfa olabilirler, ama aslında aynı zamanda çocuk gibiler.

"Eric," diyorum sertçe, "seninle sonra

konusacağız." "Oooh, titriyorum."

Omzuna bir tokat attım. "Yapmalısın, seni Neandertal!"

Bianca bana göz kırpmıyor ve içimde bir şeyler yumuşuyor. Kabul edildiğimi hissediyorum. O

kesinlikle kırılması en zor ceviz. Patronun kendisi dışında tabii ki, ama bunu denemeyi hiç beklemiyorum. Bütün erkekleri peşine takmış durumda. Sırrının ne olduğunu bilmiyorum ama burada hayatta kalabilirsem öğreneceğimden eminim. Eğlenceli bile olabilir.

Biraz.

Yemeğin geri kalanı biraz daha medeni geçti. Luca'yla hukuk fakültesini konuşuyoruz ve Luca tüm bu işlere tövbe etmiş olmama rağmen beni yeniden avukatlık yapmaya teşvik etmeyi başarıyor. Ama zaman değişti. Hayatım değişti. Bir yıl önceki kız değilim.

Matteo Chicago'da emlakçılık yapıyor, üst düzey daireler ve zenginler ve şımarıklarla ilgili her şeyi anlatmaktan çekinmiyor. Birbiri ardına lezzetli yemeklerle ilerlerken kendimi onun hikâyelerine kaptırıyorum. Salvatore'un böyle yemekleri sık sık yapıp yapmadığını merak ediyorum. Buna alışabilirim.

"Arkadaşlar, aile, küçük insanlar-" Salvatore, Ava'ya ve masanın etrafında ebeveynlerinin yanında oturan biri kız biri erkek diğer iki çocuğa bakıyor, "bu çok eğlenceli oldu. Kahve balo salonunda servis edilecek ve sanırım pastayı çıkarmadan önce bir molaya ihtiyacımız var, değil mi?"

Herkes anlaşmalarını mırıldanıyor. Benim midem patlayacakmış gibi hissediyor, o yüzden evet, lütfen, temiz havaya ve tüm yiyecekleri sindirmek için birkaç dakikaya ihtiyacım var.

İnsanlar ayağa kalkıyor, Sydney ve Nathan ortadan kayboluyor, çocuklar sonunda tekrar hareket edebildikleri için mutlu bir şekilde herkesin bacaklarının etrafında koşuyor.

Eric sıcak, güçlü kolunu belime doluyor ve bu basit dokunuş bile meme uçlarımın sertleşmesine neden oluyor. Küçük şeftali rengi elbisemin ince kumaşından bunu fark etmiyor.

"Kızım. Seni daha sonra bağlayacağım ve bu yaramazlığını tokatlayacağım. Benimle konuşacak mısın, ha? Bu ukalalığın seni nereye götüreceğini göstereceğim."

"Artık beni korkutmuyorsunuz, Bay

Reed." "Evlen benimle."

Bakışlarım onunkilere kayıyor. "Tamam, belki biraz korkutucu."

Gülüyor. "Bir gün evet diyeceksin. Kimse bana uzun süre hayır diyemez." "Sen-"

"Reed!" Daha önce görmediğim iri yarı, sarışın bir adam uzaktan yarı panik halde el sallıyor ve yarasa gibi sarhoş, devrilecekmiş gibi görünen Christian'a doğru eliyle işaret ediyor.

"Burada bekle bebeğim, hemen döneceğim."

Ve gitti. Odanın içinden bir füze gibi fırladı, siyah saçlı dağ gibi adamı düşmeden yakaladı ve bir sandalyeye doğru yönlendirdi. Peşinden koşup yardım edip edemeyeceğime bakmak isterken sert bir el üst kolumu sarıyor.

"Sizinle biraz yalnız kalmak için bekliyordum, Bayan Raymond."

Salvatore'un sesini hemen tanıyorum ve tüm vücudum korkudan gevşiyor. Ağzım çok kuru ve boğazım ses çıkaramayacak kadar sıkışık. Beni ıssız bir avluya çıkan büyük sürgülü kapılardan birine doğru çekerken onunla birlikte tökezliyorum.

"Ee, akşamı nasıl buldun?"

Hâlâ hareket ediyoruz. Bizi çimenlerin üzerine, partinin geri kalanının göremeyeceği bir yere götürüyor. Çimenler çiyden parlıyor, tek ışık kaynağı ay.

"Bu ilginç."

Gülüyor. "Sadece bu mu? Bu melezleri biraz fazla bulmuyor musun?"

Kolumu tuttuğu yerden çekmeye çalışıyorum. Kımıldamıyor. Hâlâ hareket ediyoruz ve ben korkmaya başlıyorum.

"Pek sayılmaz, hayır. Burada çok fazla olduğunu düşündüğüm tek bir kişi var."

Aniden durdu. Sırtımı bir ağaca dayadım. Salvatore tek kaçış yolumu kapatıyor.

"Öyle mi? Kim olabilir?"

Cevap vermiyorum, sadece ona ters ters bakıyorum, eli yüzümdeki bir saç telini itmek için uzandığında irkiliyorum.

"Beni saldırgan mı buluyorsun?"

"Bu hafif bir ifade olurdu."

"Anna! Beni incittin. Bu gece mükemmel bir ev sahibi olmadım mı? Seni evime davet ediyorum ve sen beni dövüyorsun."

"Ben davet edilmedim. Beni buraya sen çağırdın."

Başını öne eğiyor. "Mmm evet. Durum bu olabilir. Ama yine de, bu düşmanlık niye? Senden hoşlanıyorum Anna. Karşılıklı olabileceğini ummuştum."

"Ölmemi istedin." "Doğru."

"Hâlâ ölmemi istiyor musun?"

Bir adım daha yaklaşıyor, gözleri yumuşuyor, yüzümü inceliyor. Geri adım atıyorum ve ağaca yaslanıyorum. Salvatore elini başımın yanına koyuyor ve eğiliyor. Çok şey ifade ediyor gibi görünen ama yine de çok soğuk olan kara gözleri beni büyülüyor.

"Tatlım, ölmeni istemiyorum. Bence burayı biraz canlandıracaksın. Yine de gözüm üzerinde olacak. Ben affedici biri değilim ve eğer *biri*, ama *biri* beni, ailemi ve başardıklarımı tehdit ederse, yok olur gider. İşte böyle." Parmaklarını gözlerimin önünde şıklatıyor, gecenin sessizliğinde çıkan ani ses beni sıçratıyor. "Birbirimizi anlıyor muyuz?" Siyah gözleri sonsuz derecede koyulaşarak, yaydığı tehdit ölümcül ve gerçek.

Cevap vermeyeceğim. O bir canavar. Ona verebileceğim hiçbir cevap ya yalan söylüyormuşum ya da onun için boyun eğiyormuşum gibi gelmiyor ve ben sadece bir adam için boyun egeceğim.

"Bırak gideyim," diye sesimi alçaltarak ve neredeyse hırıltılı bir

şekilde çıkarmayı başarıyorum. Bırakıyor. Elini çekti.

"Elbette! Akşamın geri kalanının tadını çıkarın." Yolu açık bırakarak yana doğru bir adım atıyor. "Oh, niyetim o."

Dönüyorum ve yumuşak çimlerin üzerinde yüksek topuklu ayakkabılarımla olabildiğince nazik bir şekilde geri yürüyorum. Arkamdan kıkırdadığını duyuyorum.

Kıpırdamayacağım. Herkesi mengeneye almış. Ben buradayım. Suikast girişimlerinden kurtuldum. Ben de onun klanında hayatta kalacağım, çünkü ben bunu yapıyorum, ben buyum. Ben hayatta kalan biriyim.

Balo salonunun ortasında Eric duruyor, parmaklarını saçlarında gezdiriyor, topuklarının üzerinde dönüyor, arıyor. Beni gördüğünde odanın içinde hızla ilerliyor ve kollarını bana doluyor. Omzumun üzerinden bakıyor ve geriliyor. Salvatore'u gördüğünü ve ikiyle ikiyi bir araya getirdiğini biliyorum.

"Nasılsın bebeğim? Seni bıraktığım için üzgünüm. Gitmek ister misin?"

Arkamda, duyma mesafesinde duran, sırttan Salvatore'a bakıyorum ve sonra tekrar adamıma dönüyorum.

"Ben harikayım. Etrafta takılmak ve herkesi tanımak istiyorum."

Bir an kafası karışmış gibi görünüyor ama sonra burnumun ucunu öpüyor, omzumun üzerinden bir kez daha bakıyor ve beni de yanına çekiyor.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini benimkilerden ayırmayan Salvatore'a son bir kez baktıktan sonra Eric'e dönüyorum. Aslında iyiyim. İşlevsiz ailelere gelince, eminim daha kötüler de vardır. Belki de bir gangsterin karısı olmak o kadar da kötü değildir? Özellikle de yanımda bu mucize adam varken. Ona daha sıkı sarılıyorum, sıcaklığının ve gücünün tadını çıkarıyorum.

"Ama sonra," diye fısıldıyorum, "beni eve götürebilir, bağlayabilir ve tüm bu ukalılığı tokatlayarak yok edebilirsin." "Aman Tanrım, Anna. Alay ediyorsun!"

"Öyleyim ve sen buna bayılıyorsun."

"Oh, seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki!"

Ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum ve onu yanağından öpüyorum.

"Ben de seni seviyorum. Tatlıdan sonra gidelim," diye fısıldıyorum.

Kalbimi sıkıştıracak kadar güzel bir gülümsemeye ödüllendirildim. İkimiz de yaşadığımız sürece bunu her gün ondan çıkarmayı planlıyorum.

SON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.